

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

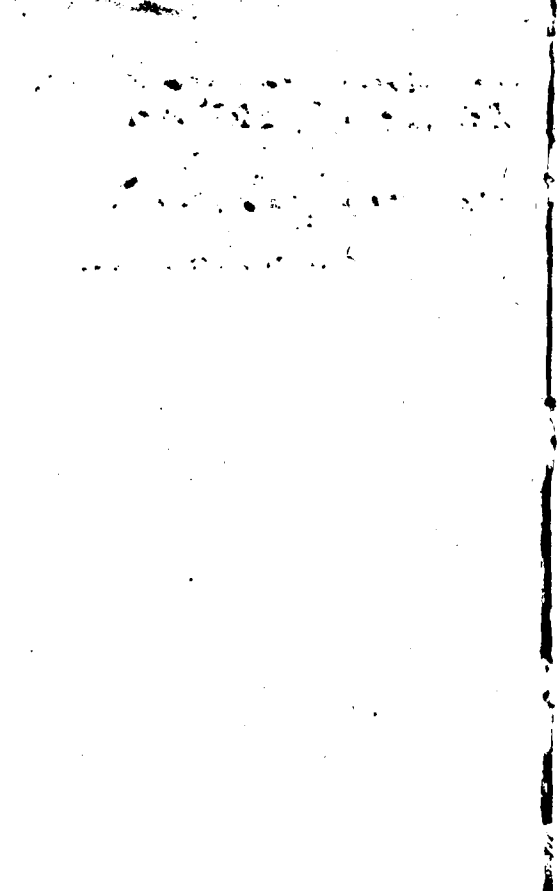
SOURCE DES IMAGES
Google Livres

P. 61. incipit equat^{ur} ubi?

P. 62. voluptas. ali^{is} sta

-79. , $\alpha \gamma \alpha \beta \epsilon \lambda \epsilon \epsilon$ -

prudens con^{ti}lium -

LUCIANI

SAMOSATENSIS

COLLOQUIA

Selecta, & Timon.

CEBETIS THEBANI

Tabula.

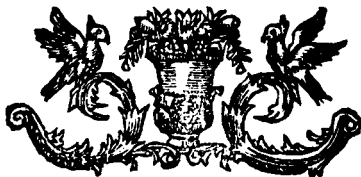
MENANDRI

Sententiæ Morales.

Græce & Latine.

Colloquia Luciani & Timonem
Notis illustravit

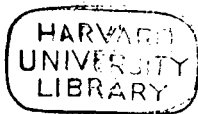
TIBERIUS HEMSTERHUIS.

AMSTELÆDAMI,

Apud R. & J. WETSTENIOS,
& G. SMITH, 1732.

~~Oct 23, 1916~~
KC15941
1855. 4, vol. 13

Quid in hac Luciani Dialogorum præstitum sit editione, paucis accipe. R. WETSTENIUS Ejusque filius JACOBUS, ac Gener G. SMITHUS, qui, præstantissimis Scriptoribus prælo renovatis, paternum avitumque juvandæ eruditionis atque ornandæ studium imitantur, in rem esse Scholarum existimarunt delecta Luciani Colloquia luci donare, quorum nativo lepore, & facilitate venustissima capti pueri libentiolem Græcæ linguæ operam navarent. Præiverant hoc institutum non sine publica laude David Sertorius, Ingolædii MDCCXCIII, Stephanus Moquot Nivernensis, qui ad usum collegiorum Ignatianæ Societatis sæpius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, Henricus Stephanus, Gulielmus Du Gardus Londini, & plures alii, quorum plerorumque nomina in obscuro latentia tanti non est commemorare. Hujus autem editionis quum cura mihi fuerit commissa, secutus sum editionem Stephani Moquot Lugdunensem, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, quâ serie dialogi ponerentur: verum ne mendæ priorum Editionum, satis interdum graves, moram & difficultates legentibus objicerent, veras

Lectiones in Lucianum revocare consul-
 tum duxi, quæ vel Codicum auctoritate,
 vel iudicio Virorum Eruditissimorum fue-
 rant probatæ. Adjunxi Timonem Luciani,
 Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum
 editionis Gronovianæ exemplar repræsen-
 tavi, & arguta brevitate commendabiles
 Menandri sententias, quas aliorumque Co-
 mitorum uno volumine Henr. Stephanus
 collegit. Quæ quidem omnia nemo infi-
 cias eat esse perutilia cum ad cognoscen-
 dum Græcæ linguæ ingenium, tum ad for-
 mandos puerorum mores. Separata est a
 Græcis Latina versio, ne laboris, ut fieri
 solet, fugientes pueri interpretationem ex
 adverso positam adhibendo suam ipsi uti-
 litatem defraudent: eam, in Dialogis præ-
 fertim, ferme novam confeci: quamquam
 enim laudandæ Benedicti aliorumque in-
 dustriæ multum deberi confitear, quot ta-
 men errores illi commiserint, præter alios
 eximie monstravit Doctiss. Jensus. Ad
 finem denique subjeci Notas, quibus Lu-
 cianum qua correxi, qua illustravi: si quid
 in iis, quod alii ante me præceperint, re-
 perias, velim tamen existimes B. L. nullius
 me scrinia compilasse: illorum enim sum-
 mopere mores abhorreo, qui ut inertes fu-
 ci indecoro eruditionis alienæ furto partas
 opes ostentare non erubescunt: omnia ve-
 ro posse perscrutari terminos humanæ vi-
 tæ multum superat. Vale,

I N D E X
DIALOGORUM LUCIANI.

- Æacus. Proteſilaus. Menelaus. Paris. p. 59.
lat. p. 61.
Agamemnon. Ajax. 21. 22.
Alexander. Annibal. Minos. Scipio. 36. 38.
Antilochus. Achilles. 22. 23.
Apollo. Mercurius. 83. 86.
Charon. Menippus. Mercurius. 14. 15.
Charon. Mortui. Mercurius. Menippus.
Charmolaus &c. 44. 46.
Cnemon. Damippus. 18. 19.
Crates. Diogenes. 9. 10.
Crœſus. Pluto. Menippus. Midas. Sardana-
palus. 1. 1.
Cyclops. Neptunus. 85. 88.
Diogenes. Alexander. 33. 35.
Diogenes. Antifthenes. Crates. Pauper. 50. 52
Diogenes. Maufolus. 19. 20.
Diogenes. Poliuſ. 30. 32.
Doris. Thetis. 95. 92.
Iris. Neptunus. 93. 96.
Juno. Jupiter. 75. 77.
Juno. Latona. 73. 75.
Jupiter. Æſculapius. Hercules. 70. 72.
Jupiter. Mercurius. 64. 66.
Jupiter. Sol. 81. 84.
Mars. Mercurius. 71. 81.
Menelaus. Proteus. 87. 90.
Menippus. Æacus. Pythagoras. Empedocles.
Socrates. 41. 43.

Menippus. Amphilocheus. Trophonius. 55.
57.

Menippus. Cerberus. 13. 14.

Menippus. Chiron. 62. 64.

Menippus. Mercurius. 12. 13.

Menippus. Tantalus. 27. 28.

Mercurius. Apollo. 71. 74.

Mercurius. Charon. 2. 3.

Mercurius. Maja. 79. 82.

Minos. Sostratus. 28. 30.

Neptunus. Delphines. 90. 93.

Neptunus. Nereides. 91. 94.

Nireus. Therfites. Menippus. 60. 63.

Panope. Galene. 88. 91.

Philippus. Alexander. 56. 58.

Pluto. Mercurius. 4. 4.

Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 17.

Simylus. Polystratus. 7. 7.

Terpsion. Pluto. 24. 25.

Timon. 99. 103.

Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 100.

Venus. Cupido. 68. 70.

Venus. Cupido. 76. 79.

Vulcanus. Apollo. 65. 67.

Vulcanus. Jupiter. 67. 69.

Xanthus. Mare. 94. 97.

Zenophantes. Callidemides. 5. 6.

Cebetis Tabula. 132. 137.

Gnomæ Menandri Morales. 156. 160.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖσος, Πλάτων, Μένιππος, Μίδας,
Σαρδανάπαλος.

Κρ. Ὑ' φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον τῆς τοῦ τὸν κύνα παροικῆντα. ὥς ἡ ἐκείνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλῦ. Τί δ' ὑμᾶς δεῖνόν ἐργάζεται, ὁμότεκρος ὦν; Κροῖ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ σίτομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὕτως, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελά, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ. Πλῦ. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε. Μέν. Ἀληθῆ, ὦ Πλάτων· μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγνιεῖς, καὶ ὀλισθίους ὄντας, οἷς ἔκ ἀπείχρησι βιωταὶ κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μολιγνῆται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω

- τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτὰς. Πλού. Ἄλλ' οὐ
 χρή· λυποῦνται γὰρ ἔμικρῶν σερούμε-
 νοι· Μέν. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων,
 ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;
 25 Πλού. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐβελήσασαι
 στασιάζειν ὑμᾶς· Μέν. Καὶ μὴν, ὦ κά-
 κιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, οὕτω γινάσκετε, ὥς οὐδὲ παυσο-
 μένου μου· ἔνθα γὰρ αὐτὸς ἦτε, ἀκολου-
 30 θήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
 λῶν. Κρ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; Μέν. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ὃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε
 προσκυνεῖσθαι ὄξισιτις, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τοῦ
 35 παράπαν οἱ μνημονεύοντες· τοιγαρὲν οἱ
 μῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι. Κροῖ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτη-
 μάτων. Μίδ. Ὅσος μὲν ἐγὼ χρυσῶ. Σαρ.
 Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μένιπ. Εὐγε, οὕτω
 40 ποιῶτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ
 γινῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσσο-
 μαι ὑμῖν· πρίποι γὰρ αὐτὰς τοιαύταις
 οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Διάλογος β.

Ἑρμῆς, Χάρις.

Ἑρ. **Λ**Ογισώμεθα, ὦ Πορθμεῦ, εἰ δο-
 κεῖ, ὅποσα μοι ἀφίλεις ἤδη,
 ὅπως

ὅπως μὴ αὐτοῖς ἐρίζωμιν τι περὶ αὐτῶν. Χά.
 Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὀρίσαι
 περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμοσύνην. Ἑρ. Ἀγ- 5
 κυραν ἐντεταμένῳ ἐκόμιτα πέντε δραχμῶν.
 Χά. Πολλὰ λέγεις· Ἑρ. Νὴ τὸν Αἰδωνία,
 τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπαιῶν δύο
 ὀβολῶν. Χά. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ
 ὀβολοὺς δύο. Ἑρ. Καὶ ἀκίσταν ὑπὲρ τοῦ 10
 ἐσῆς, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χά.
 Καὶ τέττας προσίθι. Ἑρ. Καὶ κηρὸν ὡς
 ἐπιπλάσαι τῇ σκαφιδίᾳ. τὰ ἀνταγότα,
 καὶ ἥλας δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν
 ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. 15
 Χά. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ἑρ. Ταῦ-
 τὰ ἐσιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν
 τῷ λογισμῷ· πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσεις
 φῆς; Χά. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον·
 ἦν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψη αὐ- 20
 θρόους τινὰς, ἐίς ται τότε ἀποκιρδάναι ἐν
 τῷ πλήθει παραλογιζόμενοι τὰ πορβυρία.
 Ἑρ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθιδέμαι τὰ κάκιστα ἐν-
 χόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τῶντων ἀπο-
 λαύοιμι. Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· 25
 νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνεῖνται ἡμῖν
 εἰρήνη γάρ. Ἑρ. Ἀμεινον ὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν
 παρατείνοιτο ὑπὸ σῆς τὸ ὄφλημα· πλὴν ἀλλ'
 οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἶοι παρ-
 εγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνὰ 30
 πλεῶν, καὶ τραυματαῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ
 ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῇ παιδὸς ἀποθανὼν,
 ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδη-

πῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὥχρῳ
 35 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγνιεῖς, ὅδε ὅμοιοι
 ἐκείνοις· οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρή-
 ματα ἤκκουν, ἐπιβυλιύοντες ἀλλήλοις,
 ὡς εἰκόασιν. Χά. Πάνυ γὰρ περιπόθητά
 ἐσι ταῦτα. Ἐρ. Οὐκᾶν ἔδ' ἐγὼ δόξαιμι
 40 ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφει-
 λόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος γ.

Πλούτων, Ἑρμῆς.

Πλ. **Τ**ὸν γέροντα οἶδ' αὖ, τὸν πάνυ γε-
 γηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον
 Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν ἔκ' εἰσὶ, οἱ τὸν
 κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι· Ἐρ.
 5 Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς· τί οὖν; Πλού.
 Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῆ, ζῆν ἴασον ἐπὶ τοῖς
 ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρή-
 σας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἷόν τε ἦν, καὶ
 ἔτι πλείω· τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτοῦ,
 10 Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς
 ἄλλους, κατὰσπασον ἐφιζῆς ἀπαιτας.
 Ἐρ. Ἀτοπον ἂν δόξεις τὸ τοιοῦτον. Πλ.
 Οὐμὲν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκεῖ-
 νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ
 15 τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, ἔδ' ἐν προσ-
 ῆκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαινότατον,
 ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύ-
 ουσιν

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ. 5

οὐσιν ἐν γὰρ τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, αὐ-
 μὲν βουλευόμενοι, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν
 δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ραῖσιν· καὶ ὅ- 20
 λως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν·
 διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ
 προαπίτασσαν αὐτοῦ μᾶτῃ ἐπιχανόντες.
 Ἐρ. Γέλοῖα πείσονται, παροῦργοι ὄντες·
 πολλὰ δὲ καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ 25
 αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ
 θανόντι ἰοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
 νέων· οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διη-
 ρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς
 ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλ. Οὐκοῦν ὁ μὲν αὐ- 30
 ποδυτάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ ἰόλειος ἀνη-
 βησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μίσων τῶν ἐλπίδων τὸν
 οἰεροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡ-
 κέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες·
 Ἐρ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσο- 35
 μαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καὶ ἓν ἐξ ἧς·
 ἑπτὰ δὲ οἶμαί εἰσι· Πλ. Κατάσπα· ὁ δὲ,
 παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐτίς
 πρωθήβης γερόμενος.

Διάλογος δ.

Ζηνοφάντης, Καλλιδημίδης.

Ζη. ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπ-
 ἔθανες; ἰγὼ μὲν γάρ, ὅτι πα-
 ράσιτος ἐν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἔμ-
 Α 3 φα-

- φαγὰν ἀπιπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀ-
 5 ποθήσκοντί μοι. Καλ. Παρῆν, ὦ Ζηνό-
 φαντες· τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο·
 οἶδα γὰρ καὶ σύ περ Πτοιοδῶρον τὸν γέ-
 ροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλῆσιον, ὃ
 σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα. Καλ. Ἐκεί-
 10 νον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπειον, ὑπισχνόμενος ἐπ'
 ἑμοὶ τεθνήξομαι· ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς
 μήκισον ἵκεγένετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν
 ὁ γέρον ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὄδον ἐπὶ τὸν
 κλῆρον ἐξεύρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον,
 15 ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
 Πτοιοδῶρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς,
 ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἑτοίμον ἔ-
 χειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦ-
 το ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμεν ἀφή-
 20 σειν αὐτόν. Ζη. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ
 τι παράδοξον ἐρεῖν ἴσικας. Καλ. Ἐπεὶ τοί-
 ρον λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μωιρα-
 κίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν
 τῷ Πτοιοδῶρι τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον,
 25 τὴν δ' ἐτέραν ἑμεῖ, σφαλεῖς ἔκ οἷδ' ὅπως,
 ἑμὲ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδῶρι δὲ τὸ
 ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν,
 ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑπο-
 βολιμαῖος οὐκ ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο
 30 γεγῆας, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὲν ἔκ ἔδει
 γε ἑταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. Ἀστεῖα
 γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρον
 δὲ τί πρὸς ταῦτα; Καλ. Πρῶτον μὲν
 ἐπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφριδίον· εἴτα σοῖς

οἶμαι τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς 35
οἷχ' γε ὁ οἰνοχόος εἰργασαι. Ζη. Πλὴν,
ἀλλ' ἐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι·
ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λιαφόρου ἀσφαλέ-
τερον εἰ καὶ ὀλίγα βραδύτερος ἦν.

Διάλογος ε.

Σίμυλος, Πολύστρατος.

Σί. **Η**Κεις ποτὶ, ὦ Πολύστρατε, καὶ
σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι εἰ πο-
λὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βιβιωκῶς. Πο.
Οκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. Σί.
Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὶ ταῦτ' ἐβίως τριάκον- 5
τα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου
ὄντος ἀπέθανον. Πο. Ὑπερίδισα, εἰ καὶ
σοι παράδοξον τοῦτο δοξέι. Σί. Παράδο-
ξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδυνῆς, ἀτεινὸς τε
προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἰδύνασθαι. 10
Πο. Τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἰδονάμην· ἔ-
τι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ
γυναικες ἀβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶ-
νος ἀνθισταίης, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν
Σικελίᾳ. Σί. Καὶ νῦν ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε 15
πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πο. Ἀλλ'
ὑπέρβει μοι, ὦ γεναῖε, παρ' ἄλλων τὰ-
γαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοί-
των μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, πάντοῦά μοι
δῶρα προσήγετο, ἀπανταχόθεν τῆς γῆς 20

- κάλλιστα. Σί. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύ-
 στρατε, μετ' ἐμέ; Πο. Οὐκ· ἀλλ' ἐρα-
 σταὶς εἶχον μυρίους. Σί. Ἐγέλασα· ἐρα-
 σταὶς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέττα-
 25 ρας ἔχων. Πο. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε
 τῶν ἐν τῇ πόλει· καὶ γέροντά μοι, καὶ
 Φελακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα
 προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερῆδοντα θειρα-
 πεύοντες, καὶ μακάριος ἔν αὐτῶν, ὃν τι-
 30 να ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. Σί. Μῶν
 καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην
 ἐκ Χίῳ διεπέρθμευσας, εἴτά σοι εὐξαμένη
 ἔδωκε νόον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς,
 καὶ ἀξίεραστον; Πο. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦ-
 35 τος ὢν περιπόθητος ἦν. Σί. Αἰνίγματα
 λέγεις. Πο. Καὶ μὴ πρόδηλός γε ὁ ἔρως
 αὐτοσὶ πολλὸς ὢν ὁ περὶ ταύς ἀτέκνους,
 καὶ πλουσίους γέροντας. Σί. Νδν μαινθά-
 νω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πα-
 40 ρά τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. Πο. Ἀτὰρ,
 ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐρασῶν ἀπο-
 λέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνοῦμενος ὑπ'
 αὐτῶν· καὶ ἰθρυπτόμεν δὲ πολλάκις, καὶ
 ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ, ἡμιλ-
 45 λῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβῆλλοντο ἐν
 τῇ περὶ ἐμέ φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλος δ' οὐκ
 πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; Πο.
 Ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρο-
 νόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστνέ τε,
 50 καὶ κολακευτικώτερον παρισκεύαζεν ἐκυ-
 τόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκεί-
 νας

νας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι
 φράσας. Σί. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν
 κληρονομὸν ἔσχον; ἤπερ τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ
 γένους; Πολυ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτη- 55
 τὸν τινα τῶν μεираκίων τῶν ὠραίων Φρύγα.
 Σί. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; Πο.
 Σχιδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μαν-
 θάνω, ἃ τινὰ σοι ἐκείνος ἰχαρίζετο. Πο.
 Πλὴν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κλη- 60
 ρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὅλε-
 θρος· ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι Ἰτραπεύ-
 ουσιν· ἐκείνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ
 ἰδὼν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπ-
 εξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων, 65
 Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλ-
 λίστη, καὶ Ὀδυσσεύς συνειτώτερος λεγόμε-
 νος εἶναι. Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρα-
 τηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκείνος
 δὲ μὴ κληρονομεῖταισαν μόνον. 70

Διάλογος 5.

Κράτης, Διογένης.

Κρά. **Μ**Οῖριχον τὸν πλάσιον ἐγγίγνω-
 σκας, ὦ Διογένης, τὸν πάντων
 πλάσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς
 ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστάξ,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐ- 5
 κείνο εἰάσει ἐπιλέγειν, ἢ μὲν ἀνάειρ, ἢ ἱ-
 ἄνθρωπος.

- γὰρ σὺ. Διο. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἰθεράπιυν ἀλλήλους; Κρά. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιωῦνται ὄντες· καὶ τὰς
- 10 διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο. Ἀριστεὺς μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δισπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεὺς εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ· ταῦτα μὲν ἐγγράμματοι· οἱ δὲ ἰθεράπιυν ἀλλήλους,
- 15 ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάλιστα εἴτε ὑπὸ τῶν ἀγρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πυθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρῆχε τὸ κρά-
- 20 τος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ· καὶ τὰ τέλαιντα ποτὲ μὲν ἐπὶ ταῦτοι, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἔρριπτι. Διο. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης· ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. Κρά. Ἀμφω τιθιῶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς
- 25 Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθοι ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἔδὲ πῶποτε προμαρτυρούμενους αὐτῶ γενέσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰά-
- 30 πυγι, ἀνιστράφησαν· Διο. Εὐ· ἐποίησαν· ἡμεῖς δὲ, ἐπότε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πῶποτε εὐξάμεν Ἀντιόχην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαιοι τῆς βακτηρίας αὐτῆς· εἰ-
- 35 χεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος· ἔτε οἶμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπιθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ
- κτῆ-

κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆ-
 ραν χοίτικας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρά.
 ἔδεν γὰρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἔδεν σοί, 40
 ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντιοθέ-
 ρους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολ-
 λῶ μείζω καὶ σεμιότερα τῆς Περσῶν ἀρ-
 χῆς. Διο. Τίνα ταῦτα φῆς; Κρά. Σο-
 φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, 45
 ἐλευθερίαν. Διο. Νῆ Διὰ μέμνημαι τοῦ-
 τον διαδιξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντι-
 οθέους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.
 Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλει τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ ἔδεις ἐθιράπειν ἡμᾶς κλη- 50
 ρονομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάν-
 τες ἔβλισπον. Διο. Βικότως· ἔ γὰρ εἶ-
 χον, ἐνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν,
 διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
 θρά τῶν βαλλαντίων· ὥστε εἴ ποτε καὶ 55
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ
 διεῖρει, τοῦ πυθμῆος στέγειν οὐ δυναμέ-
 νου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῷ Δαναῷ αὐ-
 ται παρθένοι ἐς τὸν τετραπημέον πῖθον ἐπ- 60
 αντλήσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὀδῶσι, καὶ ὄνυ-
 ξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρά.
 Οὐκ ἔνι ἡμῖς μὲν ἐξομεῖ καὶ ταῦθα τὸν πλοῦ-
 τον· οἱ δὲ, ὀβολὸν ἔξωσι κομίζοντες, καὶ
 ἔντον ἄχρι τῷ πορθημῆος. 65

Διάλογος ζ.

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

- Μέ. ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν ἢ αἱ καλαί ;
 ὦ Ἑρμῆ ; ξενάγησόν με νήλυν
 ὄντα , Ἑρ. Οὐ σχολὴ μὲν , ὦ Μένιππε·
 πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀπόβλεψον , ὡς ἐπὶ
 5 τὰ δεξιά , ἴθθα Ἰάκινθος τέ ἐστι , καὶ ὁ
 Νάρκισσος , καὶ Νιρεύς , καὶ Ἀχιλλεύς ,
 καὶ Τυρῶ , καὶ Ἑλένη , καὶ Λήδα , καὶ
 ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέ. Ὅ-
 στα μόνον ὁρῶ , καὶ κρανία τῶν σαρκῶν
 10 γυμνά , ὅμοια τὰ πολλά. Ἑρ. Καὶ μὴν
 ἐκεῖνά εἰσιν , ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμά-
 ζουσι , τὰ ὅστα , ὧν σὺ ἵοικας καταφρο-
 νεῖν. Μέ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ
 γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε. Ἑρ. Τοῦτί τὸ
 15 κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν· Μέ. Εἴτα αἱ χί-
 λαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπά-
 σης τῆς Ἑλλάδος , καὶ τοσοῦτοι ἔπισαν
 Ἕλληνες τε καὶ βάρβαροι , καὶ τοσαῦται
 πόλεις ἀνάστατοι γέγοναν ; Ἑρ. Ἀλλ'
 20 ὅκ εἶδες , ὦ Μένιππε , ζῶσαν τὴν γυναῖκα.
 ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμίσητον εἶναι
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα
 πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴτις
 25 φα δηλοῦσι αὐτῷ δόξει· ὅτι μέντοι ἀνθεῖ ,
 καὶ ἔχει τὴν χροῖαν , κάλλιστά ἐστιν .
 Μέ.

Μέ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω,
εἰ μὴ συνίσταν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος
ἕως ὀλιγοχρονίῃ καὶ ῥαδίῳ ἀπανθῦντος
ποιεῖντις· Ἑρ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, 30
συμφιλοσοφῆν σοι· ὥς ἐπιλιξάμενος τό-
πον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβαλὼν σε-
αυτὸν· ἐγὼ δὲ τῆς ἄλλης νεκρὸς ἤδη μετ-
ελεύσομαι.

Διάλογος η.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. **Ω** Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ
σοι κύων αὐτὸς ἂν, εἰπέ μοι
πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἐν ὁ Σωκράτης, ὁ-
πότε κατῆι πρὸς ὑμᾶς; εἰκὸς δὲ σε θεὸν
ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀν- 5
θρῶπικῶς φθίγγεσθαι, ὅπότε ἐθέλοις. Κέρ.
Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν
ἰδοῖκε ἀτρέπτῃ προσώπῳ προσίειναι, καὶ
οὐ πᾶν διδόναι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ
τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ τομίου ἰσθ- 10
μῶν ἐθέλων· ἰπεῖ δὲ κατέκρυψεν εἰσὼ τοῦ
χίσματος, καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ ἔ-
τι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κνήμῃ
κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη
ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδια αἰδύριτο, 15
καὶ παιτεῖος ἐγένετο. Μέ. Οὐκοῦν σοφι-
στὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατ-

- εφρόντι τῷ πράγματι; Κέρ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπίπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεβρα-
 20 σύειτο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἴδρι παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί· καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροί, καὶ ἀνδρεῖοι, τὰδ ἴνδοθεν,
 25 ἔλεγχος ἀκριβής· Μέ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα. Κέρ. Μόνος, ὦ Μένικπι, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἴσητε, μηδ' ὠθήμενοι· ἀλλ' ἐθελεύσιοι, γελῶντες,
 30 οἰμῶζιν παραγγείλαντες ἅπασιν.
-

Διάλογος 9.

Χάρων, Μένικπος, Ἑρμῆς,

- Χά. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθ-
 μία· Μέ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων· Χά. Ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ἂν σε διαπορθμευσάμεν. Μέ. Οὐκ ἂν λά-
 5 βοις παρὰ τῷ μὴ ἔχοντος. Χά. Ἔστι δὲ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων. Μέ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ δὲ, ἐκ ἔχω. Χά. Καὶ μὲν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢ μὴ ἀποδῶς. Μέ. Καὶ γὰρ τῷ
 10 ξύλῳ σου πατάξας, διαλίσσω τὸ κρανίον· Χά. Μάτην οὖν ἴση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦς; Μέ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀ-
 πει-

ποδότην, ὃς μὲ παρίδωκέ σοι. Ἐρ. Νῆ Δία
 οὐαίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερικτίνειν τῶν
 νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀποστήσομαί σου. Μέ. 15
 Τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμῆιον,
 παράμεινε· πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; Χά. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις, ὡς κο-
 μίζειν δέον. Μέ. ἤδεις μὲν, ὅτε εἶχον δέ·
 τί οὖν ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; 20
 Χά. Μόνος οὖν αὐχίσεις· προῖκα πεπλευ-
 κέναι; Μέ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιτε· καὶ
 γὰρ ἤτλησα, καὶ τῆς κόπης ἐπελαβό-
 μην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων
 ἐπιβατῶν. Χά. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ 25
 πορθμῆα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ
 γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέ. Οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αἰθίς ἐς τὸν βίον. Χά. Χα-
 ρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ
 παρὰ τοῦ Ἀιακοῦ προσλάβω. Μέ. Μὴ 30
 ἐνόχλει οὖν. Χά. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ
 ἔχεις. Μέ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς
 Ἑκάτης τὸ δέικνον. Χά. Πόθεν τοῦτον ἡ-
 μῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ
 καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλάυν, τῶν ἐπιβα- 35
 τῶν ἀπάντων καταγελαῶν, καὶ ἐπισκώ-
 πτων, καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνῳ;
 Ἐρ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα δι-
 πόρθμευσας, ἐλευθέρῳ ἀκριβῶς, κούδενός
 αὐτῷ μέλει· οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χά. 40
 Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. Μέ. Ἄν λά-
 βῃς, ὦ βέλτιτε; δὲς δὲ ὅτε ἂν λάβοις.

Διάλογος ι.

Πλάτων, Πρωτεσίλαος, Περσιφόνη.

- Πρω. **Ω** Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ
 ἡμίτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμη-
 τρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δῆσιν ἱερῶτι-
 κήν. Πλού. Σὺ δὲ τίος δὴ παρ' ἡμῶν ;
 5 ἢ τίς ἂν τυγχάνεις ; Πρω. Εἰμὶ μὲν Πρω-
 τεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλάκιος, συστρα-
 τιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθα-
 νῶν τῶν ἐκ' Ἰλίου. δεομαι δὲ ἀφιεῖς πρὸς
 ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. Πλού. Τοῦ-
 10 τον μὲν τὸν ἱερῶτα, ὃ Πρωτεσίλαε, πάν-
 τες νεκροὶ ἱρῶσι. πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν
 τύχη. Πρω. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀἰδω-
 νεῦ, ἱρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεό-
 γαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ἡ-
 15 χόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος·
 ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀπο-
 κταίει με, ὃ Δέσποτα· καὶ βέλομαι καὶ
 πρὸς ὀλίγον ἔρθεις αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.
 20 Πλού. Οὐκ ἔπις, ὃ Πρωτεσίλαε, τὸ Λή-
 θης ὕδωρ ; Πρω. Καὶ μάλα, ὃ Δέσποτα·
 τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἔν. Πλού. Οἴκ-
 ῳ περιμένειν· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ,
 οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δῆσσι. Πρω. Ἀλλ' οὐ
 25 φέρω τὴν διατριβὴν, ὃ Πλούτων· ἡράθης
 δὲ καὶ αὐτὸς ἴδῃ, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἱρᾶν
 ἴστιν.

ἔστιν. Πλού. Εἴτα τί σε διήσει μίαν ἡ-
 μέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρούμενον; Πρω. Οἶμαι πείσειν κακείνην
 ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥςτις ἀνδ' ἐνὶ δύο 30
 νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. Οὐδέ-
 μεις γενέσθαι ταῦτα, σὺ δὲ ἐγένετο πώπο-
 τε. Πρω. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων. Ὀρ-
 φιῖ γὰρ δὲ αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν
 Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου 35
 ἈλκΗΣΙΝ παριπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζό-
 μενοι. Πλού. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον
 γυμνὸν ὢν, καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου
 ἐκίνη νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κακείνη προσ-
 ἔψεται σε, οὐδὲ διαγιῶναι δυναμένη; 40
 φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεται
 σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀελη-
 λυθώς. Περ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ
 τοῦτ' ἴμσαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον,
 ἱππεῖδ' ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος 45
 ἦ, καθικέμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεκρίαν εὐθὺς
 καλὸν ἀπεργάσασθαι αἰτὸν, οἷος ἔν ἐκ
 τοῦ παστοῦ. Πλού. Ἐπὶ Περσεφόνῃ συν-
 δοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐθις ποιήσον
 νυμφίον· σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡ 50
 μέραν.

Διάλογος ια.

Κνήμων, Δάμππος.

- Κνή. **Τ**οῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας,
 ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. Δά. Τί
 ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; Κνή. Πυθάνη
 ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκύσιος κα-
 ῥταλέλοιπα, κατασοφιοθεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς
 ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὲν, πα-
 ραλιπῶν. Δά. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνή.
 Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄν-
 τα ἰθεράπιον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κείνος οὐκ
 10 ἀηδῶς τὴν θιραπίειν προσέειπε· ἔδοξε δὴ
 μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θείσθαι διχθήκας
 εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα
 τὰ μὲν πάντα, ὡς καὶ κείνος ζηλώσεις, καὶ
 τὰ αὐτὰ πράξεις. Δά. Τί οὖν δὴ ἐκείνος;
 15 Κνή. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ εἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄ-
 φρον αἰπίθανον, τοῦ σίγου μοι ἐπιπεσόν-
 τος· καὶ ἰδὼν Ἐρμόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
 τις λάβρῃ καὶ τὸ ἀγκιστρον τῷ διλέκτι
 20 συγκατασπάσας. Δά. Οὐ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλῆα. ὥστις σόφισμα
 κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. Κνή. Εἰκα-
 σίμῳζα τοιγαροῦν.

Διάλογος ιβ.

Διομήδης, Μαύσωλος.

Διο. ὦ Καρ, ἐπὶ τίσι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεύ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων· καὶ νῦν ὅς τις διὰ τινὰς ὑπηγαγόμενην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦ καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμ- 10 μέγεθς ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἰς κάλλος ἐξησημημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβεστάτον ἐκασμένων, λίθου τῷ καλλίστῳ, οἷον ἔδὲ νεῶν εἴρη τῇ ἂν ῥαδίως· 15 ἔδοκῃ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύ. Νὴ Δι' ἐπὶ τούτοις. Διο. Ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτι ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ἔ- 20 τε ἡ μορφὴ πάρις· εἰ γοῦν τινα ἐλοιμέθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τινος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· φελακρά γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τὲς ὀδόντας ὁμοίως προ- 25

φαί-

- φαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρή-
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα· ὁ
 δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λί-
 θοι, Ἀλικαρνασσεύσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπι-
 30 δείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς
 ξένους, ὥς δὴ τι μίγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἴσθι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ
 ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦ-
 το φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑ-
 35 πὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος· Μαύ.
 Αἰόνητα οὖν μοι ἐκείνα πάντα· καὶ ἰσό-
 τιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης,
 Διο. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· ἔ γάρ.
 Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμύζεται, μεμνη-
 40 μένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν αἶ-
 το· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ·
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἐ-
 αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ
 ἀδελφῆς κατισκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ,
 45 τοῦ μὲν σώματος, εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ εἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ
 τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐ-
 τοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βιβλικῶς
 ὑψηλότερον, ὢ Καραῶν ἀνδραποδαδίστατε,
 50 τῷ σὲ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιότῳ χω-
 ρίῳ κατισκευασμένον.

Διάλογος ιγ.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Ἀγ. Εἴ σὺ μανίς, ὦ Αἴαν, σιαυτὸν
 ἰφόνευσας, ἑμέλισας δὲ καὶ ἡ-
 μᾶς ἅπαντας, τί αἰτιάτῃ τὸν Ὀδυσσεύα; καὶ
 πρῶτον οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ἐπότε ἦ-
 κε μαντευσόμενος, οὔτε προσεικεῖν ἤξιω- 5
 σας ἄνδρα συστρατιώτην, ἱταῖρον, ἀλλ'
 ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες.
 Αἴ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ
 μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντιξισταδὴς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἀγ. Ἡ- 10
 ξίους δὴ ἀναιταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκο-
 νιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; Αἴ. Ναί τά γε τοι-
 αῦτά· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ἀνε-
 ψιού γε οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδ' ἐτὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ 15
 παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων· ὁ δὲ Δαίρ-
 σου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἴσασα κινδυνεύον-
 τα κατακίχέσθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμεί-
 νων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν
 τὰ ὅπλα. Ἀγ. Αἰτιάω τοιγαροῦν, ὦ γε- 20
 ναίη, τὴν Θέτιν, ἣ δέον σοι τὴν κληρονο-
 μίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε
 ὄντι, φέρουσα ἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τά· Αἴ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύα, ὃς
 ἀντιποιήθη μόνος. Ἀγ. Συγγνώμη, ὦ 25
 Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης ἡδί-
 στου

του πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Αἶ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασιν· ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν· τὸν γὰρ Οδυσσεῖα μὴ ἔχι μισεῖν ἔκ' ἂν δυναίμην, ὃ Ἀγαμέμνων, ἔδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τῦτο ἱπιτάττει.

Διάλογος ἰδ.

Ἀντίλοχος, Ἀχιλλεύς.

Αν. **Ο**ἶα πρῶην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγένην καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοῖνιςκος; ἡκροάμην γάρ, ὁπότε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρουρος ὦν, θάπτευσιν παρὰ τινι τῶν ἀκλίων, ὃ μὴ βίος πολὺς εἴη, μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν οὖν ἀγένην τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα

10 τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωνος ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλῆος δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνάτατον ἡρώων ἀπάντων ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ

15 βίῳ, ὃς ἐξὸν ἀκλιῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προῖλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχ' ὦ

παῖ

παῖ Νέτορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔ-
 τι τῶν ἰνταῦθα ἦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων ὀπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖ- 20
 νε δοξάριον προετίμων τοῦ βίει· ἰδὲ δὲ συν-
 ἴημι ἤδη, ὡς ἐκείτη μὲν ἀνωφελής, εἰ
 καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψωδῆσσι·
 μετὰ νεκρῶν δέ, ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ
 κάλλος ἐκείνο, ᾧ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς 25
 πάριστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ ζῳφῶ ὅμοιοι, καὶ κατὰ οὐδὲν ἀλ-
 λήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώ-
 ων νεκροὶ διδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν
 θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νε 30
 πρὸς ὁμοίους, ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἰσθλός·
 ταῦτά με ἀνίᾳ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θη-
 τιῶν ζῶν. Ἄν. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι,
 ᾧ Ἀχιλλεὺς ταῦτα γὰρ ἰδοξε τῇ φύσει,
 πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας· ὥςτε χρή 35
 ἐρομένειν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς
 διατεταγμένοις· ἄλλως τε, ὅρῳ τῶν ἐταί-
 ρων ὅσοι περὶ σὲ ἰσμεν οἶδε· μετὰ μικρὸν
 δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως· Φέρει
 δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ- 40
 ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι·
 ὅρῳ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον,
 καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἀνδρας, οἱ οὐκ
 ἂν εἶμαι δέξαιτο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτοὺς
 ἀναπέμψει θητιύσσοντας ἀκλήροις καὶ ἀ- 45
 βίοις ἀνδράσιν. Ἀχ. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παρ-
 αίνεσις· ἐμὲ δὲ ἔκ οἷδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν
 παρὰ βίον ἀνιᾶ· εἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκα-
 στον·

σαν· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρευσ-
 50 ῖς, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἄν-
 Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνεις, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀναφελὲς τῷ λέγειν ὁρῶμεν· σιωπᾶν γάρ,
 καὶ φέρειν, καὶ αἰέχασθαι δίδοται ἡμῖν,
 55 μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦ-
 τα εὐχόμενοι.

Διάλογος ιε.

Τερψίων καὶ Πλούτων.

Τερ. **Τ**Οῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐ-
 με μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη
 γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέρον-
 τα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Πλού. Δικαιότατον
 5 μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ, μη-
 δένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ
 δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβοίλευες
 αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. Τερ. Οὐ
 γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρή-
 10 σασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον πρὸς
 ἡδονήν, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, παραχαρήσαν-
 τα τοῖς νέοις; Πλού. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων,
 νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρή-
 15 σασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονήν ἀποθνήσκειν·
 τὸ δὲ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέτα-
 ξεν. Τερ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς
 πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον,
 καὶ

καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεισθαι δὲ μηδ' αὖτως, 20
 μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον, ὁδόντας τρεῖς
 ἔτι λοιπούς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέ-
 ταις τέτταρσιν ἐπικυφόντα, κορίζης μὲν
 τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὸν
 ὄντα, ἔδιν ἔτι ἡδὺ εἰδόντα, ἔμφυχόν τινα 25
 τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγιγνώμενον, ἀ-
 ποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἱρρώμενε-
 στάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν
 τοῦτό γε ἢ τὸ τελευταῖον εἶδέναι ἔχρῃν,
 πότε καὶ τιθιγῆται τῶν γερόντων ἕκαστος, 30
 ἵνα μὴ μάτην αὖ ἐπίους ἐθεράπυνον· ἴδν δὲ
 τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἅμαξα τὸν βῆν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Πλού. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερ-
 ψίων, πολὺ συνειτώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ
 δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις 35
 ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτεκνοῖς τῶν γερόν-
 των εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοιγαρ-
 ὅν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατ-
 ορυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς
 ἡδιστον γίνεται· ἴσα γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις ἀ- 40
 ποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτω ἅπασιν ἡδὺ προ-
 αποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καινὴν γάρ τινα
 ταύτην τέχνην ἐπινοοῦκατε, γραῶν καὶ
 γερόντων ἱρῶντες, καὶ μάστιγα εἰ ἀτεκνοὶ
 εἶν, οἱ δὲ ἱτεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι, καί- 45
 τοι πολλοὶ ἔδη τῶν ἱρωμένων συνέντες ὑ-
 μῶν τὴν παιουργίαν τοῦ ἱρωτος, ἢ καὶ
 τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισοῖν αὐτοὺς
 πλάττεται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἱραστάς ἔχω-

- 50 σιν· εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθη-
σαν μὲν οἱ πάλαι δαροφορίσαντες, ὁ δὲ
παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς
ὀδόντας, ἀποσφυγέτες. Τερ. Ἀληθῆ ταῦ-
- 55 τα φῆς· ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατ-
έφηνεν, αἰεὶ τεθνήξεναι δοκῶν, καὶ ἐ-
πότε ἐσίοιμι, ὑποστίνων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρῶζον·
ἄστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα εἰόμενος ἐπιβή-
- 60 τειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τι πολλὰ,
ὡς-μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασαὶ τῇ
μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα,
καὶ διατάττων· ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ
- 65 ἀποθανεῖν αἴτια γιγνέηται, ἄγρυπνια καὶ
φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κα-
ταπιῶν, ἰφεισέηκε θάπτομένα πρῶν ἐπι-
γελῶν· Πλού. Εὐγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης
ἐπιμήκισον, πλετῶν ἅμα, καὶ τῶν τοι-
- 70 ούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ
ἀποθάνοις, ἢ πρόπέμψεις πάντας τοὺς
κόλακας. Τερ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτανε,
καὶ ἐμοὶ ἤδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριίδης προ-
τεθνήξεται Θουκρίτου. Πλού. Θάρρει, ὦ
- 75 Τερψίαν· καὶ Φεῖδαν γάρ, καὶ Μέλαντος,
καὶ ὅλως ἅπαντες προελύσσονται αὐτῷ ὑπὸ
ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. Ἐπαινῶ ταῖ-
τα· ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θούκριτε.

Διάλογος ις.

Μένικπος καὶ Τάνταλος.

Μέ. **Τ**ὶ κλέεις, ὦ Τάνταλε; ἥ τι σι-
 αὐτὸν ὁδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑσῶς;
 Τάν. Ὅτι, ὦ Μένικπε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ
 δίψους. Μέ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐ-
 πικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυτάμω- 5
 ρος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. Οὐδὲν ὄφελος
 εἰ ἐπικύψαιμι· φύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπι-
 δὰν προσιόντα αἰσθῆταί με· ἢ δὲ ποτε καὶ
 ἀρίσωμαι, καὶ προσινέγκω τῷ τόματι,
 οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ 10
 διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνειν οὐκ οἶδ' ὅπως
 αὐτῆς ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέ.
 Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε· ἀτὰρ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δὴ τοῦ πιεῖν; οὐ
 γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Ἀν- 15
 δια περ τίθασθαι, ὅπερ καὶ πεινῆν; καὶ
 δίψῃν ἰδύνατο· σὺ δὲ ἢ φυγῇ, πῶς ἂν
 ἔτι ἢ δίψῃς, ἢ πίνοις; Τάν. Τοῦτ' αὐ-
 τὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ δίψῃν μου τὴν ψυ-
 χὴν ὥς σῶμα οὖσαν. Μέ. Ἀλλὰ τοῦτο 20
 μὲν ἔτω πιστεύσομεν, ἔπει φῆς τῷ δίψει
 κολάζεσθαι· τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;
 ἢ δίδας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ ἀπεθάνης;
 οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλοι μετὰ τοῦτοι ἄδην,
 ἢ θάνατον ἐντιῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. 25
 Ὅρθως μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μένος

- τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῆν πιεῖν μηδὲν
 δεόμενον. Μί. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου
 30 γε ἑλλεβόρου ἢ Δία, ὅσις τὸνναντίον τοῖς
 ὑπὸ λυττῶντων κυῶν διεδηγμένοις πέπον-
 θας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν διψῶν πεφο-
 βημένος. Τάν. Οὐδὲ τὸν ἑλλέβορον, ὦ Μέ-
 νικπε, ἀναίνομαι πιεῖν· γένοιτό μοι μέ-
 35 γον. Μί. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε
 σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 καταδίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὰς ἔχ
 ὑποκείμεντος.

Διάλογος ιζ.

Μίνως καὶ Σώστρατος.

- Μί. **Ο** μὲν ληστὴς οὗτος Σώστρατος ἐκ
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβιβλή-
 θω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας δια-
 σπαοθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ
 5 τὸν Τιτυὸν ἀποταθῆς, ὑπὸ τῶν γυπαῶν
 κειρίσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ
 ἀγαθοὶ, ἅπτετε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἥλύσιον
 πιδίον, καὶ τὰς μακάρων ἡσους κατοικεῖ-
 τε, αἰθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.
 10 Σώ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δό-
 ξω λέγειν· Μί. Νῦν ἀκούσω αἰθίς; οὐ γὰρ
 ἐξελέλιγξαι, ὦ Σώστρατε, ποιηρὸς ὢν,
 καὶ

καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς ; Σώ. Ἐλή-
 λευγμαι μὲν ἄλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολαδῆ-
 σομαι. Μί. Καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνειν 15
 τὴν ἀξίαν δίκαιον. Σώ. Ὅμως ἀπόκριναι
 μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε.
 Μί. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὺς
 ἄλλους διακρίναμεν ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἔ-
 πραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπρατ- 20
 τον, ἢ ἐπικέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας ;
 Μί. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σώ. Οὐκ-
 οὖν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκαῦντες ἡμεῖς ἐκεῖνη ὑπηρετοῦντες,
 ταῦτα δρῶμεν ; Μί. Ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ 25
 ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα.
 Σώ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλ-
 λου φοιτεύσειν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέ-
 γειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ
 δορυφόρος, ὁ μὲν, δικαστὴ πειθεῖς, ὁ δὲ, 30
 τυράννη, τίνα αἰτίωσιν τοῦ φοιτοῦ ; Μί. 30
 Δῆλοι ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον· ἐ-
 πκει οὐ δὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷ-
 το ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρῶ-
 τως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. Σώ. Εὖγε, 35
 ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεῖν τῷ παρα- 35
 δείγματι· ἢν δὲ τις ἀποστείλαντος τοῦ
 δισπότου ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον
 κομίζων, τίτι τὴν χάριν ἰστίον, ἢ τίνα
 εὐεργέτην ἀναγραφτέον ; Μί. Τὸν πέμ- 40
 ψαντα, ὦ Σώκρατε· δούκονος γὰρ ὁ κο- 40
 μίσας ἦν. Σώ. Οὐκοῦν ὁρᾷς πῶς ἄδικα
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γεγαμένους,

ὦν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τέτθες τι-
 45 μῶν τὴς διακοινησάμεντες ἀλλοτρίοις ἀγα-
 θοῖς; ἔ γάρ θ' ἡ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχει τις ἄν,
 ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ πά-
 σης ἀνάγκης προσिताγμένοις. Μί. ὦ Σώ-
 τρατε, πολλὰ ἴδοις ἄν καὶ ἄλλα οὐ κα-
 50 τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις·
 πλὴν ἀλλὰ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπιρω-
 τήσεως, διότι οὐ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 σοφιστὴς εἶναι δοκεῖς· ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ
 Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω· ὅρα δὲ μὴ
 55 καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια
 διδάξης.

Διάλογος ιη.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

Διο. ⁷ Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοι
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης, σὸν
 γὰρ ἔστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον, ἧν
 που ἴδης Μένιππον τὸν κύριον (εὐρεῖς δ' ἄν
 5 αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράσιον, ἧ ἐν
 Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φι-
 λосоφῶν καταγελαῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν,
 ὅτι σοι, ὦ ἐμπτε, κτελεῖς ὁ Διογενὴς,
 εἴ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγελασται,
 10 ἥκειν ἐνθάδε πολλῶν πλείων ἐπιγελασόμενον·
 ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι ἔτι ὁ γέλως
 ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
 με-

μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βε-
 βαίως γελῶν, καθ' ἑπὶ ἐγώνῃ· καὶ μάλ-
 λιστα ἐπιιδάν ὁρᾷ τοὺς πλουσίους, καὶ 15
 σατράπας, καὶ τυράντους, οὕτω ταπει-
 νούς, καὶ ἄσχημους ἐκ μόνης εἰμωγῆς δια-
 γινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἄ-
 γενεῖς εἰσι μεμνημένοι τῶν ἄνω· ταῦτα λέ-
 γει αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν 20
 πῆραν ἤκειν θέρμαν τε πολλῶν, καὶ εἰ ποῦ
 εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον,
 ἢ ὧν ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο· Πολ.
 Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διογενεῖς· ἔ-
 πως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ἵποῖος τίς ἐστι τὴν 25
 ὄψιν; Διο. Γέρων, φαλακρὸς, τριβῶσιον
 ἔχων πολύβυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ὠναπιετα-
 μῶν, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων
 ποικίλον· γελαῖ δ' αἶε, καὶ τὰ πολλὰ τῆς
 ἀλαζόνας τούτης φιλοσόφως ἐπισκώπτει. 30
 Πολ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. Διο.
 Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
 τι τοὺς φιλοσόφους; Πολ. Λέγε· σὺ βα-
 ρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. Διο. Τὸ μὲν ὅλον,
 παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ 35
 περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι· καὶ κέρατα φέου-
 σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδαίλους ποιοῦσι,
 καὶ τοιαῦτα ἅπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν
 νοῦν. Πολ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαί-
 δευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς 40
 σοφίας αὐτῶν. Διο. Σὺ δὲ οἰμώζεις αὐ-
 τοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. Πολ. Καὶ ταῦτα,
 ὦ Διόγενε, ἀπαγγελῶ. Διο. Τοῖς πλου-

- σίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγ-
 45 γελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι,
 τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε
 ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τὰ-
 λαιτὰ ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, ἕς ἤ
 ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον.
 50 Πολ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυ-
 ροῖς λέγει· Μιγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δαμοξίνῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν
 οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χροκὰ ἢ
 55 μέλανα ὅμματα, ἢ ἐρίθημα ἐπὶ τοῦ προ-
 σώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νύδρα εὐτονα, ἢ ὤμει
 καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις,
 φασι, κρανία γυμνὰ τοῖς κάλλους. Πολ.
 Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς
 60 καλοὺς, καὶ ἰσχυροὺς. Διο. Καὶ τοῖς πεί-
 νησιν, ὦ Λέκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ
 ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείρον-
 τες τὴν ἀπορίαν, λέγε μῆτε δακρύειν, μὴτ'
 οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
 65 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλου-
 σίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαι-
 μονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ'
 ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλειύσθαι αὐτῆς.
 Πολ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμο-
 70 νίων λέγει· ἔγωγὰν ἀνέξομαί γε· ἀλλὰ πρὸς
 τῆς ἄλλης ἔφησα, ἀπαγγελῶ. Διο. Εἰ-
 σωμην τέτως, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς
 προεῖπεν, ἀπέειγkαι παρ' ἐμῷ τῆς λόγους.

Διάλογος ιθ.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**ί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ
 τίθηκας, ὥσπερ ἡμεῖς ἄπαν-
 τες; Ἀλέ. Ὅρας, ὦ Διόγεις· οὐ παρά-
 δοξοι δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανεν. Διο.
 Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἐαυτῷ
 εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα.
 Ἀλέ. Φιλίππου δηλαδὴ· ἔ γάρ ἂν ἐτιθη-
 κειν Ἄμμωνος ὢν. Διο. Καὶ μὴν καὶ περὶ
 τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοῖα ἐλέγοντο, δρᾶσον-
 τα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐ- 10
 κῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιπ-
 πον ἐξηπαγῆσθαι οἰόμενοι πατέρα σου εἶ-
 ναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ·
 οὐδὲν δὲ ὁρῶ ὅτι ἔθελον ὑγίαιε ἢ ἡ μήτηρ ἔ-
 τι οἱ τῶν Ἀμμανίων προφῆται ἐλεγον· Διο. 15
 Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἔκ ἀχρηστὸν σοι,
 ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πρᾶγματα ἐγένετο·
 πολλοὶ γὰρ ὑπέκτησσαν θεὸν εἶναι σε νο-
 μίζοντες· ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίτιν τὴν τοσαύ-
 την ἀρχὴν καταλέλοιπας; Ἀλέ. Οὐκ οἶ 20
 δα, ὦ Διόγεις· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκεῖ-
 ψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι
 ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέ-
 δακα· πλὴν ἀλλὰ τί γέλωε, ὦ Διόγεις;
 Διο. Τί γὰρ ἄλλο ἡ αἰεμιθήσθην, οἷα ἐποίει 25
 ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρεληφότα τὴν ἀρχήν,

- κολακίζοντες, καὶ προστατὴν αἰρέμενοι,
καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἔνιοι
δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέτες, καὶ
30 νεῶς οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θύοντες ὡς δρά-
κοντος υἱῷ· ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μα-
κεδόνες ἔθαψαν; Ἀλέ. Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι
κείμεαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπασχνεῖται
δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥποτε ἂν
35 γάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν πο-
σίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψει
ἐκεῖ; ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
Διο. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν
αὐτῷ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα
40 Ἄννουβιν, ἢ Ὀσίριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ
ταῦτα μὲν, ὦ θεοτόχτε, μὴ ἐλπίσης· οὐ
γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ δια-
πλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸν εἶσω
τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής
45 ὁ Αἰάκος, εὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος·
ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ, πῶς
φέρεις ὅπουτ' ἂν ἐντοῆσης ὅσην εὐδαιμονίαν
ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφῖξαι, σωματοφύ-
λακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας,
50 καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔβη προσκυ-
νοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ
τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἱλαύνοντα, διαδε-
μένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυ-
55 ρίδα ἐμπικροπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε
ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μά-
ταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
ἐπαί-

ἐπαίδευσαι μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ πα-
 ρὰ τῆς τύχης ; Ἀλλέ. Σοφός ; ἀπάντων
 ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν ; ἐμὲ (Θ
 μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
 μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπίστελλεν·
 ὡς δὲ κατεχρήτό με τῇ περὶ παιδείαν φι-
 λοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν
 εἰς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ 65
 γαθοῦ, ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις, καὶ τὸν
 πλοῦτον· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ἀγχθὸν ἡ-
 γεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων· γόης, ὃ Διόγενες, ἄνθρωπος,
 καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπο 70
 λείλαυκα αὐτῇ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι
 ὃ, ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κτηριθμή-
 σω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διο. Ἀλλ' οἶ-
 ὄτα, ὃ ἐράσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης
 ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐταδῶ γὰρ ἐλλέβορος ἐ 75
 φύεται· σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χαιδὸν
 ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὐθις πίε, καὶ
 πολλάκις· οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς
 Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος· καὶ γὰρ
 καὶ Κλείτον ἐκείνον ὁρῶ, καὶ Καλλιόττι 80
 νη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας,
 ὡς διασπάζαντό καὶ ἀμύναντό σε, ὢν ἐ-
 δρασαίς αὐτούς· ὥς τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην
 βάδιζι· καὶ πίνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Ἀντίβας, Μίνως, Σκηπίων.

- Ἀλέ. **Ε**Μὲ δὲ προκεκρίθαι σε, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. Ἀν. Οὐ μινουν, ἀλλ' ἐμέ. Ἀλέ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. Μί. Τίνας δ' ἴστέ; Ἀλέ. 5 Οὗτος μὲν Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος· ἐγὼ δέ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μί. Νῆ Δία ἔνδοξοι γε ἀμφοτέρω. ἀλλὰ περὶ τίτος ὑμῖν ἡ ἔρις; Ἀλέ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γάρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ 10 δέ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μί. Οὐκοῦν ἐν μέρεσι ἑκάτερος εἰπάτω· σὺ δέ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. Ἀν. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ 15 Μίνως, ἀνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ Ἑλλάδα φωνὴν ἐξεμάθον· ὥςτις ἐδὲ ταύτη πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό με· φημι δὲ τέτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προε- 20 χώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὡς τῶ ἀδελφῷ μεγίστων ἠξιώθην, ἀριστος κριθεῖς· καὶ 25 τοὺς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἡκράτησα τῶν Ἑσπερίων· καὶ τὰ μεγάλα ὄρη

ἔρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαν-
 τα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἵκοισης
 τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν
 ἐχειρσάμεν, καὶ μέχρι τῶν προαείων 30
 τῆς προύχουσης πόλεως ἤλθοι· καὶ τοσού-
 τους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τῆς
 δακτυλίου αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι,
 καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι ἰεκραῖς·
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀμμο- 35
 κος υἱὸς ὀνομαζόμενος, ἔτε θεὸς εἶναι προ-
 ποιοῦμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών,
 ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατη-
 γοῖς τε τοῖς συνιστάτοισι ἀντιξισταζόμε-
 νος, καὶ τρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις 40
 συμπλεκόμενος· ὃ Μῆδους καὶ Ἀρμειῖους
 καταγωνιζόμενος ὑποφείγοντας πρὶν διώ-
 κειν τινα, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδίδόν-
 τας εὐθὺ τὴν νίκην· Ἀλέξανδρος δὲ, πα- 45
 τράαν ἀρχὴν παραλαβὼν, νύξῃσι, καὶ πα-
 ραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύ-
 χης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν
 ὄλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῖσι καὶ Ἀρ-
 βήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατράων,
 προσκυνεῖσθαι ἤξιος, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μη- 50
 δικὴν μετεδήμησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφοιεν
 ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνε-
 λάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ· ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπί-
 σης τῆς πατρίδος· καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπε-
 το, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπὶ πλεῖν 55
 σάιτων τῆς Λιβύης, ταχίως ὑπήκουσα· καὶ
 ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχε· καὶ καταδικα-

- οἷς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ
 ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαί-
 60 διutos παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε
 Ὅμηρον, ὥσπερ ἕτος, ραψαδῶν, ἕτε ἱπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνη
 δι τῇ φύσει ἀγαθὴ χρησάμενος· ταῦτά
 εἶναι, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶ-
 65 ναι· εἰ δ' εἴσι καλλίων ἥτοσι, διότι δια-
 δήματι τὴν κεφαλὴν διεδεδοτο, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ· οὐμὴν διὰ
 τῆς ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίως καὶ στρα-
 τηγικῶς ἄνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον, ἤπερ τῇ
 70 τύχῃ κεχηρμένου. Μί. Ὁ μὲν εἴρηκεν εὐκ
 ἀγεινῇ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυς εἰκὸς ἦν
 ὑπὲρ αὐτῆς· σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς
 ταῦτα φῆς; Ἀλέ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνας,
 μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γάρ
 75 ἡ φήμῃ διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο· ὅμως
 δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ δύνεγκα· ὃς
 νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα,
 καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον,
 80 καὶ τῆς φοιέας τοῦ πατρὸς μετῴθον, κα-
 ταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀ-
 παλείᾳ· στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονη-
 θείς, ἔκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν πε-
 ριέπων ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσον ὁ πατὴρ
 85 κατέλειπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ἐπισυῶσας τὴν
 γῆν, καὶ διειδὼν ἡγεσάμενος εἰ μὴ ἀπάν-
 ταν κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγωνισέβαλον
 ὃς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ το Γρανικῷ ἐκρά-
 τησα

τησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λα-
 βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ἕλκε. 90
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθεν ἐπὶ Ἰσ-
 σὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολ-
 λὰς στρατοῦ ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ὃ Μίνος, ὑμεῖς ἴδε ὅσας ἡμῖν νεκροὺς ἐπὶ
 μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γοῦν ὁ 95
 πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκά-
 φος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξάμενους τοὺς
 πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι· καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτοὶ προκινδυνεύων, καὶ τι-
 τρώσκεισθαι ἀξιῶν· καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ ἐν 100
 Τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγέσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠ-
 κειανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ
 τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἐχειρυσάμην· καὶ Σκύθας δὲ ἔκ ἐνκατα- 105
 Φρονήτους ἀνδρας ὑπερβαῖς τὸν Τάναϊν ἐνί-
 κησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τῆς φίλους
 εὖ ἵποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην·
 εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδέκεν τοῖς ἀνθρώποις, συγ-
 γνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν 110
 πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες
 περὶ ἐμοῦ· τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύων ἀπέθανον· οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ἔκ παρὰ Προυσία τῷ Βιβυῶ, καθάπερ
 ἀξιοι ἦν, παυρουργότατος καὶ ἀμότατος 115
 ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε Ἰταλῶν, ἐγὼ
 λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ ποιηρίαν,
 καὶ ἀπιστίαν, καὶ δόλους· νόμιμον δὲ, ἢ
 προφανὲς οὐδέν· ἐπεὶ δὲ μοι ἀνσιδῖσι τὴν
 τρε-

- 120 τρυφήν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίη-
 ῖς Καπίη, ἑταίραις συγὰν, καὶ τοὺς τῷ
 πόλεμου καιροὺς ὁ θαυμαστός καθηδυνα-
 θῶν· ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δό-
 ξας, ἐπὶ τὴν ἑὴ μᾶλλον ἄρμησα, τί ἂν
 125 μέγα ἔπραξα· Ἰταλίαν ἀναιματὶ λαβὼν,
 καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδαιρῶν ὑπα-
 γόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι
 ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δισπότην
 ὁμολογῶντα· εἴρηκα· σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δι-
 130 καζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
 Σκη. Μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκύν-
 σης· Μί. Τίς γὰρ εἴ, ὦ βέλτισε; ἢ πό-
 θεν ὦν ἐρεῖς; Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων,
 στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ
 135 κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί.
 Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκη. Ἀλέξανδρου
 μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀντίβη ἀμεινων·
 ὃς ἐδιώξα νικῆσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
 ταναγκάσας ἀτίμως· πῶς οὖν ἀναισχυν-
 140 τος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾷ-
 ται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νεικεκῶς αὐ-
 τὸν παραβάλλομαι ἀξιώ; Μί. Νῆ Δι'
 εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων, ὥςτε πρῶτος
 μὲν κενρίσθω Ἀλέξανδρος· μετ' αὐτὸν δὲ,
 145 σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀντίβας, εἰδὲ
 οὗτος εὐκαταφρόνητος ὦν.

Διάλογος κα.

Μίνικπος, Αἰακὸς, Πυθαγόρας,
Ἐμπεδοκλῆς, Σωκράτης.

Μί. **Π**ρὸς τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ,
 περιήγησάι μοι τὰ ἐν αὐτῷ πάν-
 τα Αἰ. Οὐ ράδιον, ὦ Μίνικπε, ἀπαν-
 σα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάθαι· ἔ-
 τασί μιν ὅτι Κερβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ
 τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διαπέρασι, καὶ
 τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέοντα ἤδη
 εἰώρακας ἐσιών. Μέ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ,
 ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ
 τὰς Ἐρινυδας· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς ¹⁰
 πάλαι διίξον· καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισή-
 μους αὐτῶν. Αἰ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμ-
 νων· οὗτος δ' Ἀχιλλεύς· οὗτος δὲ Ἰδομε-
 νεὺς πλησίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἴτα Αἴας,
 καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ¹⁵
 Μέ. Βαβαί, Ὀμηρε, οἷός σοι τῶν ῥαψωδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα,
 καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πο-
 λὺς· ἀμεινναὶ ὡς ἀληθῶς κείνη· ἔτος δὲ,
 ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κῦρός ἐστι· οὗ- ²⁰
 τος δὲ Κροῖστος· καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδα-
 νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ πάντων, Μίδας· ἐκεί-
 νος δὲ, Ξέρξης. Μέ. Εἴτα σὲ, ὦ κάθαρμα,
 ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευγνύοντα μὲν τὸν Ἑλλήσ-
 ποτον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμῶντα; ²⁵

- οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπαλον
 δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης
 ἐπίτρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς· διαθρύψει γὰρ
 αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. Μῆ. Οὐκ-
 30 ἔν, ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀν-
 δρογύνῃ ὄντι. Αἰ. Βύλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Μῆ. Νὴ Δία γε. Αἰ. Πρῶ-
 τος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μῆ. Χαῖ-
 ρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλων· ἢ ὁ, τι ἂν
 35 ἐθέλῃς. Πυ. Νὴ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε.
 Μῆ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι.
 Πυ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἰ τί σοι
 ἰδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχει. Μῆ. Κυάμους, ὦ
 γαθὲ, ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἰδῶδιμον. Πυ.
 40 Δὸς μένον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα
 ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κῆαμοι, καὶ
 κεφαλαὶ τοκίων ἐνθάδε. Αἰ. Οὗτος δὲ
 Σόλων ὁ Ἐξηκесίδης, καὶ Θαλῆς ἐκίῃνος·
 καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι
 45 λοι· ἐπτά δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ἱράς. Μῆ.
 Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι, καὶ Φαι-
 δροὶ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ σποδοῦ πλείως, ὥσ-
 περ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἐξηνοθηκώς τις ἐστίν; Αἰ. Ἐμ-
 50 πεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς
 Αἵτης παρών. Μῆ. Ὡ χαλκόπου βέλτι-
 στε, τί παθὼν σαυτον εἰς τοὺς κρατῆρας
 ἐπέβαλες; Ἐμ. Μελαγχολία τις, ὦ Μί-
 νιππε. Μῆ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 55 καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε
 ἀπηθρόακωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον
 εἶ-

ὄντα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε τὸ σόφισμα ᾤ-
 νησιν· ἰφωράθης γὰρ τιθιεύς· ὁ Σωκράτης
 δέ, ὦ Αἰακὲ, ποδ' ποτε ἄρά ἐστι, Αἰ. 60
 Μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμῆδους ἐκείνος
 ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μέ. Ὅπως ἐβουλόμην ἰ-
 δεῖν αὐτὸν, εἶπεν ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. Ὅρῳ
 τὸν φαλακρὸν; Μέ. Ἀπαιτες φαλακροί
 εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γινώ- 65
 ρισμα. Αἰ. Τὸν σιμὸν λέγεις. Μέ. Καὶ
 τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἄπαιτες. Σω.
 Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; Μέ. Καὶ μάλα,
 ὦ Σώκρατες. Σω. Τί τὰ ἐν Αῤῥήναις; Μέ.
 Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ 70
 τὰ γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βυδίσματα,
 εἰ διαάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας, οἶμαι, οἷος
 ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων
 αὐτὸς, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοὺς 75
 ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών.
 Σω. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Μέ. Εὐ-
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ· τὰ γε
 τοιαῦτα, πάντες ἔν σε θαυμάσιον οἶονται
 ἀνδρᾷ γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνακέναι 80
 ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλῃθις λέγειν, ἔ-
 δειν εἶδοτα. Σω. Καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦ-
 τα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ ἱερωνίαν ᾤοντο τὸ
 πρᾶγμα εἶναι. Μέ. Τίνες δὲ ἄτοί εἰσιν οἱ
 περὶ σέ; Σω. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ 85
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίου. Μέ. Εὐγε,
 ὦ Σώκρατες, ἔτι καὶ ταῦθα μέλει τὴν σάν-
 του τήχη, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.
 Σω.

- Σω. Τί γὰρ ἄν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ
 90 πλησίον ἡμῶν κατέκεισο, εἰ δοκεῖ. Μί.
 (Οὐκ ἂν· μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκίσαν
 αὐτῶν· ἴσικα γὺν ἐκ ὀλίγου γελάσεισθαι,
 οἰμωζόντων ἀκούων· Αἰ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
 95 μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυ-
 γάν· τὰ πολλὰ δ' ἰσαυθις ὄψι, ὧ Μένιπ-
 πος. Μί. Ἀπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ
 αἰ Αἰαχί.

Διάλογος κβ.

Χάρων, Νεκροί, Ἑρμῆς, Μένιππος, Χάρ-
 μόλειος, Λάμπιχος, Δαρμασίας, Κρά-
 των, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ.

- Χά. Ἄκουσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ
 πράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν
 ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ· καὶ ἦν τραπῇ
 5 ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπὴν· ὑμεῖς
 δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ ἐπιφερά-
 μαιοι ἕκαστος· ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆ-
 τε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ
 μάλιστα ὅποσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. Νε.
 10 Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; Χά. Ἐ-
 γὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χεῖ,
 τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς κήρας
 καταλιπόντας· ἰ μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω
 δῶ.

δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον ἡσοὶ δὲ, ὦ Ἑρ-
 μῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μεθίνα πα- 15
 ραδίχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ,
 καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν·
 παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἱστῶς, διαγίνω-
 σκε αὐτούς, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς
 ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων· Ἑρ. Εἴ λέγεις, 20
 καὶ οὕτω ποιήσωμεν· οὐτοσι τίς ὁ πρῶτός
 ἐστὶ Μένειππος ἔγωγι· ἀλλ' ἰδὲ ἡ
 πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον εἰς
 τὴν λίμνην ἀπορρίψων· τὸν τρίβωνα δ' ἐδ'
 ἐκόμισσα, εὖ ποιῶν· Ἑρ. Ἐμβαιε, ὦ Μένει- 25
 ππες, ἀνδρῶν αἰεῖστε, καὶ τὴν προεδρίαν
 ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς
 ἐπισκοπῆς ἅπαντας· ὁ καλὸς δ' ἕτος, τίς
 ἐστὶ; | Χαρ. Χαρμόλειος ὁ Μισγαρικὸς, ἐπέ-
 ρατος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν· Ἑρ. 30
 Ἀπέδυθι τοιγαρὲν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χιῶ-
 λη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν
 βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρεῖων ἐρύθη-
 μα· καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχει καλῶς· εὖ-
 ζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη· ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα 35
 οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα (ἔχων) ὁ βλοσυρὸς
 τίς ἂν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος, Γελῶν
 τύραννος· | Ἑρ. Τί ἔν, ὦ Λάμπιχι, τοσαῦ-
 τα ἔχων παρῆ; Λά. τί οὐκ ἐχρῆν, ὦ Ἑρ-
 μῆ, γυμνὸν ἔκειν τύραννον ἄνδρα; Ἑρ. 40
 Τύρανοι μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα·
 ὥς ἀπόθου ταῦτα· Λά. ἰδοὺ σοι ὁ πλε-
 τος ἀπέρριπται· Ἑρ. Καὶ τὸν τύπον ἀ-
 πορρίψον, ὦ Λάμπιχι, καὶ τὴν ὑπεροψίαν·
 βα-

- 45 βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπιστόντα·
 Λά. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἴασόν με
 ἔχαι, καὶ τὴν ἐφιερίδα. Ἐρ. Οὐδαμῶς·
 ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. Εἴεν, τί ἔτι;
 πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὄρᾳς. Ἐρ. Καὶ
 50 τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἀνοίαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 Λά. Ἴδού σοι ψιλός εἰμι. Ἐρ. Ἐμβαινε
 ἤδη· σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ;
 Δα. Δαμαστίας ὁ ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ ἴοι-
 55 κας· οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαί-
 στραις ἰδών. Δα. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ
 παραδέξαι με γυμνὸν ὄντα. Ἐρ. Οὐ γυ-
 μνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας πε-
 ριβεβλημένον· ὥστε ἀπέδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ
 60 καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα
 ὑπερθεῖς μόιον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους
 τούτους ἀπορρίψον καὶ τὰ κηρύγματα.
 Δα. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρᾳς, ἀληθῶς
 εἰμι, καὶ ἰσοσάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 65 Ἐρ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρὴ εἶναι· ὥς ἔμ-
 βαινε· καὶ σὺ δὲ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ
 Κράταν, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι,
 καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε,
 μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατὰ-
 70 λιπέ δὲ καὶ γένος; καὶ δόξαν· καὶ εἰποτέ
 σε ἡ πόλις ἀνέκηρυξεν εὐεργέτην δηλονότι,
 καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ
 ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχουσαν λέγει· βα-
 ρύει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα. Κρά.
 75 Οὐχ ἰκὼν μὲν, ἀπορρίψω δὲ· τί γὰρ αὖ
 πᾶσι

καὶ πάθοιμι· Ἐρ. Βαβαί· σὺ δὲ ὀϊνόπλος,
τί βούλει, ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρει.
Κρά. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡρίστου-
σα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. Ἀφίς
ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη καὶ 80
ἔδεν ὅπλων δεήσει· ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπὸ
γι τοῦ σχήματος, καὶ βρειθυόμενος, ὁ τὰς
ὀφρύς ἐπηρκώς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς
ἐστίν, ὁ τὸν βαβὺν πύγωνα καθευμένος;
Μέ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ 85
γῆρας, καὶ τερατείαις μισός· ὥς ἀπόδυ-
σον καὶ τοῦτον· ὅψι γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ.
Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον εἴτα καὶ
ταυτὶ πάντα· ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλα- 90
ζονεῖαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ
ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
ρους, καὶ λόγους ἀκτανθώδεις, καὶ ἐννοίας
πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαίους ποιεῖν μά-
λα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ 95
ὑβλους, καὶ μικρολογίαν, τὴν Δία, καὶ α
χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
ἀνκισχυρτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ
μαλακίαν· ὃ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μά-
λα περικρύπτεις αὐτά· καὶ τὸ ψεῦδος δὲ 100
ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ σιῶσαι ἀ-
μυῖαν εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἶγε π' εἴτα ταδ-
τα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεποιηκέντορος δι-
ξαιτο ἂν σε; | Φιλ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐ-
τά, ἵππειρ ἔτω κελύεις. Μέ. Ἀλλὰ καὶ 105
τὸν πύγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ,
βα-

- βαρύντε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ἱράς· πίν-
 τε μυνὼν τρίχες εἰσι τελέχιστον. Ἐρ. Εὐ-
 λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. Φιλ. Καὶ τίς
 110 ὁ ἀποκείρων ἔσαι; Ἐρ. Μένιππος οὐτοσὶ
 λαβὼν πέλεκυν τῶν καυπηγικῶν ἀποκόψει
 αὐτὸν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.
 Μέ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνά-
 δος· γελοιότερον γὰρ τῆτο | Ἐρ. Ὁ πέ-
 115 λεκὺς ἱκανός. Μέ. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερον
 γὰρ οὗν ἀναπέφνης, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 τὴν κινάβραν· βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ
 τῶν ὀφρύων; Ἐρ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέ-
 τωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκει, οὐκ οἶδ'
 120 ἔφ' ἔτι ἀνατείνων ἐαυτόν· τί τοῦτο, καὶ
 θακρύεις, ὦ καθαρμα, καὶ πρὸς Θάνατον
 ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὗν. Μέ. Ἐν ἔτι τὸ
 βαρύτερον ὑπὸ μακρῆς ἔχει | Ἐρ. τί, ὦ
 Μένιππε; Μέ. Κολακσίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολ-
 125 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ.
 Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν
 ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυσ-
 τον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα· μό-
 νος γοῦν τῶν ἄλλων γελαῖς. Ἐρ. Μηδα-
 130 μῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ
 καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κα-
 ταπλοῦν χοχίσιμα· | καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
 πόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραν-
 τολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις,
 135 καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ
 τὰλλα βάρη τῶν λόγων. Ῥή. Ἦν, ἰδοὺ
 ἀποτίθεται. Ἐρ. Εὐ ἔχει, ὥστε λόγῳ ταῖς
 ἀπό-

ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνιλάμεθα, τὸ
 αἰγύριοι ἀνισπύσσω, πίτασον τὸ ἴσιον, ἢ
 εὐθυε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐ πα· 140
 θωμεν γ' τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μά-
 λις οὐ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώ-
 γωνα δεδιωμένος; Φιλ. Ὅτι, ὦ Ἐμψ, ἀθά-
 νατον ἄμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Μί. Ψεύδε-
 ται ἄλλα γὰρ εἰσὶ λυπεῖν αὐτόν. Ἐρ. Τὰ 145
 ποῖα; Μί. Ὅτι μηκέτι διεπνήσει πολυτελῆ
 δεῖπνα, μηδὲ νύκταρ ἐξιών, ἅπαντας λαμβά-
 νων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας
 περίεσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεία· καὶ
 ἄσθεν ἐξαπατῶν τὰς νύκτας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ· 150
 γύριοι λήψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ.
 Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών;
 Μί. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον,
 καλίσαντος μηδενός; ἄλλα μεταξὺ λόγων,
 οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ 155
 γῆς βοώντων; Ἐρ. Ναί, ὦ Μένιππε· ἐκ
 αἴφ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάν-
 τες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνίχεται πρὸς τῶν γυναικῶν· καὶ 160
 τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖ-
 να ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις
 τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτο-
 ρα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λό-
 γους διεξιώντα ἐπὶ Κράτῳ τούτῳ· καὶ νῆ 165
 Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα
 ἐξέρχεται τῷ θρήνῳ σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δα-
 μασίῳ· σὺ ἔδεις, ὦ Μένιππε, θακρίει,
 C καθ'

- καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνος; Μέ. Οὐ-
 δαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ κυνῶν μετ' ὀλίγον
 170 ἄρυσμένων οἰκτιστον ἱπ' ἐμοί, καὶ τῶν κα-
 ράκων τυκτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε αὖ
 συνελθόντες θάπτωσί με. Ἐρ. Γεννάδας εἶ,
 ὦ Μένιππε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν
 ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστή-
 175 ριον εὐθείαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δέ, καὶ
 ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα. Μέ.
 Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ὑ-
 μεῖς· τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε πάντως δι-
 κασθῆναι δείσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν
 180 εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους· διχθίσεται δὲ ὁ ἑκάστω βίος.

Διάλογος κυ.

Διογένης, Ἀντιόχνης, Κράτης, Πτωχός.

- Δι. Ἀντιόχνης, καὶ Κράτης, σχολὴν
 ἄγουμεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν
 εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσαντες, ὁψόμε-
 νοι τοῖς κατιόντας, οἷοί τινες εἰσι, καὶ
 5 τί ἑκάστος αὐτῶν ποιεῖ; Ἀντ. Ἀπίωμεν,
 ὦ Διόγηνες· καὶ γὰρ αὖ τὸ θάμα ἡδὺ γί-
 νοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν,
 τῶς δὲ ἰκτινύοντας ἀφισθῆναι, εἰς δὲ μέ-
 λους κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθεύ-
 10 τος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως αἰτιβαίνοντας καὶ
 ὑπτιὺς αἰτριυδοῦντας οὐδὲν δέον. Κρά. Ἐ-
 γώ

γὰρ γοδὶ καὶ διγῆσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὁ-
 πότε κατήειν κατὰ τὴν ὁδόν. Διο. Διή-
 γησαι, ὦ Κράτης· ἵσικας γάρ τινα παγ- 15
 γέλοια ἱρῶν, Κρά. Καὶ ἄλλοι μὲν πολ-
 λοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπί-
 σθημοι, Ἰσμηνοδώρος τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡ-
 μέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος,
 καὶ Οῤοίτης ὁ Ἀρμένιος· ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνό- 20
 δωρος, ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν παρὰ
 τὸν Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδί-
 ζων, ἔσινέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χει-
 ροῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ
 κατελελοίπει, ἀνεκάλειτο, καὶ ἑαυτῷ 25
 ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα
 ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερίας
 χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων
 διοδεύων, δύο μόνους αἰκέτας ἐπήγετο· καὶ
 ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμ- 30
 βία τέτταρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων· ὁ δὲ Ἀρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῦν Δί' οὐκ
 ἄσιμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχ-
 ρετο, καὶ ἡγανᾷ κτειπέζδς βαδίζων, καὶ
 ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ 35
 γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνιτεθῆκε μιά πλη-
 γὴ ἀμφοτέροι διαπαρέντης ὑπὸ Θρακός τι-
 νος πελταστῆς ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
 τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
 σάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν 40
 ἄλλων προὔπιξορμήσας· ὑποσᾶς δὲ ὁ Θραξ,
 τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσιίσταται τὸν Ἀρ-
 σάκην κοιτόν· οὗτος δὲ ὑποθείς τὴν σάρισ-

σαι, αὐτόντε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.
 Ἄντ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
 45 τοῦτο γινέσθαι; Κρά. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντί-
 θεεις· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυεν εἰκοσάπη-
 χύοντι καὶ κεντὸν προβεβλημένος· ὁ Θράξ δὲ
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρύσατο τὴν προσβο-
 λήν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γό-
 50 νυ ἐκλάσας δέχεται τῇ σαρίσσει τὴν ἐπέ-
 λασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ σέρ-
 ρον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν
 διαπείραντα· διελάνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσά-
 κης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπαῖξ ἄχρις ὑπὸ
 55 τὴν πυγὴν· ὁρᾷς οἶόν τι ἐγένετο; εὐ τοῦ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον·
 ἡγαιάκτει δὲ ὅμως ὁμότιμος ἂν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἡξίου ἵππεὺς κατιέναι· ὁ δὲ γε
 Οροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ
 60 πόδε, καὶ ἡδ' ἐστάναι χαμαὶ, ἔχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο· πάσχεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,
 ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες
 ἀκροποδητῇ, μόλις βαδίζουσιν· ὥς ἐπεὶ
 65 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ
 μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος
 Ἑρμῆς ἀρχόμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς
 τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Ἄντ. Καὶ γὰρ
 δὲ ὅτε κατήειν, οἷδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς
 70 ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντάς αὐτούς,
 προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
 λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαι-
 μι παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε,

καὶ

καὶ ἑαυτῶν· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερόπορην ἐν
αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀν- 75
τίστρες, τοιούτων ἐτύχαιε ξυνοδοιπάρων·
ἔμοι δὲ Βλεψίας τε ὁ δανιστής, ὁ ἐκ
Πειραιῶς, καὶ Δάμις ὁ Ἀκαριᾶν ξινα-
γὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κο-
ρίνθου συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ 80
τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ
Δάμις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας
ἀπισφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ
ἄθλιος ἐλέγετο ἀπισκληκέναι, καὶ ἐδήλου
ἄχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀ- 85
κριβέστατον φαινόμενος· ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
δώς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ
μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, ἔκ ἁδίκᾳ
μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τὰ
λαίτῃα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ- 90
τὸς ἐννεηκονταέτης ὢν, ὀκτῶκαιδεκάετι
νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρήϊχες·| σὺ
δὲ, ὦ Ἀκαριᾶν, ἔστιν γὰρ καὶ κείσις, καὶ
κατηράτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίᾳ τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους 95
οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως
ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυ-
χόντος παιδισκαρίᾳ, καὶ δακρύων ἐπιπλά-
στων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γυναιῖος·
ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη- 100
γύρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρή-
ματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκεισι κλη-
ροτόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάλιστα νομί-
ζων· πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχεύσαν τερπω-

- 105 λήν παρίσχον τότε γίνοντες· ἀλλ' ἤδη μὲν
 ἐπὶ τῷ σομίῳ ἰσμίν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ
 ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους·
 βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι καὶ πάν-
 τες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων,
 110 καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γειγνηκότες
 οὐδύρονται· τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον
 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑ-
 πέργηρον ἑρεῖσθαι βούλομαι· τί δακρύεις
 τηλικούτος ἀποθανών; ἦτις ἀγανακτεῖς, ὦ
 115 βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφίγμενος;
 ἔπου βασιλεὺς ἴδω, Πτω. Οὐδαμῶς. Διο.
 Ἀλλὰ σατράπης. Πτω. Οὐδὲ τοῦτο. Διο.
 Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾷ σὶ τὸ πολ-
 λὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; Πτω.
 120 Οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγιγόνειν ἀμ-
 φι τὰ ἐννεήκοντα, βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ κα-
 λάμου καὶ ὀρμιά· εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτω-
 χὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χαλὸς,
 καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιῦτος
 125 ὢν ζῆν ἠθέλεις; Πτω. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν
 τὸ φῶς καὶ τὸ τεθνάναι διπλόν, καὶ
 φευκτέον. Διο. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ
 μεираκιεύη πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα, ἡ-
 λικιώτης ὢν τοῦ πορρωμέως· τί οὖν ἂν τις
 130 λέγει περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλόζωοί εἰσιν, οὓς ἐχρὴν διώκειν τὸν θά-
 νατον ὡς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν φάρμα-
 κον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶ-
 δηται ὡς ἀπόδρασιν βυλεύοντας, ὁρῶν πε-
 135 ρὶ τὸ σόμιον εἰλημένους.

Διάλογος κδ.

Μένιππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφώνιος.

Μέ. **Σ**ὼ μέντοι, ὦ Τροφώνι, καὶ Ἀμ-
φιλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ'
ὅπως τῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δο-
κεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς
ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Τρο. Τί ἐν ἡμῖς
αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ
νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἰδο-
ξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμῖς τοιαῦτα ἐ-
πιρατεύσατε, ὡς τὰ μέλλοιτα προσιδέτε,
καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο. **Ι**
Ω Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰ-
δείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ·
ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἥν τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' οἰκας οὐκ ἐπι-
δεδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· ἔγὰρ **Ι**
ἠπίστεις σὺ τούτοις· Μέ. Τί φῆς; εἰ μὴ
ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἑσταλμέ-
νος ταῖς ἐθένοαις, γελοῖως μάζαν ἐν ταῖν
χεροῖν ἔχων ἐσπεύσω διὰ τοῦ στομίου
ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν **20**
ἐδυνάμην εἶδεναι, ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ
ἡμῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ
πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν;
ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ
σύνθετον· Μέ. Ὁ μῆτε ἀνθρώπος ἐστίν, **25**
ὡς φῆς, μῆτε θεός, καὶ συγκμφοτέρων ἐ-

στι· ἰδὼν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνο ἡμί-
τομον ἀπελήλυθε. Τρο. Χρᾶ, ὦ Μένιπ-
πε, ἐν Βοιωτίᾳ. Μί. Οὐκ οἶδα, ὦ Τρό-
30 φῶνις, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος
εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος κε.

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. **Ν**δὲν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ αὐτῶν ἐξ-
αρτος γένειο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς
εἶναι· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐτεβήκεις Ἀμμανός γε
ἦν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ,
5 ὥς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντε υἱὸς εἰμι. ἀλλ'
ἔδεξάμην τὸ μάντευμα ὡς χρήσιμον ἐς
τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φί. Πῶς λέ-
γεις; χρήσιμον ἰδοῦκε σοι τὸ παρέχειν σεαυ-
τὸν ἐξαπατησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;
10 Ἀλέ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ εἰδὲς ἔτι ἀνθίστατο,
οἰόμενοι Θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶον ἐκρά-
τουν αὐτῶν. Φί. Τίνων ἐκράτησας σύ γε
ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς αἰεὶ συνηνέ-
15 χθης, τοξάρια καὶ πιλτάρια καὶ γέρρα
οισυῖνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν
ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀ-
θηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικὸν καὶ τὴν
Θετταλικὴν ἵππον, καὶ τὴν Ἠλείων ἀκον-
20 τιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πιλταστικὸν,

ἡ Θραῦκας, ἡ Ἰλλυριοῦς, ἡ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μιγάλα· Μήδων δὲ
 καὶ Περσῶν, καὶ Καλδαίων, καὶ χρυσοφό-
 ρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, ἕκ οἷοῦσα, ὡς
 πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες 25
 ἐκράτησαν, ἔδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων
 ἔλθειν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξισμα ἱξι-
 κνῆσθαι φυγόντων; Ἀλλέ. Ἀλλ' οἱ Σκύ-
 θαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
 οὐκ ἐγκαταφρόνητόν τι ἔργον· καὶ ὅμως οὐ 30
 διαττήσας αὐτοὺς, ἔδ' ἐπιδροσίσαις ἀνιού-
 μενος τὰς νίκας ἐκράτουσιν αὐτῶν· ἔδ' ἐπι-
 ὤρησα πῶποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἔψευδά-
 μην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἐνε-
 κα· καὶ τοὺς Ἑλλήνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναι- 35
 μωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀ-
 κούεις ὅπως μετῆλθον. Φί. Οἶδα ταῦτα
 πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγιλλέ μοι, ὅν
 σὺ τῷ δορατίῳ διαλάσας μεταξὺ δειπνῶντα
 ἐφώνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις 40
 ἐπαινέσαι ἐτόλμησε· σὺ δὲ καὶ τὴν Μακε-
 δορικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὡς
 φησι, μετειδύς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέ-
 θου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόσιν,
 ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡμίς· καὶ τὸ πάντων 45
 γιλοῖότατον, ἐμμοῦ τὰ τῶν νεικημένων·
 ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λίουσι
 συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας,
 καὶ γάμους τοιοῦτους γαμῶν, καὶ Ἡφαι-
 στίῳα ἱππραγαπῶν· ἐν ἐπήνερα μόνον ἄ 50
 κύεας, ὅτι ἀπίσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυ-

- ναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
 τῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπιμελήθης· βα-
 σιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέ. Τὸ φιλοκρίνου-
 55 ῖον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ
 ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν
 τραύματα; Φί. Οὐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Ἀ-
 λέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι
 60 καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ
 προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι
 τοιοῦτο ἤκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἰ ποτε τρωθείης, καὶ βλέπομέν σε
 φοράδην τῷ πολέμῳ ἐκκομιζόμενον, αἵμα-
 65 τι ρέομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι,
 ταῦτα γέλως ἢ τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἄμμαν
 γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ
 προφῆται κόλακες· ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλα-
 σεν ὀρῶν τὸν τῷ Διὸς υἱὲν λειποψυχῶντα,
 70 δίομενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; ἰδὼν μὲν γὰρ
 ὁπότε ἤδη τέθηκας, ἔκ οἷσι πολλὰς εἶναι
 τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομέν-
 τας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον,
 μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον
 75 σωμαίων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρη-
 σιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο
 κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφῆ-
 ρεῖτο τῶν κατηγορουμένων· πᾶν γὰρ ἰδόκει
 ἰδεῖς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. Ἀλέ.
 80 Οὐ ταῦτα φρονῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμεῦ,
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐν χίμαιλλον τι-
 θιάσί μιν καίτοι τὴν Ἄοργον ἐκείνην ἔθ' ἐ-
 τίρου

τῆρου ἐκείνων λαβόντες ἐγὼ μόνος ἑχειρ-
 σάμην. Φί. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμ-
 μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονίστῃ πα- 85
 ραβάλλεις σιαυτὸν· καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὡς
 Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ,
 καὶ γνώσῃ σιαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς
 ὢν.

Διάλογος κς.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μινέλας, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ὶ ἄγχις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑ-
 λήην προσπισάν; Πρω. Ὅτι διὰ
 ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν
 τὸν ὄμιον καταλιπὼν, χίραν τε τὴν νεό-
 γαμον γυναῖκα. Αἰ. Αἰτίῳ τοίνυν τὸν Με- 5
 νέλαιον, ὅττις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναι-
 κὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. Εὖ λέγεις·
 ἐκείνόν μοι αἰτιατίον. Μιν. Οὐκ ἐμὲ, ὦ
 βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν Πάριν, ὃς
 ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα 15
 τὰ δίκαια ἤχισε ἀρπάσας· ἕτος γὰρ ἔχ
 ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλή-
 νων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ἄγχισθαι το-
 σάτοις θανάτου αἴτιος γεγεννημένος. Πρω.
 Ἀμεινον οὕτω· σὲ τοιγαρῶν, ὦ δύσπαρι, 10
 οὐκ ἀφίσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά.
 Ἀδίκῃ ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταῦτα
 ἐμώτεχνοι ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐ-

- τὸς ἴμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι·
 20 οἶδα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡ-
 μᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα αὖ ἐθέλη· καὶ ἀ-
 δύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω.
 Εὖ λέγεις· εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
 λαβεῖν δυνατόν ἦν. Αἰ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ
 25 τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια· φήσιν
 γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως
 γιγνεῖσθαι αἴτιος· τοῦ θανάτου δὲ σοι ἔ-
 δένα ἄλλον, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σιαυτόν.
 ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐ-
 30 πεί προσιφέρεισθε τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλο-
 κινδύνως καὶ ἀποπειρομένως προεπῆδηςας
 τῶν ἄλλων, δόξης ἐρατοῦς, δι' ἣν πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. Πρω. Οὐκ-
 οὐ καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ὦ Λιάκῃ, ἀ-
 35 πακρινοῦμαι δικαιότερα; ἔ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἢ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-
 χῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. Ὅρθῶς· τί
 οὐν τέτις αἰτία;

Διάλογος κζ.

Νιρεύς, Θερσίτης, Μένιππος.

Νι. Ἰδού δέ, Μένιππος εὐτοσὶ δικάσει,
 ἢ πότερος εὐμορφώτερός ἐστιν· εἰπὲ,
 ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; Μέ.
 Τίνες δὲ καὶ ἐσέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
 5 τοῦτο εἰδέναι. Νι. Νιρεύς, καὶ Θερσίτης·
 Μέ.

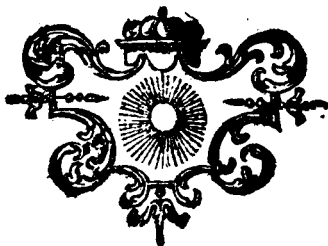
Μέ. Πότερος ὁ Νιρῆς, καὶ ποτέρος οὖν ὁ
 Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερ.
 Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι,
 καὶ ἔδην τηλικούτου διαφέρεις, ἡλίκον σε
 Ὕμηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάν- 10
 των εὐμορφώτατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φε-
 ρὸς ἐγὼ, καὶ ψεδῆδες οὐδὲν χεῖρων ἐφά-
 νην τῇ δικαστῇ· ὅρα δὲ σὺ, ὦ Μένικπι,
 ὅν τινα καὶ εὐμορφώτερον ἔγῃ. Νι. Ἐ-
 μέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάρηπος, ὃς κάλ- 15
 λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Μέ. Ἀλλ'
 οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὥς οἶμαι, κάλλιστος
 ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ὅμοια· τὸ δὲ
 κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ
 τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτον τὸ 20
 σόν· ἀλαπαδίον γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
 δρῶδες ἔχεις. Νι. Καὶ μὲν ἔρου Ὅμη-
 ρον, ὅποιος ἦν ἐπὶ τε συστράτευον τοῖς
 Ἀχαιοῖς. Μέ. Ὅσειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ
 δὲ ἄβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ, οἱ 25
 τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐ-
 μορφώτερός εἰμι, ὦ Μένικπι. Μέ. Οὐτάρ
 σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰστοιμίᾳ γάρη
 ἐν ἔδου, καὶ ὅμοιοι ἀπαντες. Θερ. Ἐμοὶ
 μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν. 30

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

- Μέ. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θιὸς ὢν ἐπιθυμήσας ἀποθανεῖν. Χεί. Ἀληθῆ τὰςτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τίθηκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνατόν.
- Μέ. Τίς δέ σε ἔρωε τοῦ θανάτου ἔσχει, ἀνιδρύτου τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χεί. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνητον ὄντα· ἔκ ἤν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μέ. Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὄραν τὸ φῶς; Χεί. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε πεικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοὺν ἠγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ἄραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπαντα ἐ-
- 15 ξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτερον· ἐνιπλήσθη γυν αὐτῶν, ὃ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν· ὅλως τὸ τελεχὸν ἦν? Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αὐτῷ δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ.
- 20 προελλόμενος αὐτὰ ἤκεις; Χεί. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδεν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τι, οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνθρωπον, οὔτε πεινῆν δεῖ,
- 25 ἀλλ' αἰετιδύειν τούτων ἀπάντων ἰσμεν. Μέ. Ὀρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σιαν-
τῷ,

τῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιεῖ.
 Χεί. Πῶς τοῦτο φής; Μί. Ὅτι εἰ τῶν ἐν
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύτῳ ἐγένετό
 σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα 30
 προσκορῇ ὁμαίως ἀν γέναιτο, καὶ δέξει
 μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντιῦθεν
 ἐς ἄλλον βίον, ἅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χεί.
 Τί οὖν ἀν πάθοι τις, ὦ Μένικπτε· Μί. Ὅ-
 περ οἶμαι, καὶ φασί, συνετὸν ὄντα ἀ- 35
 ρίσκεισθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ
 μηδὲν αὐτῶν ἀφάρητον οἰεσθαι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΥΘΩΔΗ.

Διάλογος α.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

- Ζ.** Ἦν τῷ Ἰσάχῳ παῖδα τὴν
 καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ,
 Ἑρ. Ναί· ἰὼ λέγεις. **Ζ.**
 Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν,
 ἀλλὰ δάμαλις. Ἑρ. Τι-
 ράσιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; **Ζ.**
 Ζηλοτυπῆσασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτήν·
 ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμη-
 χάνηται τῇ κακοδαίμονι· βεκόλοντινὰ πο-
ΙΟ λυόμεματον Ἄργον τῆνομα ἐπίστησιν, ὃς
 νέμει τὴν δάμαλιν, ἄνπιος ὢν. Ἑρ. Τί
 οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιῆιν; **Ζ.** Καταπτάμενος
 ἐς τὴν Νέμεαν, ἐκεῖ δὲ πρὸς ὃν Ἄργος βου-
 κολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον· τὴν δὲ ἰὼ
ΙΣ διὰ τῷ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπα-
 γαγὼν, Ἰσιν ποιήσας· καὶ τολαιπὸν ἔστω
 θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀγαγέτω,
 καὶ τὲς ἀνέμους ἐπιπεριπέτω, καὶ σωζέτω
 τὲς πλείους.

Διάλογος β.

Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων.

Ἡφαι. **Ε**ὐρακάς, ὦ Ἀπόλλων, τὸ τῆς
Μαίας βρίφος τὸ ἄρτι τιχθὲν,
ὡς καλὸν τί ἐστι, καὶ προσγελάῃ πᾶσι,
καὶ δηλοῖ τι ἤδη μέγα ἀγαθὸν ἀπεβη-
σόμενον; Ἀπ. Ἐκείνός γε φῶ βρίφος, ὦ
Ἡφαιστε, ἡ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τῷ Ἰασι-
τοῦ πρὸςβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ παιερ-
γίᾳ; Ἡφαι. Καὶ τίνα αὖ ἀδικῆσαι δύνα-
το ἄρτιτοκόν ὄν; Ἀπ. Ἐρώτα τὸν Ποσει-
δῶνα, ὃ τὴν τρίαίαν ἔκλειψεν, καὶ τὸν Ἀ-
ρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ
κουλίου τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω,
ὃν ἀφώπλισε τοῦ τέξευ καὶ τῶν βελῶν.
Ἡφαι. Τό πογινὲν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινῶ-
το ἐν τοῖς σπαργάνοις; Ἀπ. Εἶση, ὦ
Ἡφαιστε, εἰ σοὶ προσέλθῃ μόνον. Ἡφαι.
Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Ἀπ. Τί οὖν,
πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἔδιν ἀπό-
λωλεν αὐτῶν; Ἡφαι. Πάντα, ὦ Ἀπολ-
λον. Ἀπ. Ὅπως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. Ἡ-
φαι. Νῆ Δία τὴν πυράγραν οὐχ' ὀρώ.
Ἀπ. Ἀλλ' ὅψει αὐτὴν που ἐν σπαργά-
νοις τοῦ βρίφους. Ἡφαι. Οὕτως ἐξέχειρ
ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετή-
σας τὴν κλεπτικὴν; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἤκου-
σας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στερμύλα,
καὶ

- καὶ ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν
 ἐθέλει· χθὲς δὲ προκαλισταίμενος τὸν Ἑρω-
 τα, κατεπάλαισεν εὐθύς οὐκ οἶδ' ὅπως
 30 ὑφέλκων τῷ πόδι· εἶτα μεταξὺ ἰπαινεύει-
 νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλίψε
 προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τῷ
 Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ
 βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 35 εἶχε, καί κεινον ἂν ὑφείλετο. Ἡφαι. Γοργόν
 τινα τὸν παῖδα φῆς. Ἀπ. Οὐ μόνον, ἀλλ'
 ἤδη καὶ μουσικόν. Ἡφαι. Τῷ τοῦτο τεκ-
 μαίριοθαι ἔχεις; Ἀπ. Χελώνην που νε-
 κράν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξα-
 40 το· πῆχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα κολλάβας ἐμπέξας, καὶ μαγάδιον
 ὑποθείς, καὶ ἐντεινάμενος ἐπ' αὐτὰ χερσὶς, με-
 λωδεῖ πένυ γλαφυρὸν, ὃ Ἡφαιστε, καὶ
 ἐναρμόνιον, ὡς καὶ μὲ αὐτῷ φθερεῖν τὸν πᾶ-
 45 λαι καθαρίζειν ἀσχοῦντα· ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα
 ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ,
 ἀλλ' ὑπὸ περισργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κα-
 τίοι, κλέψωντι καὶ κεῖθεν δηλαδὴ· ὑπόπτι-
 ρος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινα πεποιήται θαν-
 50 μασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ
 κατάγει τοὺς νεκροὺς. Ἡφαι. Ἐγὼ ἐκεί-
 νην ἴδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Ἀπ. Τοι-
 γαροῦν ἀπιδάκῃ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυρά-
 γραν. Ἡφαι. Εὖ γε ὑπέμνησας· ὥστε βα-
 55 διοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἶπου, ὡς
 φῆς, εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργαίοις.

Διάλογος γ.

Ἡφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἡφαι. **Τ**ί μοι, ὦ Ζεῦ, διΐ ποιεῖν; ἤ κα
γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν
πέλικυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δίοι μίᾳ
πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. Εὖγε, ὦ Ἡφαι-
σטי, ἀλλὰ δίδέ με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, ὥ
κατινυκῶν. Ἡφαι. Πειρᾶ μου εἰ μέμνη-
να; πρόσαττε δ' οὖν τ' ἀληθὲς, ὅπῃρ θέ-
λεις σοὶ γινώσθαι. Ζ. Διαιριθῆναι μοι τὸ
κραινόν· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ἔ νῦν πρῶτον
ἀργιζομένιον πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθ. 10
ἐκτεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ἀδίων, αἳ μου
τὸν ἐγχείφαλον ἀνατρέφουσιν. Ἡφαι. Ὁ-
ρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμαι· ὀξύς
γάρ ὁ πέλικυς ἐστί, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, 15
οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεται σε.
Ζε. Κατένυκε μόνον, ὦ Ἡφαισטי, θάρ-
ρῶν· οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαι.
Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ ἔχρην ποιεῖν,
σοῦ κελείοντος; τί τοῦτο; κόρη ἑσπλος· 20
μίγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ·
εὐκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦν, τηλικαύτην
ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένοι ζωογονῶν, καὶ
τάδ' αὖ ἑσπλον ἦεν στρατόπιδον, οὐ κε-
φαλὴν ἐλαλίθεις ἔχων· ἰδὲ πηδᾶ, καὶ πυρ- 25
ρίχιζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ
δό-

- δὸν πάλλεις, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγι-
στον, καλὴ πᾶν καὶ ἀκμαία γιγίνεται
ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσ-
30 μῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς· ὥστε, ὦ Ζεῦ,
μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν·
Ζ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
νος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν· ἐγὼ γοῦν τό γε
ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαι. Τοῦτ'
35 ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ· καὶ
ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζ. Εἴ σοι ῥάδιον
οὕτω, ποίει· πλὴν οἶδα ἔτι ἀδυνάτων ἐ-
ρᾶς.

Διάλογος δ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

- Ἀφρ. ὦ τέκνον Ἔρως, ἔρα οἷα ποιεῖς·
3 ὧς τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα
τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις κατ' αὐτῶν ἢ
κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ
5 ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορ-
φον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι αἶν σοι
ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν σιλήνην δὲ καθαι-
ριεῖς ἐκ τοῦ ἕρανός· τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδύνειν ἐπίσπε ἀναγκάζεις ἐπι-
10 λελησμένοι τῆς ἱππασίας· ὦ μὲν γὰρ ἐς
ἐμὴ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, Φαίρων ποιεῖς·
ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν
αὐτὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν,
αἰε.

ἀνέπεισας παιδιδραστεῖν, καὶ τὸ φρύγιον
 μισιράκιον ἐκείνο ποθεῖν· καὶ οὖν ἐκείνη μέ- 15
 μνην ὑπὸ σῆς, καὶ ζευξαμένη τὰς λέοντας,
 παρακαλοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἄτα
 μανικοὺς καὶ αὐτὰς ὄντας, αἶω καὶ πᾶ-
 τω τὴν Ἰδὴν περιπολεῖσιν, ἢ μὲν, ὁλολύ-
 ζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ 20
 μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ
 ἀνείς τὴν κόμην ἵεται μεμνηνὼς διὰ τῶν
 ὀρῶν, ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομ-
 βεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμ-
 βάλῳ· καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν 25
 τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι· δέδρα τοίνυν ἅπαν-
 τα· δέδρα τὸ τοιοῦτό ἢ τὸ μέγα σὲ κα-
 κὸν τεκῆσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Γέα,
 ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, χειλεύσῃ
 τὰς Κορύβαντας συλλαβόντας σὲ διασπά- 30
 σασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦ-
 τα δέδρα κινδυνεύοντά σὲ ὀρῶσα. Ἐρ. Θάρ-
 ρει, μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς
 ἤδη ζυγίθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἱπαναβάς
 ἐπὶ τὰ γῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, 35
 ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ σαίνουσί μί, καὶ
 τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περι-
 λιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν
 γὰρ ἡ Γέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγώ-
 γοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὔσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καί- 40
 τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἰά-
 εστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἰφίσοθε τῶν κακῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιαῶτε τούτων· ἢ θέλεις σὺ,
 ὦ μήτηρ, αὐτὴ μνηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῷ
 Ἄρει,

45 Ἄρεως, μήτ' ἐκείνόν σου; Ἀφρ. Ὡς δει-
νός εἶ, καὶ κρατεῖς αἰπάντων· ἀλλὰ με-
μνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

Διάλογος 1.

Ζεὺς, Ἀσκληπίος, Ἡρακλῆς.

- Ζε. **Π**Αύσαοθι, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡραί-
κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους
ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπριπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ
ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Ἡρα.
Ἵ Ἀλλὰ ἰθίλεις, ὦ Ζεῦ, τευτονὶ τὸν φερ-
μακία προκατακλίνεσθαι μου; Ἀσκ. Νῆ
Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ
τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἡ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκε-
ραύνωσιν, ἂ μὴ θέμις ποιοῦντα, ἰδὼν δὲ
10 κατ' ἔλπον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας;
Ἀσκ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρα-
κλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεις, ὅτι μοι
ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ
ὅμοια βηβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰ-
15 μι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν
βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-
πους ὑβριστὰς τιμαρούμενος, σὺ δὲ ῥιζο-
τόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως
ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσκειν τῶν φαρμά-
20 κων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδιδειγμένος·
Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα
ἰασάμην, ὅτι πρῶην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ'
ἀμ-

ἀμφοῖν δισθαρμόιος τῷ σώματι, τῷ χι-
τῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός· ἐγὼ
δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἰδεύλευσα, 25
ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορ-
φυρίδα ἰδιδυκῶς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς
Ὀμφάλης χρυσῷ σανθάλα· ἀλλ' οὐδὲ με-
λαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
γυναῖκα. Ἡρα. Εἰ μὴ καύσῃ λαιδορόμε- 30
νός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ
σε ἐνήσει ἡ ἀθανασία· ἐπεὶ ἀράμενός σε,
ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε
μὴ δε τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον
συντριβέντα. Ζ. Παύσαοτε, φημί, καὶ 35
μὴ ἱπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ
ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμ-
ποσίου· καίτοι εὐγνωμον, ὃ Ἡρακλῆς,
προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιόν, ἃ
τε καὶ πρότερον ἀποθανόντα. 40

Διάλογος γ.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**ὶ σκυθρωπὸς εἶ, ὃ Ἀπόλλων;
Ἀπ. Ὅτι, ὃ Ἑρμῆ, δυσυχῶ
ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ἑρ. Ἀξίον μὲν λύπης
τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυσυχιῖς; ἢ τὸ κατὰ
τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; Ἀπ. Οὐδα- 5
μῶς, ἀλλ' ἐρώμενον πιθῶ τὸν Λάκωνα τὸν
Οἰβάλου. Ἑρ. Τίθηκα γὰρ, εἰπέ μοι, ὃ
Ἰά-

- Ἰάκινθος; Ἄπ. Καὶ μάλα. Ἐρ. Πρὸς τί-
νος, ὦ Ἀπολλων; ἢ τίς οὕτως ἀνέραςτος
10 ἦν, ὡς ἀποκτιῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μαιρά-
κιον; Ἄπ. Αὐτοῦ ἐμὲ τὸ ἔργον. Ἐρ. Οὐκ-
οδὸν ἐμάτης, ὦ Ἀπολλων; Ἄπ. Οὐκ· ἀλ-
λὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ἐρ.
Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῖσαι τὸν λόγον. Ἄπ.
15 Δισκεῖν ἐμάθανε· καὶ γὰρ συνιδέσκουσιν αἰ-
τῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος ζέ-
φυρος ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀ-
μελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν
ἐπεβούλευσε· ἐγὼ μὲν ἀνέριψα, ὥσπερ εἰώ-
20 θαμεν, τὸν δίσκον ἐς αἶθρα· ὁ δὲ, ἀπὸ τῆς Ταυ-
γέτου καταπιεύσας ἐπὶ κεφαλῇ τῷ παι-
δὶ ἐπέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς
πληγῆς αἷμά τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν
παιδα εὐθὺς ἀποθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν
· 25 ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας,
φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ
παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύ-
κλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε καὶ
ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς ἀναδοῦναι τὴν γῆν
30 ἐποίησα ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστα-
τον ἀνθέων ἀπένταν, ἥτι καὶ γράμματα
ἔχον ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ· ἀρκ' σοι ἀλό-
γως λελυπῆσθαι δοκῶ; Ἐρ. Ναί, ὦ Ἀ-
πολλων· ἥδεις γὰρ θνητὸν πιπονημένος τὸν
35 ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

Διάλογος ζ.

Ἡρα καὶ Λητώ.

Ἡρ. **Κ** Αλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτιες τῷ Διὶ. Λη. Οὐ παῖσαι, ὦ Ἡρα, τειούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἡρ. Ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χαλὸς ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος· καὶ κατακικλόμεναι ἡμῖν τὸν οὐρανόν, τὴν Ἀφροδίτην ἔγχεμι, καὶ σπεκδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τῷ μέτρου, καὶ ὄρειος· καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς 10 τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα πάντες ἴσασιν οἷα ἐοθίσι ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ 15 ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους, λοξὰ καὶ ἱπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον 20 ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα· καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τῷ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρῆχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων τὰ 25 πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάν-

- τις ἡγήσει, ὅτι φοινοῦσι μὲν ἐρώμενοι τῷ
 δίσκῳ, σὺ προμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξε-
 ται αὐτὸν ἡ Δάφνη καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν
 30 καὶ κομῆτην ἔντα· ὥστε οὐχ ὁρῶ, καθ' ὃ,
 τι καλλιτεκνιότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.
 Λη. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ ξινοκτόνος
 καὶ ὁ ψευδόμαντις οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε
 ὁρώμενα ἐν τοῖς θείοις, καὶ μάλιστα ἔταν
 35 ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ καθαρί-
 ζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' αἰ-
 πάντων· Ἡρ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεί-
 νος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δι-
 καία αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδει-
 40 ρεν ἂν αὐτὸς κρατίσας τῇ μουσικῇ· νῦν δὲ
 κατασοφιοδὴς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως
 αἰλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος, ἔτῳ κα-
 λή ἐστιν, ὥστε ἐπὶ ἔμαθιν ὀφθεῖσθαι ὑπὸ
 τοῦ Ἀκταίωνα, φοβηθεῖσα μὴ ὀνειανίσκος
 45 ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν
 αὐτῷ τῆς κύνας. εἰ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ
 τὰς τεκούσας ἐμαισῶτο παρθένος γι καὶ
 αὐτὴ οὔσα. Λη. Μέγα, ὦ Ἡρα, φρο-
 νεῖς, ὅτι ζῶσι τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις
 50 αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν
 ἀλλ' ὄψομαί σε μὲν ὀλίγοι αὐτίς δακρύ-
 σαι, ὁπόταν σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γῆν
 κατῇ ταδρός ἢ κύκνος γενόμενος.

Διάλογος η.

Ἡρα καὶ Ζεύς.

Ἡρ. **Ε**Γὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, ἢ
μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς ὤ-
τω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα
μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ
δὲ μαινομένηαις γυναῖξί συνῶν, ἀβρότερος ὅ-
σων ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς
καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παιτὶ
μᾶλλον ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. Καὶ
μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος
τῶν γυναικῶν, ὁ μόνος, ὦ Ἡρα, τὴν Λυ-
δῖαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας
τὸν Τρωῶνα ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾷκας ὑπ-
ηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας
τῷ γυναικίῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τῆς τε
ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτη-
σε, καὶ τὸν βασιλεῖα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆ-
ναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε·
ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν ὄρχούμενος ἄμφω,
καὶ χορεύων, δῦρσοις χρώμενος κιττίνοισι,
μυθῶν ὡς φῆς, καὶ ἐκθαίζων· εἰ δὲ τις
ἐπιχείρησι λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας ἐς
τὴν τρίτην, καὶ τοῦτον ἐτμάρησκατο, ἢ
καταδόντας τοῖς κλέμμεσιν, ἢ διασπαρῆ-
ναι στείλας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὅσπερ νεβρόν·
ὅρῳς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξιμα
εἶναι πατρὸς, εἰ δὲ παῖδι καὶ τρυφῇ πρέ-
πει.

- εἰν αὐτοῖς, οὐδείς φθόνος· καὶ μάλι-
στα εἰ λογίσαιτό τις, οἷος ἂν ἦν οὗ-
τος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἦρ.
- 30 Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσθαι καὶ τὸ εὖρημα
αὐτοῦ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸν εἶνον· καὶ
ταῦτα ὁρῶν, εἴα οἱ μεθυομένοις ποιοῦσι
σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπόμενοι·
καὶ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν
- 35 γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἴδωκε τὸ κληῖμα,
οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διάφθειραν παίοντες ταῖς
δικέλλαις. Ζ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· εὐ γὰρ
οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ· τὸ δὲ
ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ κα-
- 40 λῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου, ὃς
οἷ ἂν ἐμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ
ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν,
οὐδὲν ἂν ἐργάσασθε οὐδένα τῶν ξυμποτῶν·
ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἵοικας, ὡς Ἦρα,
- 45 καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε δια-
βάλλεις τῇ Διονύσῳ τὰ κάλλιστα.

Διάλογος θ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφ. **Τ**ί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὴς μὲν ἀλ-
λως κατηγωνίσω πάντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Ἥ-
ραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς
Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι
ἦ

ἡ δ' αὖς, κενὴ δὲ οἷσ' αἶν' ἡ φρέτρα, σὺ δὲ ἄ-
 τοχος εἶ, καὶ ἄστοχος; Ἐρ. Δίδια, ὦ
 Μῆτερ, αὐτὴν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χα-
 ροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική· ὁπόταν οὖν ἐν-
 τεινιάμενος τὸ τέξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπι-
 σείουσα τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ
 ὑπὸ τρομος γίνομαι, καὶ ἀπερρεῖ μου τὰ
 τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Ἀφ. Ὁ Ἄρης
 γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώ-
 πλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. Ἐρ. Ἄλλ' 15
 ἐκείνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσκαλεῖ-
 ται· ἡ Ἀθηναῖα δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ· καὶ ποτε
 ἐγὼ μὴ ἄλλως παρέπτην πλησίον ἔχων τὴν
 λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρίσσει, φησὶ, νῆ
 τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπειράσα, 20
 ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρ-
 ταρον ἐμβαλουῖσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη
 διαφθερῶ· πολλὰ τοιαῦτα ἠπέιλησε, καὶ
 ὁρᾷ δὲ ὀδυρόμεν· καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχου
 πρίσσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατὰ κο- 25
 μον, ἔπερ ἐγὼ μάλιστα δίδια· μορμολύτ-
 τεται γὰρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐ-
 τό. Ἀφ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖν δίδιας,
 ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα
 μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Δίος· αἱ δὲ 30
 Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βι-
 λῶν εἰσιν; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ἐπισείουσι,
 καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; Ἐρ. Αἰδοῦμαι
 αὐτάς, μῆτερ· σιμεναὶ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
 τι φροντίζουσι· καὶ περὶ ᾧδ' ἔχουσι· καὶ 35
 ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κη-

λούμενος ὑπὸ τῷ μέλους· Ἄφρ. Ἐὰ καὶ
 ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος
 ἵνκα εὐ τιτρώσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν ὅλον,
 40 οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τι φεύγου-
 σαι αἰὲ διὰ τῶν ὀρῶν· εἴτα καὶ ἰδίον τι-
 νη ἔρωτα ἤδη ἔρᾳ. Ἄφρ. Τίνος, ὦ τέκ-
 νον; Ἐρ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύ-
 45 ει· καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιοῦτῳ ἔστι· ἐπεὶ
 τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς καίτοι τοξότην καὶ
 αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. Ἄφρ. Οἶδα,
 ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνου ἐτόξενσας.

Διάλογος ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἄφρ. **Η**Κεσας, ὦ Ἑρμῆ, εἴα ὑπέλη-
 σεν ἡμῶν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπνοκτι-
 κα, καὶ ἀπίθανα; ἦν ἐβελίσσω, φρεῖν,
 ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σιεραν καθήσω,
 5 ὑμεῖς δὲ ἦν ἀποκριμαδέντες κατασπᾶν
 βιελζῶδε με, μάτην ποιήσετε· οὐ γὰρ δὴ
 καθελικτετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελίσαιμι ἀνελκύ-
 σαι, οὐ μόνοι ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν
 ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας με-
 10 θεωριῶ· καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκίκοας·
 ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων,
 καὶ ισχυρότερός ἐστιν, ὅση ἂν ἀρηθείην·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ κα-
 τα-

ταβαρήσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν προσλάβωμεν, ὥστε ἀνπειθίσαν· 15
Ἐρ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρης· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς
λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν αἶ,
πολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας. Ἄρ. Οἷσι γάρ
μοι πρὸς πάντας αὐτὰ ἐπιτείν, ἕχῃ δὲ
πρὸς μέντοι σὲ, ὃν ἐχρηματίζω ἠπιστάμην; 20
ὁ γὰρ μάστιγι γιλοῖαι ἴδοξί μοι ἀκού-
σθαι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ὥστε αὐτοῖς
μὴν διαπῆσαι πρὸς σέ· μέμνημαι γάρ σου
πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Περικλῆς, καὶ ἡ
Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάσεις ἐπε- 25
βούλευσαν ξυνοῦσαι αὐτὸν λαβόντες· ὡς
παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ τὰς τρεῖς ὅκ-
τας, καὶ εἰ μήγε ἡ Θέτις κατελιήσασθαι
ἐπαίσειν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐπα-
τόγχηρα ὄντα, καὶ ἰδέσθαι αὐτῷ κεραυνῷ, 30
καὶ βροτῇ· τὰς λογίζομαι ἐπὶ μοι
γαλῶν ἐπὶ τῇ καλλιμηροσύνῃ αὐτοῦ. Ἐρ.
Σιώπα, εὐφήμει, οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὕτω
ρεοῖ λέγειν, οὔτε ἱμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦ-
τα.

35

Διάλογος ια.

Ἑρμῆς καὶ Μαια.

Ἐρ. **Ε**στι γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐ-
ρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἱμοῦ; Μα.
Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μολύν· Ἐρ.

- Τί λέγω, δὲ τοσαύτα πράγματα ἔχω μέ-
 5 νος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας
 διασπώμενος· ἴσθιν μὲν γὰρ ἔξαναστάνα
 σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώ-
 σαι τὴν ἐκκλησίαν, ἵτα εὐθετήσαντα
 ἕκαστα παριστάνα τῷ Διῖ, καὶ διαφί-
 10 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῷ αἶν καὶ
 κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα
 ἔτι κεκοισμένοιον παρατιθέναι τὴν ἀμβρο-
 σίαν· πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον
 ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνίχην· τὸ δὲ
 15 πάντων δεινότερον, ὅτι μὴδὲ νεκτὸς κα-
 θεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ
 τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
 κροπομπὸν εἶναι, καὶ παριστάνα τῷ δι-
 καστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέ-
 20 ρας ἔργα, ἐν παλαιστραῖς εἶναι, καὶ ταῖς
 ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδά-
 σκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν
 μεμερισμένον· καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέ-
 κνα, παρ' ἡμέραν ἕκαστος ἐν οὐρανῷ καὶ
 25 ἐν ἄδου εἰσὶν· ἐμοὶ δὲ κατ' ἑκάστην ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον·
 καὶ οἱ μὲν Ἀλκυόνης καὶ Σιμέλης υἱοὶ ἐν
 γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι εὐνῶνται
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντος δια-
 30 κολουῦμαι αὐτοῖς· καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με
 ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμει θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀφόμενοι ὅ, τι πράτ-
 τει ἢ παῖς, μὴδὲ ἀναπνεύσαντα πέπομφεν
 αἰθῆς εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενοι τὴν Δα-
 νάην·

νάην· εἴτ' ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλ 35
 θῶν ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδεῖ· καὶ ὅλως,
 ἀπηγόρευκα ἤδη· εἰ γοῦν μοι δυνατόν ἦν,
 ἡδέως αὖν ἡξίωσα πεπρωῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν
 γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μα. Ἐὰ ταῦτα,
 ὦ τέκνον· χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πα- 40
 τρί νεκρίῳ ὄντι· καὶ νῦν, ὥσπερ ἐπέμ-
 φθης, σόβει εἰς Ἄργος· εἴτα εἰς τὴν Βοιω-
 τίαν, μὴ καὶ πληγαῖς βραδύνων λάβοις·
 ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἱρῶντες.

Διάλογος β.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ζ. **Ο**ἶα πιποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκι-
 στε· ἀπολόλκεας τὰ ἐν τῇ γῇ
 ἅπαντα, μισρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ
 ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλιξε πρόσγειος
 ἐνιχθείς· τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαῖναι 5
 ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ·
 καὶ ὅλως, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ
 ξυνέχρει· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνίς τὸ γιγνά-
 μινον κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐ-
 δὲ λείψανον αἰθρώπων ἐπέμεινεν αὖ· τοιοῦ- 10
 τον ἡμῶν τὸν καλὸν ἠίοχον καὶ διαφορηλά-
 την ἐκπίπομφας· Ἥλ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ·
 ἀλλὰ μὴ χαλῆπαινε, εἰ ἐπείσθης υἱῷ πολ-
 λὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ αὖ καὶ ἤλπισα
 τηλικούτου γιγῆσιθαι κακόν; Ζ. Οὐκ ἤ- 15

- δεις ὅσηι ἰδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρῶγμα, καὶ
 ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
 πάντα, ἡγνῶεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν,
 ὡς διῖ συνίχων ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ
 20 γὰρ εὐδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εἶθός· ὥσπερ
 ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγοι δὲ ἐπὶ τὰ δε-
 ξιά, καὶ εἰς τὸ ἐναντίον τῷ δρόμῳ, εὐίο-
 τε καὶ ἄνω, καὶ κάτω, ὅλως ἐνθα ἰβού-
 25 λοντο αὐτοί· ὁ δὲ σὺν εἶχεν ὁ, τι χρή-
 σαιτο αὐτοῖς. Ἦλι. Ταῦτα μὲν πάντα
 ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπι-
 πολὺ, καὶ σὺν ἐπίσταντο αὐτῷ τὴν ἔλα-
 σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ
 30 μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασά-
 μενος ἐπὶ τὸ ἄρμα, ἐπιβέβηκεν ὅπως μὲν
 χρὴ βεβηκέναι αὐτόν, ἵφ' ὅποσον δὲ εἰς τὸ
 ἄνω ἀφέντα, ὑπερνεχθῆναι· εἰταῖς τὸ κά-
 ταιτες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῶ εἴ-
 35 ναι τῶν ἡρίων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν
 ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ
 μὴ ὀρθὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν,
 ἐπιβάς τοσοῦτα πυρὸς, καὶ ἐπικύψας εἰς
 βάθος ἀχαῖς ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἶκος· οἱ
 40 δὲ ἵπποι ἥσθοντο σὺν ὅτῃ ἐμὲ τὸν ἐκ-
 βηκτότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρα-
 κίου ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δι-
 ναὶ ταῦτα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ὥϊας ἀ-
 φῖις, οἶμαι, δειδώς μὴ ἀκρίση, αὐτὸς εἴ-
 45 χιτο τῆς αὐτογῆς· ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη
 ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ
 πῆλ-

πάντας. Ζ. Ἰκανὸν λίγεις, τοιαῦτα τολ-
μάσας· νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀποιέμα-
σαι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν ἢ τι ὅμοιον παρανο-
μήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον εἰαυτοῦ διάδοχον 50
ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὁπόσον τῷ σὺ πυ-
ρὸς ὁ κεραιὸς πυρῶδεςτος. ὥστ' ἐκείνου
μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτόμεναι ἐπὶ τῷ Ἡρι-
δανῷ, ὑπερ' ἔπαιον ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον
ἐκ' αὐτῷ δακρύουσαι· καὶ αἰγυριοὶ γιγνί- 55
σθαι ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξά-
ματος τὸ ἄρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυ-
μὸς, αὐτοῦ καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συν-
τέτριπται, ἔλαυνε, ὑκαγαγὼν τοὺς ἵπ-
πους· ἀλλὰ μέμνησα τέτων ἀπάντων. 60

Διάλογος γ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. **Ε**Χεις μοι εἰπῆν, ὦ Ἑρμῆ, πότε-
ρος ὁ Κῆστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ
πότερος ὁ Πολυδύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ αὖ δια-
κρίναιμι αὐτούς. Ἑρ. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν συγ-
γεγνημένος ἐκείνος Κῆστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πο- 5
λυδύκης. Ἀπ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι
γάρ. Ἑρ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπόλλον,
ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυ-
ματῶν, αὐτὸς ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν
πυκτιῶν· καὶ μάλιστα ἐπέσα ὑπὲρ τοῦ 10
Βέβρυκες Ἀμύνου ἐτρώθη τῷ ἰσθμῷ συμ-
πλέων.

- πλέον· ἄτρεος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει,
 ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρό-
 σωπον, Ἀπ. Ὡησας, διδάξας τὰ γιν-
 15 ρίσματα, ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα πάντα ἴσα, τῷ
 αὐτῷ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστήρ ὑπεράνω,
 καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκα-
 τέρα λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν
 προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα,
 20 τὸν δὲ τῷ Πολυδεύκους ἐνόματι. ἀτὰρ
 εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε σὺν ἄμφω
 ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν
 νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτρεος αὐτῶν.
 Ἐρ. Ἵπὸ φιλαδελφίας τῆτο ποιῶσιν· ἐπεὶ
 25 γὰρ ἴδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱῶν,
 ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐ-
 τοὶ τὴν ἀβιγνασίαν, Ἀπ. Οὐ ξυνιετὴν, ὦ
 Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδὲ ὄψονται οὕ-
 τως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπέθουν οἶμαι μάλι-
 30 στα· πῶς γὰρ, ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ πα-
 ρὰ τοῖς φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐ-
 γὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίος ἰᾶται,
 σὺ δὲ παλαίην διδάσκεις, παιδοτρίβης ἀ-
 ριστος ὢν· ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ
 35 τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ
 θεοῖς, ἡ ἀνθρώποις χρησίμην· οὗτοι δὲ, τί
 ποιήσουσιν ἡμῖν, ἡ ἄργοι εὐωχῆσονται τη-
 λικῆτοι ὄντες· Ἐρ. Οὐδαμῶς; ἀλλὰ προσ-
 τέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι·
 40 καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πῖλαγος· καὶ ἂν
 που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικα-
 θίσαιτας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σῶζειν τοὺς ἐμ-
 πλέον·

πλείοντας. Ἀπ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
σωτήριον λίγεις τὴν τέχνην.

Διάλογος ἰδ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.

Κύ. ὦ Πάτερ, οἶα πέπονθα ἐπὶ τῷ
καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας
ἔξειτύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.
Ποσ. Τίς δὲ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύ-
φημε; Κύ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὔτιν' ἑαυτὸν
ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέ-
λους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ.
Οἶδα δὲ λέγεις· τὸν Ἰθακίσιον· ἐξ Ἰλίου δὲ
αἰέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ
πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; Κύ. Κατέλαβον ἐν τῷ
ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλὰς
τινας ἐπιβουλεύοντας δηλοῖότι τοῖς ποιμ-
νίοις· ἐπεὶ δὲ ἐπέθηκα τῇ θύρῃ τὸ πῶμα, πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυσα, συναυσάμενος δ' ἔφερον δένδρον ἄ-
πὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρίπτειν αὐ-
τοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὴν αὐτῶν
τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς
ὄντας· ἐνταῦθα δὲ πανουργάτατος ἐκείνιος,
εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι
πιῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ
εὐοσμὸν, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ τα-
ραχιδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἰδοῦσί
μοι

- μοι περιφέρεισθαι πίνοντι· καὶ τὸ σπήλαιον
 25 αὐτὰ ἀνιστρέφειτο· καὶ ὅτε ἔτι ἔλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 ρθην· ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ-
 ρώσας γει, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύ-
 δοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι,
 30 ὦ Πόσειδον· Πο. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ
 τέκνον· ὃς ὅτε ἐξέθορες μεταξὺ τυφλῶμι-
 νος· ὃδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ
 γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἰδυιήθη ἀποκινῆσαι τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας· Κύ. Ἀλλ' ἐγὼ
 35 ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίόν-
 τα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθή-
 ραι τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας, μόνα παρῆς τὰ
 πράβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῇ
 κριῷ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ
 40 ἑμοῦ. Ποσ. Μαιθάνω, ὑπ' ἐκείναις ὅτι γε
 ἔλαθιν ὑπεξιλθὼν σοι· ἀλλὰ τὰς ἄλλους
 γει Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐ-
 τόν. Κύ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἡ-
 κοί· ἐπεὶ δὲ ἤροτε τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ
 45 ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὐτίς ἐστί, με-
 λαγχολαῖν οἰθύντες με, ἔχοντο ἀπίον-
 τες· οὕτω κατισοφίσαστό με ὁ κατάρρα-
 τος τῷ ὀνόματι· καὶ ὁ μάλιστα ἠία-
 σέ με, ὅτι καὶ οἰσιδιζὼν ἑμοὶ τὴν συμ-
 50 φορίν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ Πο-
 σειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. Θάρσει, ὦ τέκ-
 νον, ἀμυσσοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μά-
 θη, ὅτι εἰ καὶ πῆρωσί μοι ὀφθαλμῶν
 ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούν τῳ πλεόντων
 τὸ

τὸ σῶζειν αὐτοὺς, καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἑμοὶ 55
πρόσιστε· πλεῖ δὲ ἔτι.

Διάλογος α.

Μενέλαος καὶ Πρωτίως.

Με. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
Πρωτιῦ, ὥς ἀπίθανον, ἐνά-
λιόν γε ὄντα, καὶ δένδροι ἔτι φορητόν· καὶ
ἐς λείοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως ὑδὲ τῷ-
το ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δύ- 5
νατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τῷτο πά-
νυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυ-
μάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. Με.
εἶδον καὶ αὐτὸς· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσι-
ται γὰρ πρὸς σέ, γοητεῖαν τινὰ προσάγειν 10
τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξα-
πατᾷν τῶν ὁρώτων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο
γιγνόμενος. Πρω. Καὶ τίς αἶν ἡ ἀπάτη
ἐπὶ τῶν ὕψους ἱεραργῶν γένοιτο; ἔκ ἀνιερ-
μένους τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετε- 15
ποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ὠπισθεῖς, καὶ τὸ
πράγμα ψευδὲς μὲν εἶναι δοκεῖ, φαντασία
δὲ τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσχυμίνη, ἐπειδὴν
πῦρ γένομαι, προσίνεσθαι μοι, ὦ γεν-
ναϊότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι 20
μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσιστιν.
Με. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πείρα, ὦ Πρωτιῦ.
Πρω. Σὺ δὲ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πο-
λύ-

λύπουν ἰωρακίναί πώποτε, εἰδὲ ὁ πᾶσχει
 25 ὁ ἰχθὺς οὗτος εἶδέναι. Με. Ἀλλὰ τὸν μὲν
 πολὺ λυπεῖ εἶδον· ἃ πᾶσχει δὲ, ἡδίως ἂν
 μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. Ὅποιαν ἂν πέ-
 τρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 προσφύς ἔχῃται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐ-
 30 κείνη ὁμοίον ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ με-
 ταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάθῃ τὴς αἰτίας, μὴ διαλ-
 λάττων, μηδὲ φαιρὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ'
 ἰοικῶς τῷ λίθῳ. Με. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ
 35 σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτιεῦ. Πρω.
 Οὐκ οἶδα, ὦ Μειέλας· τίς αἱ ἄλλα πι-
 στεύσιμας τοῖς σιαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπι-
 στῶν; Με. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί-
 40 γινώσκει.

Διάλογος.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Πα. **Ε**ἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίη-
 σεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν
 Θαιταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθῃ ἐς
 τὸ συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνειστιώμεν ὑμῖν
 5 ἴγνωσι· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ
 Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τσοσούτῳ φυλάττειν
 τὸ πέλαγος· τί ἂν ἐποίησιν ἡ Ἔρις μὴ παρ-
 οὔσα; Πα. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπι-
 λη-

ληλύθεισαν ἐς τὸν Θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμ-
 φιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμ- 10
 φθέντες· ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβῆτα πάν-
 τας, ἰδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πιόν-
 των, ἐνίων δὲ κροτοῦντων, ἡ τῷ Ἀπόλλω-
 νι καθαρίζοιτο, ἡ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις
 προσεχόταν τὸν νῆν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμ- 15
 πόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὄ-
 λον, ᾧ Γαλήνη· ἐπιγέγραπτο δὲ, Ἡ κα-
 λὴ λαβίτω· κυλινομένην δὲ τοῦτο ὥσπερ
 ἐξιπότης ἦκε, ἴθα Ἦρα τι, καὶ Ἀφρο-
 διτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο· κάπειδ' ὁ 20
 Ἑρμῆς αἰετόμινος ἐπελίζατο τὰ γεγραμ-
 μένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπισιωπήσα-
 μεν· τί γὰρ ἴδμεν ποιεῖν, ἐκείνων προυν-
 αῖ δὲ αἰτεποιοῦντο ἰκάστη, καὶ αὐτῆς
 εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου, καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς 25
 δέσποισεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προ-
 χώρησε τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐκείνος, αὐτὸς
 μὲν οὐ κρίνω, φησὶ, περὶ τούτου, καί-
 τοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίον· ἄπιτε δὲ
 ἐς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς 30
 οἶδ' ἐτε διαγινῶναι τὴν καλλίονα Φιλόκαλος
 ὦν, καὶ σὺν αὐτῷ ἐκείνος κρίναι κακῶς. Γα.
 τί οὖν αἱ Διαι, ᾧ Παιόπη; Πα. Τήμιρον,
 οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. Πα. Καί
 τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν 35
 τὴν κρατοῦσαν; Πα. Ἦδη σοι φημί, ὅσην
 ἄλλη κρατίσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζο-
 μένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ δεισιτετὴς ἀμβλυ-
 ώττη.

Διάλογος ιζ.

Περειδῶν καὶ Δελφίνων.

- Πο. **Ε**ἴγε, ὦ δελφῖνες, ὅτι αὖ φιλέη
 θρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τῷ
 τῆς Ἰουῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰοῦμον ἐκομίσασ-
 τε, ὑποδείξιμένοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων με-
 5 τὰ τῆς μητρὸς ἐμπιστόν· καὶ νῦν σὺ τὸν
 κισσώρῳδον τοῦτον ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν
 ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκυῆ, καὶ κι-
 θάρᾳ· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν
 ἀπολλύμενον. Δελ. Μὴ θάυμασθης, ὦ Πέ-
 10 σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ
 ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι.
 Πο. Καὶ μέμφομαι γε τῷ Διούσῳ, ὅτι
 ὑμᾶς κατὰ κινυμυμῆσας μετέθηκε· οἷον
 χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπ-
 15 ηγάγετο· ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίσ-
 τῶν τοῦτον ἐγένετο, ὦ δελφίν; Δελ. Ὁ
 Περειανδρος, εἴμαι; ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ
 πολλάκις μετεπίμπιτο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχ-
 νῃ· ὁ δὲ πλουτέσας παρὰ τοῦ τυράννου,
 20 ἐπιθύμησε πλεύσας οἰκάδει ἐς τὴν Μίθυμ-
 ναν ἐπιδειξάσθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
 βὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν,
 ὡς ἴδειξε πολὺν ἄγαν χρυσὸν, καὶ ἄργυ-
 ρον, ἐπιει κατὰ μίσην τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο,
 25 ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται· ὁδὲ, ἡρο-
 ῶμην γὰρ ἅπαντα παρανίων τῷ σκῆφει,
 ἐπὶ

ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δίδοται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
 σκυρὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαιτα θρή-
 νον τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἰκόντα ἰάσαστε ῥί-
 ψαι ἑμαυτὸν· ἐπίτριψαν οἱ ναύται· καὶ 30
 ἀνέλαβεν τὴν σκυρὴν, καὶ ἦσεν πάνυ λιγυ-
 ρῶς· καὶ ἔπισεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐ-
 τیکا πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπο-
 λαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐξηηξά-
 μην ἔχων εἰς Ταΐναρον. Πο. Ἐπαινῶ τῆς 35
 φιλομουσίας· ἄξιοι γὰρ τὸν μισθὸν ἀπο-
 δίδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος ιη.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. Τὸ μὲν στυγρὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς
 κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ'
 αὐτῆς καλείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμῖς, ὦ
 Νηρηίδες, παραλαβῆσαι τῇ Τρωάδι προσ-
 ενέγκατε, ὡς ταφίῃ ἐπὶ τῶν ἐπιχωρίων· 5
 Νη Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον, ἀλλ' ἐνταῦ-
 θα ἐν τῷ ἱπαινύμῳ πελάγει τεθάψθω· ἔλε-
 οῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστά ἐπὶ τῆς μη-
 τρυῖς πιπνομένην. Πο. Τοῦτο μὲν, ὦ
 Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις, οὐδ' ἄλλως καλὸν 10
 ἐνταῦθα πού κεισθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐ-
 τήν, ἀλλ', ὅπερ ἔφη, ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν
 τῇ Χερρόνησσιν τεθάψεται· ἐκείνοι δὲ παραμύ-
 θιοι ἢ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ
 αὐ-

- 15 αὐτὰ καὶ Ἰωὴ πείσεται, καὶ ἐμπιστῆται
 ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομῆναι εἰς τὸ πέ-
 λαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώντος, κα-
 θέπει καθήκει, εἰς τὴν Θάλασσαν, ἔχουσα
 καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη. Ἀλ-
 20 λὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισμέ-
 νους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ
 τίτθῃ ἡ Ἰωὴ. Πο. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πε-
 νηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρι-
 στήν, ὥς Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. Νη.
 25 Αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπιπεν ἀπὸ
 τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφα-
 λῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως· παύσις γὰρ,
 καὶ δύναται αἰτέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ
 δὲ ὑπὸ αἰθρίας ἐπιβῆσα ὀχήματος πα-
 30 ραδόξου, καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα-
 ρίς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ Θάμβει ἄ-
 μμ συνσχιθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς
 τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγί-
 νητο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὣν τίνος
 35 ἀπείληπτο, καὶ κατέπιπεν εἰς τὸ πέλα-
 γος. Νη. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν
 Νεφέλην βοηθεῖν πιπτοίῃ; Πο. Ἐχρῆν,
 ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλὰ τῆς Νεφίλης δυνα-
 τωτέρα.

Διάλογος Ω.

Ἴρις καὶ Ποσειδῶν.

Ἴρ. **Τ**ὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὃ Πό-
σειδον, τὴν ἀποσπαρτίσαι τῆς
Σικελίας, ὕψαλον ἐπιμήχισθαι συμβέβηκε
ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, σῆσαι ἤδη, καὶ ἀ-
νάφνιον, καὶ ποιήσαι ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰ 5
γαίῳ μίσθῳ βιβαίως μένειν, στήριξας πᾶ-
ν ἀσφαλῶς· δαῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο.
Πεπράξεται τοῦτο, ὃ Ἴρι· τίνα δὲ ὅμως
παρίξει αὐτῇ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι πλείουσα; Ἴρ. Τὴν Λητῶ ἐκ' αὐ 10
τῆς δεῖ ἀποκυῖσαι· ἤδη γὰρ ποιηρῶς ὑπὸ
τῶν ἀδίνων ἔχει. Πο. Τί οὖν οὐχ ἱκανὸς
ὁ οὐρανὸς ἐντικεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά
γε πᾶσα ἡ γῆ ὅκ᾽ ἀν' ὑποδέξασθαι δύναι-
το τὰς αὐτῆς γονάς; Ἴρ. Οὐκ, ὃ Πόσει 15
δον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε
τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ἀ-
δίνων ὑποδοχὴν· ἡ τεῖνον νῆσος αὐτῇ ἀνώ-
μοτός ἐστιν· ἀφανὲς γὰρ ἦν. Πο. Συνή-
μι· στήθι, ὃ νῆσε, καὶ ἀνάδουθι αὐτῆς ἐκ 20
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ
βιβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὃ εὐδαιμονο-
στάτη, τῷ ἀδελφεῷ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
καλλίστους τῶν θεῶν· καὶ ὑμεῖς, ὃ Τρίτω-
νις, διαπορθμεύσατε τὴν Λητῶ εἰς αὐτήν· 25
καὶ γαλήνᾳ ἄπαιτα ἔστω· τὸν δρᾶκοντα
δε,

δε, ὃς υἱὸν ἰξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νε-
ογνὰ, ἱπιδὰν τεχθῆ, αὐτίκα μίττεισι,
καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ ἀπάγγελ-
30 λε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρίκῃ· ἴστη-
κει ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητώ, καὶ τι-
κτέτω.

Διάλογος κ.

Ἐκιδὸς καὶ Θάλασσα.

Ἐκιδ. **Δ** Ἐξαι με, ὦ Θάλασσα, θυμὸν πύ-
ποιτότα· κατὰσβισόν μου τὰ
τραύματα· Θά. Τί τοῦτο, ὦ Ἐκιδε; τίς
σε κατίκαυσιν; Ἐκιδ. Ἡφαιστος· ἀλλ'
5 αἰπηθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω.
Θά. Διὰ τί δέ σοι ἐπέβαλε τὸ πῦρ; Ἐκιδ.
Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φοιτῶ-
ντα τὴν Φρύγαν ἐκίτευσα, ὃδ' ὅτε ἱκαύ-
σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπ-
10 ἰέφραττέ μοι τὸν ῥόδον, ἐλεήσας τοὺς σθ-
θλίους, ἐπῆλθεν ἐπικλύσαι Ξύλων, ὡς φο-
βηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν αἰδρῶν· ἐνταῦθα ὁ
Ἡφαιστος, ἔτυχε καὶ γὰρ πλησίον περὶ αὐ-
τῶν ὅσοι αἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ἔσεν ἐν τῇ
15 Αἴτιῃ, καὶ εἶπεθι ἄλλοθι φέρων, ἐπῆλ-
θέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ
μυρίδας, ἄπτησε δὲ καὶ τὴν κακοδαίμο-
νας ἰχθὺς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὰς δὲ
ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικρῶν δὲ τῶν
ὅλων

ὅλον ξηρὸν εἶργαται· ὅρῳ δ' ὅτι ὅπως δίκην 20
 κίμαι ὑπὸ τῶν ἀκαυμάτων; Θά. Θε-
 λερὸς, ὃ Πάνθε, καὶ Θέρμους, αἷς ἰκός· τὸ
 αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ Θέρμη δὲ
 αἷς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ ἰκότες, ὃ
 Πάνθε, δὲ ἐπὶ τὸν ἰμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἐν 25
 αἰθεροῖς ἔτι Ναυτίδος υἱὸς ἦν. Παν. Οὐκ
 ἴδρι οὐκ ἐλαῖται γαίτονας ὄντας τὸς Φρύ-
 γας; Θά. Τὸν Ἑφαιστον δὲ ὥς ἴδρι ἐ-
 λαῖται Θείδος υἱὸν ὄντα Ἀχιλλεύς;

Διάλογος κα.

Δωρίδης καὶ Θείδης.

Δω. Τί θακρύεις, ὃ Θείτι; Θεί. Καλ-
 λίστην, ὃ Δωρί, κόρην ἴδρι ἐς
 κιβωτὸν ὑπὸ τῆ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐ-
 τήν τε, καὶ βρίφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον·
 ἐκίλεισε δὲ ὁ πατήρ τοὺς ναύτας ἀναλα 5
 βόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς
 γῆς ἀπεσπάσασιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλασ-
 σαν, αἷς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
 τὸ βρίφος. Δω. Τίνας δ' ἔνεκα, ὃ ἀδελ-
 φή, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; Θεί. 10
 Ἀκρίστος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν
 ἐπαρθέινειν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμ-
 βαλὼν· εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἔκ' ἔχω ἐπείν
 φασὶ δ' οὐκ τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον,
 εὐξῆναι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐκ' αὐτῆν· δεξάμέ 15
 νην

- νην αὖ ἐκείνην εἰς τὸν κόλπον καταρρέοντα
 τὸν θῖον, ἐγκύμονα γενέσθαι· τοῦτο αἰ-
 σθόμενος ὁ πατὴρ ἄγριός τις καὶ ζηλότυ-
 πος γέρων, ἠγανάκτησε, καὶ ὑπὸ τινος
 20 μοιμοιχιυῖσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν, ἐμβάλλει εἰς
 τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν. Δω. Ἡ δὲ τί
 ἔπραττεν, ὦ Θεέτι, ὁπότε καθίστο; Θε.
 ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔ-
 φερε τὴν καταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ παρ-
 25 ηῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύνουσα, καὶ
 τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον
 ὄν. τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἰ-
 μειδία πρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποκίμπλα-
 μαι αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύνων μνη-
 30 μοιεύουσα αὐτῶν. Δω. Καὶ μὲν δακρύ-
 σαι ἐποίησας· ἀλλ' ἤδη τιθιᾶσιν; Θε.
 Οὐδαμῶς· ἡχεται γὰρ ὅτι ἡ κιβωτὸς
 ἀμφὶ τὴν Σίριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυ-
 λάττουσα. Δω. Τί οὖν οὐχὶ σῴζομεν
 35 αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
 εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σιριφίοις; οἱ δὲ ἀνα-
 σπάσαντες εἰσέβησι δηλοῖότι. Θε. Εὖ λέ-
 γεις· οὕτω ποιῶμεν· μὴ γὰρ ἀπολείδω
 μῆτε αὐτὴν, μῆτε τὸ παιδίον οὕτως ὄν
 40 καλόν.

Διάλογος κβ.

Τρίτων, Νηρηίδες, Ἰφιάνασσα.

Τρί. **Τ**ὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ
ἐπὶ τῷ τοῦ Κηφείως θυματέρᾳ
τῷ Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, ἔτι τῷ πῦ-
δα ἠδίκησεν, ὡς οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέ-
θνηκε. Νη. Ὑπὸ πίνου, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ
Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεῖς τῷ κόρην,
ἀπὶ κτείνειν ἐπιών, λοχίστας μετὰ πολλῆς
δυνάμεως; Τρί. Οὐκ ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ
Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης
παιδίον, ὃ μὲν τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς μητρο-
πάτορος ἐσώσατε, οἰκτείρασθαι αὐτὸς Ἰφ.
Οἶδα, ὃν λέγεις ἐκθὺς ὃ ἤδη νεανίαν εἶναι,
καὶ μάλα θυμαῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί.
Οὐτὸς ἀπὶ κτείνει τὸ κῆτος. Ἰφ Διατί, ἰς
ὦ Τρίτων; καὶ γὰρ δὴ σῶτρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκ-
πίνειν αὐτὸν ἐχρῆν. Τρί. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ
πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐσάλη μὲν ἔστι ἐπὶ ταῖς
Γοργόνας, ἄθλόν πνα τῷ βασιλεῖ ἐπι-
τελῶν· ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα
ἦσαν Ἰφ Πῶς, ὦ Τρίτων; μόνου, ἢ καὶ
πῶς ἄλλως συμμάχους ἦσαν; ἄλλως γὰρ δύσ-
πορος ἢ ὁδός. Τρί. Διὰ τῆς αἰρίας· ὑπὸ
πῆρον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν· ἐπεὶ δὲ ἐν
ἦκεν ὅπως δητῶντο, αἱ μὲν ἐκάβευδον, οἶμαι. 25

- ὃ δὲ ἀποτειμὼν τῆς Μηδούσης τὴν κεφαλὴν
 ἔχουσιν ἀποπτάμενος. Ἰφ. Πῶς ἰδὼν; ἀθέα-
 τοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὃς αὖ ἰδὼν, σὺν ἑτ' ἄλλο
 30 μετὰ ταῦτα ἴδοι. Τρί. Ἡ Ἀθηναῖ μιν τὴν
 ἀσπίδα προφαίνουσα, τοιαῦτα γὰρ ἔκ-
 σα διηγούμενου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφία ὕστερον, ἡ Ἀ-
 θηναῖ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης,
 35 ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρῳ παρίσχει αὐτῷ ἰδεῖν
 τὴν εἰκόνα τῆς Μηδούσης. εἶτα λαβόμενος
 τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐιορῶν δὲ τὴν εἰκόνα,
 τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κε-
 φαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν αἰεγρεῖσθαι τὰς ἀ-
 40 δελφὰς αἰέπτματο· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν πα-
 ράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἔδη προσ-
 γυιος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προ-
 κειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος προσ-
 πεπατταλευμένην, καλλίστην, ὧ θεοί,
 45 καθευμένην τὰς κόμας, ἰμίγυμιον πολὺ
 ἔνερθε τῶν μαστῶν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰ-
 κτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν
 αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀ-
 λοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σισῶσθαι τὴν παῖ-
 50 δα, βοηθεῖν διέγνων· καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος
 ἐπῆει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιέμενοι τὴν
 Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεῖς ὁ νηανίσκος,
 πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθ-
 ικεῖται, τῇ δὲ προδαικνὺς τὴν Γοργό-
 55 να, λίθον ἐποίει αὐτό· τὸ δὲ τέθηκε γυνῶ,
 καὶ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν
 Μέδουσαν· ὃ δὲ λύσας τὰ δισμὰ τῆς περ-
 θένου,

θίρου, ὑποσχών τὴν χεῖρα, ὑπιδίξατο ἀ-
κροποδητὶ κατιεῖσαι ἐκ τῆς πίτρας, ὀλι-
θιῆρας οὖσης· καὶ ἰδὼν γαμειῖ ἐν τοῦ Κη 60
φίως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς Ἄργος· ὥστε
ἀντὶ θανάτου γάμον αὐτὸν τυχεῖντα εὖρε-
το. Νη. Ἐγὼ μὲν ἐκ παντὶ τῷ γεγονότι
ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ
τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου 65
καλλίων εἶναι; Τρί. Ὅτι ἔτως αὖ ἤλγησεν
ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε ἔσα. Νη. Μη-
κί τι μεμνήμεθα, ὦ Δαρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν·
ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖ- 70
σα ἐπὶ τῇ παιδί· χαίρωμεν ἔν τῳ γάμῳ.

Τ Ι Μ Ω Ν.

Τίμων, Ζεὺς, Πλῆτ', Ἑρμῆς, Πενία,
καὶ Ἄλλοι.

Τί. ὦ Ζεὺ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑται-
ρίῃς, καὶ ἰφίσις, καὶ ἀστεροπη-
τὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐ-
ρίγδουπε, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντη-
τοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν 5
ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐ-
τοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπεριίδεις τὸ
πίπτειν τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ
καχηνὸς τῷ ῥυθμῷ· πᾶ σοι ἴδ' ἡ ἐρισμά-

- 10 ραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφνις καὶ καπνὸς ποιητικὸς αἰτιχῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὄνο-
 15 μάτων. τὸ δὲ αἰοίδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, ὅση οἷδ' ὅπως τιλῶς ἀπίσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπισθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. θᾶττον γὲν τῶν ἐπιορκούντων
 20 καὶ τις ἐπιχειρῶντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη αὖ, ἢ τὴν τοῦ παιδαμάτορος κεραυνὸς φλόγα. οὕτω δαλόν τινα ἱκανατεῖνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδίναί. μόνον δὲ
 25 τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληροῦνται τῆς ἀσβόλου. ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβροittaῖν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θιρ-
 30 κργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. Πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρας καθειῦδεις; ὅς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὔτε τῶν ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς. λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνώ-
 35 μιν, καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες· ἐπεινέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἱποίεις, καὶ οὐδέποτε ἤγεις τότε πρὸς αὐτὸς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ
 40 ἱεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἔν, καὶ ἡ αἰγίς ἐπι-

ἐπισείστο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγῆτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχίς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισ-
 μὸν, προηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινη-
 δόν, καὶ ἡ χιὼν σαρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα
 πετρηδόν· καὶ ἵνα σοὶ φορτικῶς διαλέγω- 45
 μαι, υἱοὶ τῆς ῥαγδαΐου, καὶ βίαιοι, πο-
 ταμὸς ἐκάστη σταγὼν· ὥστε τηλικαύτη
 ἐν ἀκαρπείῳ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τοῦ Διου-
 καλίου ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίῳ ἀπάντων
 καταδεδυκέτων, μέγισ· ἐν τῇ κιβώτιον περι- 50
 σωθῆναι, προσοκίλειαν τῇ Λυκαρσί, ζώπυ-
 ρόν τι τοῦ ἀνθρώπου σπέρματος διαφυ-
 λάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοι-
 γὰρ τοὶ ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πύ-
 χιρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοιτος 55
 ἔτι σοὶ τινος, οὔτε στιφαιοῦντος, εἰ μὴ
 τις ἄρα πάριργον Ὀλυμπίῳ, καὶ οὗτος
 οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς
 ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν· καὶ κατ' ἐλί-
 γον Κρόνοι σε, ὡς θιῶν γυναικίᾳ, ἀπο- 60
 φαίνουσι, παρωγάμιοι τῆς τιμῆς. Ἐὖ
 λέγειν, ὅποσάκις ἤδη σε τὸν νεὺν σισυλή-
 κασιν· οἱ δὲ, καὶ αὐτῷ σοὶ τὰς χεῖρας Ὀλυμ-
 πιάσιν ἐπιβεβλήκασιν· καὶ σὺ ὁ ὑψιβριμέτης
 ᾤκησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς 65
 γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαν-
 τες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζόμε-
 νους πρὸς τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ γυναιῶς, καὶ
 γιγαντολίστωρ, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθητο,
 τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ἐπ' αὐτῶν, 70
 δικάπηχυν περυνθὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ·

- ταῦτα τοῖνυν, ὦ Θαυμάσιε, πηλίκῃ παύ-
 σιται οὕτως ἀμειλῶς παραράμιναι; ἢ πότε
 κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι
 75 Φαίβοιτις ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὗ-
 τως ὑπέραντλον ἔβριον τοῦ βίου; ἵνα γὰρ
 τὰ κοινὰ εἰσας, τὰ μὰ εἶπῃ, τοσοῦτους
 Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους
 ἐκ πισιστάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς
 80 διομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον
 ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλου-
 τον, ἐπισιδῇ πένης διὰ ταῦτα ἐγνύομεν,
 εὖκ' ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. ἕτε
 προσβλέπουσιν οἱ τίως ὑποκτήσονται, καὶ
 85 προσκυνοῦντες, καὶ τοῦ ἰμοῦ νύματος
 αἰρηταμένοι· ἀλλ' ἦν περ καὶ ἰδῶν βαδίζων
 ἐντύχοιμί τινα αὐτῶν, ὥσπερ τινα σήλην
 παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου
 ἀνατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀνα-
 90 γιόντες, οἱ δὲ πόρρωθεν ἰδόντες ἐτέραν ἐκ-
 τρίπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον
 θάμα ὄψασθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὖν
 πρὸ πολλῆς σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν
 γεγενημένον. ὥς ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύ-
 95 τῃ τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἵνα ψάμε-
 νος διφθέραι, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμι-
 στος ὀβολῶν τισσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ
 τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τοῦ-
 τε γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ἔψι-
 100 σθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττον-
 τας· ἀναιρότερον γὰρ τῆτό γε· ἡδὴ ποτὲ
 οὖν, ὦ Κρέονε καὶ Ῥίεε υἱέ, τὸν βαθὺν
 τῆ-

τοῦτον ὕπνιον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον,
 (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι) καὶ
 ἀναρρίπισας τὸν κεραυτὸν, ἣ ἐκ τῆς Αἴτης 105
 ἱναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλό-
 γα, ἐπιδείξαις τινὰ χολὴν αἰδρώδους καὶ
 νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν περὶ σου, καὶ τῆς ἐκεί σῆς ταφῆς
 μυθολογούμενα. Ζ. Τίς οὗτός ἐστι, ᾧ 110
 Ἑρμῇ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Αἴτικῆς παρὰ
 τὸν Ἰμηττὸν ἐν τῇ ὑπαιρίᾳ; πινάρους ὅλος,
 καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος· σκάπτει
 δὲ, οἶμαι, ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος,
 καὶ θρασύς· ἔπου φιλόσοφός ἐστιν· οὐ 115
 γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήκει
 καθ' ἡμῶν. Ἑρ. Τί φῆς, ᾧ πᾶτερ; ἀ-
 γνοῖς Τίμωνα τὸν Ἐχικρατίδου, τὸν Κο-
 λυττία; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμῶν καθ'
 ἱερῶν τελεῶν ἐσιάσας, ὁ νέπλητος, ὁ τὰς 120
 ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθα-
 μιν ἰορτάζειν διάσια. Ζ. Φιδ' τῆς ἀλλα-
 γῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος; ὁ πλέσιος, περὶ δὲ
 οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός
 ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, 125
 καὶ μειοφωτὸς, ὡς ἴοικεν, οὕτω βαρεῖαν
 καταφέρειν τὴν δίκην. Ἑρ. Οὕτωςί μιν
 εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ
 φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δομένους
 ἀπαιτὰς οἶκος· ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ᾧ 130
 νοῖα, καὶ εὐχθία, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς
 φίλους, ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις
 χαριζόμενος· ἀλλ' ὅπερ γυπῶν τρεσκέων ὁ

- κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους
 135 εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἱταίρους ἄντε ὑπ' εὐνοίας
 τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ἑσᾶ γυμνῶσαντες ἀκριβῶς, καὶ
 περιτραγόντες εἰ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκ-
 μυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλᾳ ἐπιμε-
 140 λῶς, ἄχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας
 ὑποτιτμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γινώ-
 ριζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες· πόθεν γὰρ
 ἢ ἐπικουρούντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέ-
 ρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας,
 145 ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄ-
 στυ, μιᾶς γεωργεῖ, μιλαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ,
 μάλᾳ ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, εὐδὲ τῷ-
 νομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. Ζ. Καὶ
 150 μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητής·
 εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσυχῶν· ἐπὶ καὶ
 ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν
 ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα
 155 καύσαντες ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι
 γοῦν ἐν ταῖς ῥίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω.
 πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολ-
 λοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων,
 καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ
 160 παρὰ τῶν ἱεροσυλεύων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλί-
 γον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφίᾳσι, πολὺν ἤδη
 χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ
 μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων
 ἱριδες

ὄριδες ἐπιπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ 165
 πρὸς ἀλλήλους καὶ κερμαγόντων, οὐδὲ ἐπ-
 ακούειν ἰστί τῶν εὐχῶν. ὥστε ἡ ἐπιβυ-
 σάμενον χρὴ τὰ ὅσα καθῆσθαι, ἡ ἐπι-
 τριβῆναι πρὸς αὐτῶν ἀρετὴν τινα, καὶ
 ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ 170
 ἔκυστρώντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον
 ἀμαληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν οὐ φάλλον
 ὄντα· ὅμως δὲ τὸν Πλῦτον, ὃν Ἑρμῆ, πα-
 ραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος.
 ἀγέτω δὲ ὁ Πλῦτος καὶ τὸν Ξησαυρὸν μετ' 175
 αὐτῷ, καὶ μετέωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τι-
 μωνι, μὴ δὲ ἀπαλλαττίσθωσαν οὕτω ῥα-
 δίας, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος
 αὐτοῖς ἐκδιδῶκε αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ
 τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, 180
 ἦν ἐπιδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν
 σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπι-
 δὼν τὸν κερμαυτὸν ἐπισκινάσω· κατεγυμί-
 ναι γὰρ αὐτοῦ, καὶ ἀπιστομαρμίναι εἰσι
 δύο ἀκτίνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτι- 185
 μότερον ἡκότιστα πρῶτον ἐπὶ τὸν σοφιστὴν
 Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπιθι τοὺς ὁμίλητάς μὴ
 δὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμῶς τὰς θεάς· ἀλλ'
 ἐκείνου μὲν διήμαρτον· ὑπερίσχε γὰρ αὐ-
 τοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ δὲ κερμαυτὸς 190
 εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας ἐκείνῳ τι κατ-
 ἐφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνιτρί-
 βη περὶ τῇ πέτρᾳ· πλὴν ἱκανὴ ἐν το-
 σούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἴσται αὐτοῖς,
 εἰ ὑπερπλουτουῖντ' αὐτὸν Τίμωνικ' ὁρῶσιν. 195

- 200 Ἔρμ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέαι, καὶ ὀχλη-
ρὸν εἶναι καὶ θρασύν; εἰ τοῖς δικαιολογοῦσι
μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῆτο χρή-
σιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ
πενεσάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας
- 205 καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπι-
σφύσας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἴσκαπται,
ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἴσκαπται ἀμελούμενος.
Πλῆ. Ἀλλ' ἐγὼ σὺν ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλούτι;
- 210 καὶ ταῦτα ἔμοῦ κελεύσαντος; Πλουῦ. ὅτι,
νῆ Δία, ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξιφόρει, καὶ
εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πα-
τρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνοι οὐχὶ
δικράνοισι με ἐξιώθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ
- 215 οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτειντες·
αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις, καὶ κόλα-
ξι, καὶ ἱταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐ-
κείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπι με τοὺς αἰώδηστον
μένους τῆς δωριᾶς, τὺς περιέψοντας, οἷς
- 220 τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ
λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτι-
μῶσιν ἡμῶν. καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγκατάτωσαν
ἄθλιοι τέτταρας ὀβολῆς ἀποφέροντες, οἱ δε-
- 225 καταλάντους δωριᾶς ἀμελητὶ προῖέμενοι.
Ζ. Οὐδὲν ἔτι τοιούτων ὁ Τίμων ἐργάσεται
περὶ σέ· πάντῃ γὰρ αὐτόν ἡ δίκελλα πε-
παιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλ-
γητός ἐστι τὴν ὀσφίν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ
- 230 τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάντῃ
μεμε-

μίμψιμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς γ' ἔν μιν
 τὸν Τίμωνα αἰτιάω, διότι σοι τὰς θύρας
 ἀναπνεύσας ἡφίει περισστέειν ἐλευθέρως,
 οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε
 δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν πλε- 235
 σίων, κατακλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν
 ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημαίων ἐπι-
 βολαῖς, ὥς μηδὲ παρακίψαι σοι ἐς τὸ φῶς
 δυνατόν εἶναι· ταῦτα γὰρ ἀπωδύρε πρὸς
 με, ἀποπνήγεσθαι λέγων ἐν πολλῇ τῇ σκό- 240
 τη· καὶ διὰ τῆτο ὥχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ
 φροντίδος ἀνάπλεως, συνισπακῶς τὴς δακ-
 τύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν,
 καὶ ἀποδράσκειν ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ
 λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ- 245
 μα ὑπέρδεινον ἰδέκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ
 σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δαναήν παρ-
 θινεύσθαι ὑπ' ἀκριβίσι, καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ τόκῳ, καὶ
 τῷ λογισμῷ· ἄτοκα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες, 250
 ἔρωντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξοὶ δὲ ἀπο-
 λαύειν οὐ τολμῶντας, οὔδ' ἐπ' ἀδείας
 χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἰγρηγορότας, ἐς τὸ ση-
 μεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέ- 255
 ποιτας ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους. οὐ
 τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-
 δεὶ μεταδίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθά-
 περ τὴν ἐν τῇ φάτιγί κύνᾳ, μήτε αὐτὴν
 ἐοθίουςαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵπῳ πε- 260
 γῶντι ἐπιτρίβουσιν· καὶ προσέτι γε καὶ

- κατιγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλατ-
τόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλο-
τυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
265 οἰκίτης· οἰκοδόμος, ἡ παιδότριψ ὑπαισιῶν
λαθραίως ἱμπαροινίσει τὸν κακοδαίμονα·
καὶ αἰέραστον δισπότην, πρὸς ἀμαυρὸν τε
καὶ μικρόστομοι λυχνίδιοι, καὶ διψαλέου
θρυαλλίδιοι, ἐπαγρυπνεῖν ἰάσας τοῖς τό-
270 κοῖς· πῶς οὖν σὺν ἄδικον, πάλαί μὲν
σὺ ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνα
τὰ ἰναίτια ἐπικαλεῖν; Πλουῦ. καὶ μὴν
εἴγε τάληθῃ ἐξετάζοις, ἅμφω σοι εὐλογῶ
δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πά-
275 νυ τοῦτο ἀντιμένον, ἀμαλῆς, καὶ σὺν εὐ-
νοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοῖη. τοῖς
τε αὖ κατάκλειστοι ἐν θύραις καὶ σκότῳ
φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γει-
νοίμην, καὶ πιμελῆς, καὶ ὑπερόγκος, ἐ-
280 πμυελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐ-
τοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον
εἶναι ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ
τοσούτοις διεμοῖς κατασηποντας, σὺν εἰ-
285 δότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλω τιλ
τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες· οὐτ' ἔν
ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς
ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ
ἄριστον ἐστὶ, μέτρον ἐπιθήσαντας τῷ πράγ-
290 ματι, καὶ μήτε ἀφειχομένους τοπικράπαν,
μήτε προητομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ,
ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμος γή-
μας

μας γυναῖκα νῆαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα
 μῆτε φυλάττοι, μῆτε ζυλοτυκοῖ τὸ πα-
 ράκαν, ἀφίης καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέ- 295
 λει νύκτωρ καὶ μετ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
 τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπά-
 γοι μοιχιυθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας,
 καὶ μαστροπύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
 τὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷ δόξειεν 300
 ἂν; ὃ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τῦτο φαίης ἂν ἐρα-
 σθεῖς πολλάκις· εἰ δέ τις ἔμπροσθεν ἐλευθέρων
 γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν
 ἐπ' ἀρέτῃ παίδων γησίων, ὁ δὲ μῆτε
 αὐτὸς προσάπτειτο ἀκμαίας καὶ καλῆς 305
 παρθένου, μῆτε ἄλλῃ προσβλῖπειν ἐπι-
 τρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στῆραν κατακλι-
 σας παρθενύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾷ φάσκων,
 καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρέας, καὶ τῆς
 σαρκὸς ἐκτιτηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν 310
 ὑποδιδυκότων, ἰδὼ ὅπως ὁ τοιοῦτος ἔπαρ-
 παίειν δόξειεν ἂν, δύναιτο παιδοποιεῖσθαι καὶ
 ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνειν ὑ-
 πρόσωπον οὕτω καὶ ἐπείρασεν κόρην, καθά-
 περ ἰέρειαν τῇ Θεισμοφόρῃ τρίφον διὰ παν- 315
 τὸς τοῦ βίου; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς
 πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνὶ ἡμῶν μὲν ἀ-
 τίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος,
 καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνὶ ἡμῶν δὲ ὥσπερ
 στιγματίας δραπεῖτης πιπιθημένος. Ζεῦ. 320
 Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δίδοασι
 γὰρ ἅμφω καλὴν τὴν δίκην. εἰ μὲν, ὥσ-
 περ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι, καὶ ἀγινστοι,

- καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικιχνηότες μένον
 325 τῷ χρυσίῳ· εἶδ', καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ
 τῆς Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἀρπυιῶν
 ἀφαιρούμενος· ἀλλ' ἀπὸς ἤδη σωφροιστί-
 ρα παραπολὺ τῷ Τιμῶνι ἐντευξόμενος.
 Πλοῦ. Ἐκείνος γὰρ πότε παύσεται ἀσπιρ
 330 ἐκ κοφίνου τιτυρημένου, πρὶν ὅλως εἰσ-
 ρυῆναι με κατὰ σπουδὴν ἱξαντλῶν, φθά-
 σαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέρ-
 αιτλος εἰσπισῶν ἐπικλύσω αὐτόν· ὥςτις ἐς
 τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσει μοι
 335 δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσει τοῦ κύτους
 μὴ γίγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχε-
 δόν ἐνχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως
 εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κίχνηδες τοῦ
 πίθου, καὶ ἀκάλυτος ἡ ἔξοδος. Ζεὺς. Οὐκ
 340 ὅδ' εἰ μὴ ἐμφράξεται τὸ κίχνηδες τοῦτο
 καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπιπταμένοι, ἐνχυθί-
 νος ἐν βραχιῇ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν δε-
 φθέραν αὐτίς, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυ-
 γί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἀπὸς ἤδη, καὶ πλου-
 345 τίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ,
 ἱπαιῶν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας
 ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὸν κεραυτὸν ἀκοί-
 σαντες ἐπισκινιάσωσιν, ὥς ἤδη γε τιθηγ-
 μένου αὐτοῦ δεησόμεθα.
 350 Ἑρ. Προΐωμι, ὦ Πλῦτε. τί τῷτο; ὑπο-
 σκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεινάδα, οὐ τυ-
 φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλοῦ.
 Οὐκ αἰὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπότεν μὲν
 ἀπὶώ παρὰ τινα πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς,

οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμ- 355
 φοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα,
 προηγάσαιτος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος.
 ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττωμαι δὲν, πτηνὸν ὄ-
 ψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ἀκύτερον. ἅμα γὰρ
 ἔπισσι ἢ ὑσπληγῆ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο- 360
 μαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. Ἑρμ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἀν
 εἰπὶν ἔχομαι σοι χθῆς μὲν οὐδὲ ἐβολὴν
 ὥστε πρίσθαι βρόχον ἐσχυρότας, ἄφινω 365
 δὲ τήμιρον πλουσίους, καὶ πολυτιλεῖς, ἐπὶ
 λευκῇ ζεύγους ἐξιλαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἄρ
 ὄϊος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως πορφυροί,
 καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ
 πιστεύοντες, εἶμαι, ὅτι μὴ ὅτιار πλουτή- 370
 σιν. Πλουτ. Ἐτιροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὃ Ἑρ-
 μῃ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω
 τότε· οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀπο-
 στέλλει με παρ' αὐτοὺς, ὅτι πλουτοδό-
 τής, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ἄν· δηλοῖ 375
 γὰρ καὶ τὸ ὄνοματι. ἐπειδὴ τοῖσιν μετ-
 οικιοῦσθαι δὲν με παρ' ἑτέρω πρὸς ἕτερον,
 ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημη-
 νάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι με-
 τακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῇ 380
 που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνα-
 τα παλαιᾷ τῇ ὁδῶν σκιπόμενος, περι-
 μέχῃτος ταῖς γαλαῖς· ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπί-
 σαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεληδό-
 τες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπιτομένην 385

τιτριγότες οἱ παττοί· ἐπιιδάν δὲ τὸ σῆ-
 μειον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίον ἐντμηθῇ, καὶ
 ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ
 καινὸς δισπότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἡ κό-
 390 λαξ, ἡ καταπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν
 τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθου ἀν-
 τὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ὥς
 ἥδη ἔξωρος ὢν ὑπερήτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ
 μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν,
 395 ὅστις ἂν ἡ ποτι, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλ-
 τῃ, θείη φέρων ἀντὶ τῷ τίως Πυρρίου ἡ
 Δρόμωνος, ἡ Τιβίῃ, Μαγακλῆς, ἡ Μαγα-
 βυζος, ἡ Πρώταρχος μετονομασθῆς, τῆς
 μοῆτης κελυφῆς ἐκείνης εἰς ἀλλήλους ἀπο-
 400 βλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ
 πένθος, οἷος αὐτοῦς ὁ θύπος ἐκ μυχῆ τῆς
 σαγήνης διάφυγει, ὅτε ὀλίγον τὸ δέλεαρ
 καταπιῶν. ὁ δὲ ἐμπιστὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ
 ἀπειρόκαλος καὶ παχυδέρμος ἄνθρωπος,
 405 ἔτι τὴν πύλην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλ-
 λος μασιξίῃς τις, ὄρθιοι ἰφισκῶς τὸ οὖς,
 καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσ-
 κυνῶν, ὅτε ἔτι φορητὸς ἐστὶ τοῖς ἐντυγχά-
 νουσιν. ἀλλὰ τῆς τι ἐλευθέρως ὑβρίζει, καὶ
 410 τῆς ὁμοδύλης μασιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ
 καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξισιν· ἄχρῃς ἂν ἡ
 εἰς ποριδίον τι ἐμπιστὼν, ἡ ἵπποτροφίας ἐ-
 πιθυμήσας, ἡ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν,
 ὁμνύουσιν, ἡ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρίως
 415 εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος
 ἡ Κόδρου, συνεισώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεύς,

πλου-

πλουσιώτεροι δὲ συνάμα Κροίσων ἱκκαίδε-
κα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχῆ
τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἱπιορκιῶν, καὶ
ἀρπαγῶν, καὶ παιουργιῶν συνειλεγμένα. 420

Ἐρ. Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα.
ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς ἔ-
τω τυφλὸς ἂν εὐρίσκεις τὴν ὁδὸν, ἢ πῶς
διαγινώσκεις, ἰφ' οὓς ἂν σὶ ὁ Ζεὺς ἀπο-
τείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; 425

Πλῶ. Οἷι γὰρ εὐρίσκειν με, εἴ τις ἐῖσι;
Ἐρ. Μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ· ἔ γὰρ Ἀριστί-
δην καταλιπὼν, Ἰπποῖκα καὶ Καλλίαν
προσηύς, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἔ-
δὲ ὀβολοῦ ἀξίοις· πλὴν ἄλλα τί πράττεις 430

καταπιμπθεῖς; Πλοῦ. Ἄνω καὶ κάτω πλα-
νῶμαι περιουῶν, ἄχρις ἂν λάβω τι εἰμ-
πισῶν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύ-
χῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ
τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσκυῶν. Ἐρ. 435

οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κα-
τὰ τὰ αὐτῶ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους
ἂν οἴεται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ.
Καὶ μάλα δικαίως, ὦ ἄγαθέ· ὅς γε τυ-
φλὸς οἷτα εἰδὼς, ἔπιμπει ἀναζητήσοι. 440

τα δυσεύριτον οὕτω χρῆμα, καὶ προπολ-
λοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ
Λυγκιεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως ἀμαυρὸν οὕτω
καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτι τῶν μὲν ἀ-
γαθῶν ὀλίγον ὄντων, ποιηρῶν δὲ πλείων 445

ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπιχόταν, ῥᾶον
ἔς τοὺς τοιούτους ἐμπέπτα περιῶν, καὶ

- σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ. Εἴτα πᾶς,
 ἐπειδὴν καταλίπης αὐτῆς, ῥαδίως φεύγεις
 450 ὥς εἰδὼς τὴν ὁδὸν; Πλῦτ. Ὁξυδερκής τέ-
 τι πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ἑρμῆς. Ἐτι δὴ μοι
 καὶ τοῦτο ἀπέκριναι· πῶς τυφλὸς ἂν, εἰ-
 ρῆσται γὰρ, καὶ προσέτι ἄχρὸς, καὶ βα-
 455 ρὺς ἐκ τοῖν σχελοῖν, τοσοῦτους ἱραστὰς ἔ-
 χεις, ὥς τι πάντας ἀποβλέπειν εἰς σί; καὶ
 τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶσθαι, εἰ δὲ
 ἀποτύχοιεν, ὥς ἀνέχισθαι ζῶντας· οἶδα
 γὰρ τινὰς ὥς ὀλίγους αὐτῶν εὐτῷ σου
 460 δυσέρωτας ὄντας, ὥς τι καὶ εἰς βαθυκήτεα
 πόντοι φέροντες ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν
 κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ
 σῆ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰώρας αὐτοὺς·
 πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ἠμολογῆ-
 465 σιας, εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιᾶν αὐ-
 τὰς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνηότας. Πλῦτ.
 Οἷσι γὰρ τοιούτον οἶός ἐμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς,
 χυλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσ-
 εσιν; Ἐρ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῦτε, εἰ μὴ
 470 τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῦτ. Οὐ
 τυφλοὶ, ὦ ἄριστε. ἀλλ' ἢ ἄγνοια, καὶ ἡ
 ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα,
 ἐπισκιάζουσιν αὐτὰς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὰς, ὥς
 μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπίῃον
 475 περιθέμιος ἱρασμιώτατον, δισχρυσον, καὶ
 λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐίδυς, ἐντυγ-
 χάνῳ κύτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι
 ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται
 μὴ

μη' ἐντυγχάνοντες· ὡς εἶγε τις αὐτοῖς ὅ-
 λος ἀπογυμνάσας, ἐπίδειξέ με, ὅλοι ὡς 480
 κατεγίνωσκον αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες
 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρώντες ἀνιέρσταν,
 καὶ ἀμόρφον πραγμάτων. Ἐρ. Τί οὖν καὶ
 ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γινόμενοι, καὶ
 τὸ προσωπίῳ αὐτὸ περιθίμενοι ἐτι' ἐξαπα- 485
 τῶνται; καὶ ἢ τις ἀφαιρῇται αὐτοὺς,
 θάττον αὐτὴν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπίον
 πρόοιτο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰ-
 κὸς αὐτῶς, ὡς ἐπίχρυσος ἢ εὐμορφία εἶναι,
 εἶδοθαι τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλοῦ. Οὐκ ὁ- 490
 λίγα, ὡς Ἐρμῇ, καὶ πρὸς τοδὶ μοι συν-
 αγωγίζεται. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλοῦ. Ἐπειδ' αὖ
 τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύ-
 ραν εἰσδέχεται με, συμπαριστέρχεται μετ'
 ἐμῷ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ με- 495
 γαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ
 ἀπάτη καὶ ἄλλα ἄττα μυρία· ὑπὸ δὲ τού-
 των ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυ-
 μάζει τι τὰ οὐ θαυμαστά, καὶ ὀρίγεται
 τῶν φυσικῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων 500
 πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τίθησι,
 δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν· καὶ πάντα πρό-
 τιρον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομύ-
 νειν αὐτῶν. Ἐρ. Ὡς δὲ λῆϊος εἶ, ὡς Πλοῦτε, 505
 καὶ ὀλιοθηρὲς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ δια-
 φυσκτικὸς οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμε-
 νος βιβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ
 ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπιτεύεις, σὺκ
 εἶδα, ὅπως· ἢ πενία εἴ' ἔμπαλιν ἐξάδης τι,
 καὶ

- 510 καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγκιστρὰ ἐκ-
 πιφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχου-
 σα, ὡς πλησιάζουσιν εὐθὺς ἔχιδναι, καὶ
 μὴ ἔχιν ῥαδίως ἀπολυθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ
 ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν
 515 δέλαθε. Πλοῦ. Τὸ ποῖον; Ἐρ. Ὅτι τὸν
 θησαυρὸν ὅτε ἐπηγαγόμεθα, ἔπιρ' ἴδει μά-
 λιστα. Πλοῦ. Θάρρει τούτου γε ἔνικα· ἐν
 τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ'
 ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἵδον μένειν ἐπικλειτά-
 520 μαιον τὴν θύραν· ἀνοίγειν δὲ μηδεὶ, ἢ μὴ
 ἐμοῦ ἀκρόσῃ βοήσαντος. Ἐρ. Οὐκοῦν ἐπι-
 βαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς· καὶ μοι ἔπου
 ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς
 τὴν ἰσχατιὰν ἀφίκωμαι. Πλῦ. Εὐ ποιεῖς,
 525 ὦ Ἑρμῆ, χιραγωγῶν· ἐπεὶ ἤγγε ἀπαλίπης
 με, ὑπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπιστεύμαι
 περὶ τῶν· ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι,
 καθάπερ σιδῆρεα πρὸς λίθον; Ἐρ. Ὁ Τίμων
 οὕτωσ' ἰσκάπτει πλησίον ὀρεῖον καὶ ὑπέλι-
 530 θεν γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ πενία πάρεστι,
 καὶ ὁ πόνος ἐκείνος· ἡ καρτερία δὲ, καὶ ἡ
 σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄ-
 χλος τῶν ὑπὸ τῷ λυμῷ ταττομένων ἀπάν-
 των, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφέρων.
 535 Πλοῦ. Τί οὖν ὅτε ἀπαλλακτόμεθα, ὦ
 Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς
 δράσκωμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλι-
 κούτου στρατοπέδου περισχημείον. Ἐρ.
 "Ἀλλως ἴδοξί τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.
 540 Πιν. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργεϊφόν-
 τα,

τα, χειραγωγῶν; Ἐρ. Ἐπὶ τούτοις τὸν
 Τίμωνα ἐπιμύθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πιν.
 Νὺν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν
 ἐγὼ κακῶς ἄγοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παρα-
 λαβῆσα, τετοισί παραδῆσα, τῇ σοφίᾳ, 545
 καὶ τῷ πόνῳ, γιναῖεν ἄνδρα καὶ πολλοὺς
 ἀξιον ἀπίδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνη-
 τος ὑμῖν ἢ πνία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος,
 ὅθ' ὁ μέντοι κτῆμα εἶχον ἀφαιρῶσθ' ἐμε,
 ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένοι, ἢ αὐ- 550
 θις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν, ἔβρει
 καὶ τόφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι,
 μαλθακὸν, καὶ ἀγνῆν, καὶ ἀνέστητο ἀπο-
 φήνας, ἀποδῶ πάλιν ἰμοὶ ῥάκος ἥδη γε-
 γνημένον. Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ πνία, 555
 τῷ Διῷ. Πιν. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμῖς δέ, ὦ
 πόσι, καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολου-
 θεῖτέ μοι· οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷάν μοι
 οὔσαν ἀπολείψει ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ συνὸν ὑγιεινὸς 560
 μὲν τὸ σῶμα, ἱρρώμενος δὲ τὴν γνώμην
 διετέλσειν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐ-
 τὸν ἀποβλέπων· ταῦτα δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμ-
 βάνων Ἐρ. Ἀπέρχονται· ἡμῖς δὲ προσίω 565
 μιν αὐτῷ. Τί. Τίτις ἐστὶ, ὦ κατάρτατοι;
 ἢ τί βουλευμένοι δεῦρο ἤκιστε, ἄνδρα ἐργά-
 τῃ καὶ μοιδοφόροι ἐνοχλήσοιτις; ἀλλ' ἢ
 χαίροντες ἄπιτε, μικροὶ πάντες ὄντες· ἐ-
 γὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς 570
 βάλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. Ἐρ. Μη-
 δα-

- θαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἔ γάρ ἀν-
θρώπους οὕτως βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρ-
μῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλούτος· ἐπιμψι δὲ
575 ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν, ὥς ἀγαθῇ
τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστάς τῶν πό-
νων. Τί. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι
θεοὶ ὄντες, ὡς φατί· πάντας γὰρ ἕμα καὶ
θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τουτοὶ δὲ τὸν
580 τυφλὸν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψει μοι
δοκῶ τῇ δίκηλλῃ. Πλῦ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρ-
μῆ, πρὸς τοῦ Διός· μελαγχολᾷ γὰρ ὁ
ἀνθρώπος ἔμπτως μοι δοκεῖ, μή τι κα-
κὸν ἀπέλθω προσλαβών. Ἑρ. Μηδὲν σκαῖον,
585 ὦ Τίμων· ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦτο ἄγριον,
καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρι
λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλῦτε
πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ
ὑπέρῳα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐ-
59 τὸς εὐδαίμωνων. Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δεομαι·
μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλήτος ἡ
δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰ-
μι μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ἑρ. Οὕτως
ὦ τῶν ἀπειθρώπων; Τόνδε φέρω Διὶ μὲν
595 θοῦ ἀπηνία τε, κρατερόν τε· καὶ μὲν εἰκὸς
ἦν μισᾶν ἄνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαύτα
ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πιπνοῦντά, μισόθειον δὲ
μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμιλουμένῳ σου τῶν
θεῶν. Τί. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
600 τῷ Διὶ, πλείστη χάρις μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
τουτοὶ δὲ τὸν Πλούτην ὥς ἂν λάβοιμι.
Ἑρ. Τί δὴ; Τί. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κα-
κῶν

κῶν μοι αἴτιος οὗτος κατίστη, κόλαξί τε
 παραδὲς, καὶ ἐπιβέβας ἐπυγαγῶν, καὶ
 μῖσος ἐπιγείρας, καὶ ἡδυνπαθεία κατα- 605
 φθείρας, καὶ ἐπίφθορον ἀποφήνας. τέλος
 δὲ, ἄφρων καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως, καὶ
 προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πνία, πέποις
 με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα,
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομι- 610
 λοῦσα τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρήχει,
 καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαί-
 δειν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρ-
 τήσασά μοι τῷ βίου, καὶ δειξάσα ὅστις
 ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θω- 615
 πύων, οὔτε συκοφάντης φοβέειν, ὃ δῆμος
 παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορή-
 σας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφιλέσθαι
 δύναται· ἄν· ἔρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν
 πόων, τουτοῖ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπιρ- 620
 γαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἅστει κα-
 κῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῇ ἔχω τὰ ἄλφιστα
 παρὰ τῆς δικέλλης· ὥστε παλίνδρομος ἄ-
 πιθι, ὃ Ἑρμῇ, τὸν Πλοῦτον ἀπυγαγῶν
 τῷ Διί· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας 625
 ἀνθρώπους ἔβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. Ἑρ.
 Μηδαμῶς, ὃ ὕαθι· οὐ γὰρ πάντες εἰ-
 σὶν ἐπιτήδειοι, πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἴα τὰ
 ὀργίλα ταῦτα, καὶ μισρακιώδη, καὶ τὸν 630
 Πλοῦτον παραάλαβε· οὗτοι ἀπόβλητά εἰσὶ
 δῶρα τὰ παρὰ τῷ Διός. Πλοῦ. Βῆλει, ὃ
 Τίμων, δικαιολογῆσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλε-
 παίνεις μοι λέγοντι; Τί. Λέγε· μὴ μα-
 κρὰ

- κρὰ μέντοι, μηδὲ μὲν ὁμοιμίαν, ὥσπερ
 635 οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα
 λέγοντα. Ἄλλ' ἤ Ἑρμῆν τυτονί. Πλὺ. Ἐξήν
 μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπῆν, ἔγωγε πολλὰ
 ὑπὸ σὺ κατηγρηθέντα· ὅμως ἢ ὅρα εἴπῃ, ὡς
 Φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔμ' ἡδίστων ἀπάντων αἰπός
 640 σοι κατέβλω, πμῆς, καὶ παροδρίας, καὶ σε-
 φάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· παρὰ βλεπίος
 δέ τοι καὶ αἰοίδιμος δὲ ἐμὲ ἦντα, καὶ παρὰ
 σπύδας· εἰ δὲ π χαλεπὸν ἐκ τ' ἡσυχίας
 πίπτοντας, ἀναίπῃ ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ
 645 αὐτὸς ἡδίκηκα τῷτο ὑπὸ σὺ, διότι με
 ἔγχευς ἀπὸ μὲς ὑπὲρ βαλῆς ἀνδράσι κατὰ κράτος,
 ἐπαινοῦσι, καὶ κατὰ γρητεύουσι καὶ πάντα
 τρόπον ἐπιβυλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευ-
 τῶν ἐφῆντα, ὡς παρὰ δέδωκά σε· τοῦναν-
 650 πόν ἢ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρό-
 πον ἀπειλαγείς ὑπὸ σὺ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ
 ἐκωδείς τῆς οἰκίας· τοιγαρὺν ἀντὶ μαλα-
 κῆς χλαμύδ' αὐτὴν τλῶ διφθέραν ἢ τι-
 μωπότη σοι πενία παρὰ τῆς· ὥς μερ-
 655 τυς ὁ Ἑρμῆς οὐτοσί, πῶς ἐκέτευον τὸν
 Δία, μήθ' ἦκεν ὡς σέ, οὕτω δεσμε-
 νῶς μοι παρὰ σπηνεγμένον· Ἑρ. Ἀλλὰ νῦν
 ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἷα ἤδη γηλύνεται; ὥ-
 στί παρὰ ὧν ἐμωδιάτρεβε αὐτὰ· καὶ σὺ
 660 μὲν σκάπτῃ ὡς ἔχεις· σὺ ἢ τὸν θησαυρὸν
 ὑπὸ ἀγῶνι τῇ δικίᾳ, ὑπακούσεται γὰρ
 ἐμβοήσασθαι σοι, τί. Πιστόν, ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ αὐτὸς πλεπτόν· τί γὰρ ἂν καὶ πά-
 ροι

ῥοι πῆς, ἰπόταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα 665
 γε εἰς οἷά μιν πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κα-
 ποδαίμονα, ὃς ἄχρι ἰδὼν εὐδαιμονέστατα διὰ-
 γων, χρυσὸν ἄφνω τοσούτον λήψομαι ἢ δις
 ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέ-
 ξομαι. Ἐρ. Ὑπόσθηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ 670
 εἰ χαλεπὸν τῆτο, καὶ σὺν οἷσόν ἐστιν, ὅπως
 οἱ κόλακες ἐκείνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ
 φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῆν Αἴτην εἰς τὸν ἔρα-
 νὸν ἀναπτήσομαι. Πλῆ. Οὐ μὲν ἀπειλήλυσθαι,
 αἷς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρησίᾳ τῶν 675
 πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περίμενε· ἀναπέμψω
 γὰρ σοὶ τὸν θεσαυρὸν ἀπειλῶν· μᾶλλον δὲ
 παῖς. Σὺ φημι θεσαυρὸν χρυσῷ, ὑπάκουσον
 Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρασχε σιαυτὸν ἀνε-
 λίδαι· σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθύας κατα 680
 φέρον· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσθήσομαι. Τίμ. Ἄγε
 δὴ, ὦ δίκαιλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σιαυτὴν,
 καὶ μὴ κήμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν θεσαυ-
 ρὸν εἰς τοῦ μφανὲς προσκαλουμένη· ὦ Ζεὺς
 τεράστι, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρ- 685
 μῇ κερδῶν, πόθεν χρυσίου τοσούτου; ἤπειν
 ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γυνὴ μὴ ἄνθρακας
 εὖρω ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίου ἐστὶν
 ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσ-
 αψιν ὑπερήδισον· ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλ- 690
 λιστον βροτοῖς· αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε
 διαπρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν·
 ἔλθι, ὦ φίλτατε, καὶ ἱρασμιώτατε· ἰδὼν
 πίθωμαι γε καὶ Δία ποτὲ γινέσθαι χρυσόν·
 τίς γὰρ σὺν ἂν παρθένος ἀναπικταμένοις 695
 τοῖς

- κρὰ μέντοι, μηδὲ μὲν ὁμοιμίαν, ὥσπερ
 635 οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα
 λέγοντα διὰ τὸ Ἑρμῆν τετονί. Πλὴν Ἐρμῆν
 μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπὲν, ὅτω πολλὰ
 ὑπὸ σὲ κατηγορηθέντα· ὅμως ἢ ὅρα εἰ πῶς, ὡς
 φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔμ' ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος
 640 σοι κατέστω, πμῆς, καὶ παρθερίας, καὶ σι-
 φάνων, καὶ τῆς ἀλλης τευφῆς· παρβλεπίος
 δέ τοι καὶ αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦστα, καὶ παρ-
 σπύδας· εἰ δὲ πῶς χαλεπὸν ἐκ τ' ἐχλάκων
 πίπνῃς, ἀναίτιον ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ
 645 αὐτὸς ἡδίκημα τέτο ὑπὸ σὲ, διότι με
 ὅτως ἀπῶς ὑπέβαλλας ἀνδράσι κατὰ κράτος,
 ἐπαινοῦσι, καὶ κατὰ γρητεύουσι καὶ πάντα
 τρόποι ἐπιβυλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευ-
 τῶν ἔφηστα, ὡς παρδεδωκά σε. τοῦναν-
 650 ῖον ἢ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρό-
 πον ἀπειλαίεις ὑπὸ σὲ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ
 ἐξωθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαρὶν ἀντὶ μαλα-
 κῆς χλαμύδος· αὐτὴν τίω διφθέραν ἢ τι-
 μιωτάτη σοι πενία παρτέθεικεν· ὥςτις μάρ-
 655 τυς ὁ Ἑρμῆς οὗτος, πῶς ἰκέτευον τὸν
 Δία, μήτ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμε-
 νῶς μοι παρσηνηγμένον· Ἑρ· Ἀλλὰ νῦν
 ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἷον ἤδη γαλήνηται; ὥ-
 στε θυρῶν ξυωδιάτρεβε αὐτῷ· καὶ σὺ
 660 μὲν σκάπτεις ὡς ἔχεις· σὺ ἢ τὸν θησαυρὸν
 ὑπάγαγε τῇ δικίῃ, ὑπακούσεται γὰρ
 ἐμβοήσων σοι, τί. Πειστίον, ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ αὐτῆς πλεητέον· πῶς γὰρ ἂν καὶ πά-
 ροι

Φοίβης, ἰπότεαι οἱ θεοὶ βιάζοιτο; πλὴν ὅρα 665
 γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κα-
 ποδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διέ-
 γων, χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον λήψομαι ἢ δὲν
 ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέ-
 ξομαι. Ἐρ. Ὑπόσθηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ 670
 εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ὅκ' εἰσόν' ἐστίν, ὅπως
 οἱ κόλακες ἐκείνοι διαβράγαῶσιν ὑπὸ τοῦ
 φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτιν' εἰς τὸν ἔρα-
 νὸν ἀναπτήσομαι. Πλῆ. Ὁ μὲν ἀπειλήλυσεν,
 ὡς δοκεῖ· τιγμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν 675
 πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περίμενε· ἀναπέμψω
 γὰρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ
 παῖς. Σί φημι θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον
 Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρασχε σιαυτὸν ἀνι-
 λίσθαι· σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθύας κατα 680
 φέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τίμ. Ἄγε
 δὴ, ὦ δίκειλλα, νῦν μοι ἐκίρρωσον σιαυτὴν,
 καὶ μὴ κέμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαν-
 ρὸν εἰς τοῦ μφανὲς προσκαλουμένη· ὦ Ζεὺς
 τεράσιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρ- 685
 μῇ κερδῶνι, πόθεν χρυσίοι τοσῶτον; ἤπου
 ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῦν μὴ ἄνθρακας
 εὖρω ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίοι ἐστὶν
 ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσ-
 οψιν ὑπερήδισον· ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλ- 690
 λιστον βροτοῖς· αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε
 διαπρέπτει καὶ νύκτωρ, καὶ μισθ' ἡμέραν·
 ἔλθι, ὦ φίλτατε, καὶ ἱρασμιάτατε· νῦν
 πίθομαι γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν·
 τίς γὰρ ὅκ' ἂν παρθένος ἀναπιπταμένοισι 695
 τοῖς

τοῖς κόλποις ὑποδέχαιτο οὕτω καλὸν ἔρασθην
διὰ τοῦ τέγου καταρρέοντα· ὦ Μίδα, καὶ
Κροῖσι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς
οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τί-

700 μωνιος πλοῦτον, ἃ γε ὑδὲ βασιλεὺς ἐ Περσῶν
ἴσος· ὦ Δικελλα, καὶ Φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς
μὲν τῷ Πανὶ τέτω ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ
ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἰσχυρτιαν, πυρ-
γίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

705 μόνῳ ἱμοὶ ἱκανὸν ἐνδαιτυῖσθαι, τὸν αὐτὸν
καὶ τᾶφον ἀποθανόντων ἔξειν μοι δοκῶ· διδοχθῶ
δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσῃ πρὸς τὸν ἐπί-
λοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ
ἀγνωτία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος,

710 ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέω βωμὸς, ὕθλος πολὺς· καὶ
τὸ οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικυρῆσαι δεομέ-
νω, παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μο-
νήρης δὲ ἢ δίαίτια καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ
φίλος εἰς Τίμων· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ,

715 καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινι αὐ-
τῶν, μίαισμα· καὶ εἴ τινα ἰδῶ μόνον, ἀπο-
φράς ἢ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων,
ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερίτωσαν· καὶ
μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε

720 σπονδὰς σπινθώμεθα· ἡ ἱερμεία δὲ ὅρος ἔστω
πρὸς αὐτὰς· φυλῆται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ
δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ
αἰωφελῆ, ἐνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φι-
λοτιμήματα· πλεσιτίτω δὲ Τίμων μόνος,

725 καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μέ-
νος κατ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων

φορ-

Φορτικῶν ἀπὸ πηλαγμένους, καὶ θείοις θυέτω, καὶ εὐωχεῖται μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμο-
 ρος ἐκείνων τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δι-
 ξιώσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθαιεῖν, ἢ αὐ- 73Θ
 τῷ εἴφαιον ἱππευκεῖν· καὶ ὄνομα μὲν ἔστω
 ὁ Μισάνθρωπος ἡδίστον· τῷ τρόπῳ δὲ γινω-
 ρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ
 σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ
 δὲ τίνα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ 735
 σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κα-
 τασβεννύναι· καὶ ἢ τίνα τοῦ χειμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὃ δὲ τὰς χεῖρας ὀρίγων,
 ἀντιλαβεῖσθαι δεῖται, αἰθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ
 κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι 74Θ
 θυνηθεῖν· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσῃν ἀπολά-
 βωιν· εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων· Ἐχι-
 κρατὶδὲ Κολυττεύς, ἐπιψήφισε τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶπεν· ταῦτα ἡμῖν δι-
 δόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἱμνείωμεν αὐτοῖς· 745
 πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοὺς ἂν ἐποιητάμην
 ἅπασιν γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα
 γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φείδ
 τοῦ τάχους· πανταχόθεν συνθέουσι κεκο- 75Θ
 νισμένοι, καὶ πνευστιῶντες, ὅσῳ οἶδα ὅθεν
 ἐτφραίνόμενοι τοῦ χρυτίου· πότερον οὖν ἐπὶ
 τὸν πᾶγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐ-
 τοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολι-
 ζόμενος; ἢ τόγῃ τοσοῦτον παρανομήσομεν 755
 εἰς ἅπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον
 ἀμῶντε παρρωμένοι; τοῦτο οἶμαι καὶ
 εἴμενον

- ἄμεινον, ὥς διεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς ὑπο-
στάντες· φέρε ἴδω· τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν
οὗτος ἐστί; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον
760 ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον,
πίθους ὅλγας παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνησκώς·
ἀλλ' εὐγε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώζεται
γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Για. Οὐκ ἐγὼ ἔλε-
γον, ὡς εἶπα ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθῷ
765 ἀνδρὸς οἱ θεοὶ; χαῖρε, Τίμων εὐμορφώτατε,
καὶ ἡδίστε, καὶ συμποτικώτατε· Τίμ.
Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
πάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτρι-
πτότατε· Γιαθ. Ἀὖ φιλοσκάμμων σύ γε·
770 ἀλλὰ πῶς τὸ συμπέσιον; ὡς καινόν τι σοὶ
ἄσκη τῶν μαθητῶν διδασκάλων διθυράμβων ἤκω
κομίζων· Τίμ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖα γε ἄσκη
μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ·
Γναθ. Τί τῦτο; παῖσις, ὦ Τίμων; μαρ-
775 τύρομαι· ὦ Ἡρόκλεις· ἰὺ. ἰὺ. προκαλοῦ-
μαί σε τραίματος εἰς Ἄρειον πάγον. Τίμ.
Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνε
τάχα προεκκλήσῃ με. Γιαθ. Μηδαμῶς·
ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι,
780 μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ
ἰσχυριμὸν ἐστὶ τὸ φάρμακον. Τίμ. Ἐτι μέ-
νεις; Γιαθ. Ἀπειμι· σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις,
οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος· Τίμ.
Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ὀναφάλαν-
785 τίς; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδε-
λυρώτατος· ἥτος δὲ παρ' ἐμῷ ἀγρῷ ὅλον
λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
λαιτα

λαίτα μιοῦν τῷ ἱκαίνου, ὁπότε ἄσκαντά
 με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερπίνε- 790
 σεν, ἱππομοσάμενος ἠδικοτέρων εἶναι τῶν
 κύκων, ἐπειδὴ νοσῶντα πρῶν εἶδέν με, καὶ
 προσῆλθον ἐπικουρίας διόμενος, πληγὰς ὁ
 γυναιῖος προσενέτεινε. Φιλ. Ὡς τῆς ἀναισχυ-
 τίας· οὐν Τίμωνα γνωρίζετε; οὐν Γναθωί 795
 δης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαρὲν δίκαια
 πέποιθεν οὗτος ἀχάριστος ἂν· ἡμεῖς δὲ οἱ
 πάσαι ξυνίθεις, καὶ ζυνίφηβοι, καὶ δη-
 μόται, ὅμως μετριάζομεν, ὥς μὴ ἐπιπη-
 δᾶν δοκῶμεν· χαῖρε, ὦ δίσποτα, καὶ ὁ- 800
 πως τὰς μιᾶς τέτους κόλακας φυλά-
 ξη, τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα
 δὲ, κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. ὅτε ἔτι
 πιστευτέα τῶν οὐν κύνων· πάντες ἀχάρι-
 στοί, καὶ ποιηραὶ· ἐγὼ δὲ τέλειαντόν σοι 805
 κομίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπιύγοντα
 χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα
 ὡς πλουτοῖς ὑπερμεγέθη τινα πλοῦτοι·
 ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νοθεύτησιν· καὶ
 τοί σύ γε ἔτι σοφὸς ἂν, ἔδιν' ἴσως διήση 810
 τῶν παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νίστορι
 τὸ δέον παραινέσθαις ἂν. Τίμ. Ἔσται ταῦ-
 τα, ὦ Φιλιάδην· πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὥς καὶ
 σὲ φιλοφρονησάμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ. Ἄνθρω-
 ποι, κατὰ γὰρ τῷ κρατίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρί- 815
 στῷ, διότι τὰ συμφέροντα ἐνοθεύουσιν αὐ-
 τόν· Τίμ. Ἰδὲ τρίτος ἔτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
 προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ συγγενὴς ἡμίτερος εἶναι λέγων· οὐ-

- 820 τος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ· τάλαντα μιᾷς
ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκατο
γάρ, καὶ ἐδίδοτο σὺν ἀποδιδούς, καὶ γὰρ
ἐλεήσας ἐλυγμένην αὐτόν· ἐπεὶ δὲ πρῶτον
825 ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεώ-
ρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον,
σὺν ἔφῃ γινώριζεν πολίτην ὅτι μὲν. Δη.
Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ γέ-
νης, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλη-
μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
830 ζυγελευγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι
περιμένουσι· πρότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψή-
φισμα, ὃ ὑπὲρ σῷ γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τί-
μων ὁ Ἐχικρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ
μόνον καλὸς καὶ γαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός,
835 ὡς σὺν ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα
χρόιον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττειν τῇ
πόλει, ἐνίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρό-
μον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῃ
ἁρματι, καὶ συνωρίδι παλικῇ. Τίμ. Ἀλλ'
840 οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.
Δημ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τει-
αῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον· καὶ
ἡρίστιστε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς
Ἀχαρίας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων
845 δύο μοίρας. Τίμ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ
ἔχειν ὅπλα, ἔδδ' προσγραφῇ ἐν τῷ κατα-
λόγῳ. Δη. Μίτριά τὰ περὶ σουτοῦ λέγεις·
ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονεύον-
τες· ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφω, καὶ
850 συμβουλευόντων, καὶ στρατηγῶν, ὃ μικρὰ
ἀφί-

ὠφίλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι
 δίδοται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ
 Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλαῖς, καὶ τοῖς δήμοις ἰ-
 δία, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι
 τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν ἀκροπό- 855
 λει, κεραυρὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκ-
 τῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτα, καὶ ἀνα-
 κηρυχθῆναι τὰς στεφάνους σήμερον Διου-
 σίοις τραγικοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' 860
 αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια· εἶπε τὴν
 γνώμην Δημίας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ,
 ἀγχιστεις, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐθέλοι· τοῦτ' ἐμὲν εὖ σοι 865
 τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ τὸν υἱὸν ἐβου-
 λόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ
 ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα· Τίμ. Πῶς, ὦ
 Δημία, ὃς ἐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ
 ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. Ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ 870
 θεός, ἐς νέετα, καὶ παιδοποιήσομαι· καὶ
 τὸ γυνηθησόμενον, ἄρρην γὰρ ἔσται, Τί-
 μωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. Οὐκ οἶδα εἰ γα-
 μήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ'
 ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. Οἶμοι. τί 875
 τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ
 τύπτεις τὰς ἐλευθέρους, ὥς καθαρῶς ἐλευ-
 θερος, οὐδ' ἄνθρωπος ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τά-
 χει τὴν δίκην, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν
 ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. Ἀλλ' ὅτε ἐμ- 880
 πίπρησται, ὦ μισαρεῖ, ἡ ἀκρόπολις· ὅτε

- δῆλος εἰ συκοφαντῶν. Δημ. Ἀλλὰ καὶ
 πλατεῖς, τὸν ὁπιόδομον διορύξας. Τίμ.
 885 Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά
 σου καὶ ταῦτα. Δημ. Διορυχθήσεται μὲν
 ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔ-
 χεις. Τίμ. Οὐκ ἔν κ' ἄλλην λάμβανε. Δη.
 Οἴμοι τὸ μετὰφρηνον. Τίμ. Μὴ κίεραχθι·
 890 κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην, ἵππαι καὶ γε-
 λοῖα πάμπαν πάθειμι, δύο μὲν Λακεδαι-
 μοίων μείρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ
 μισρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας· μάτην
 γὰρ ἂν εἴην νεικηκῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ
 895 πάλην· ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ
 φιλόσοφος οὗτος ἐστίν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος·
 ἐκπετάσας γούν τὸν πύγωνα, καὶ τὰς
 ὀφρὺς ἀνατείνας, καὶ βρειθυόμενός τι πρὸς
 αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνα-
 900 σισοβημένους τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
 Αὐτοβορέας τις, ἡ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις
 ἔγραφεν· οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, κ' ἡ
 κόσμιος τὸ βῆδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν
 ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 905 διειξιών, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγο-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἵππειδῇ
 λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ
 ὁ παῖς μεγάλῃ τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ,
 τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ
 910 τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπι-
 δείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις,
 προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, κ' τὸν
 πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γέ-

νειον ἀνάπλιος, κυνηδὸν ἐμφορούμενος,
 ἐπικεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν 915
 ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ
 τρίβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὥς μὲν
 ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι· μεμψί-
 μοιρος αἰεὶ, ὥς τὸν πλακῦντα ὅλον, ἢ τὸν
 σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβει, ὅτι περ λιχ- 920
 νείας καὶ ἀπλησίης ὄφελος· μέθυτος, καὶ
 πάροινος, ὅκ᾽ ἄχρῃς ᾄδῃς καὶ ἐρχηστύος
 μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορίας, καὶ ἐργῆς
 προσέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι·
 τότε δὲ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσ. 925
 μιότητος, καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῷ ἀ-
 κράτου ποιηρῶς ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γε-
 λοῖος· οὕτω ἔμεινος ἐπὶ ταύτοις· καὶ τὸ τι-
 λιυταῖον, ἀράμεινοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν
 ἐκ τῆς συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτε- 930
 ραῖς ἐπιλημμέγον· πλὴν ἀλλὰ καὶ ἐφῶν,
 οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρεῖται ἀν-
 ψεύσματος ἑνικα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαρ-
 γυρίας· ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα,
 καὶ ἐπιτορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία 935
 προηγείται· καὶ ἡ αἰκισχυρία παρομαρ-
 τεῖ· καὶ ὅλως πάνσεφον τὸ χρῆμα, καὶ παν-
 ταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰ-
 μύζεται τοιγαρὶν ὅκ᾽ εἰς μακρὰν χρησὺς
 ᾤ· τί τοῦτο; κυπαῖ, χρόνιος ἡμῖν ὅρα. 940
 συκλῆς. Ὅρα συ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ᾧ Τί-
 μων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῖγμαι· ὥσπερ
 εἰ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου
 καὶ χρυσοῦ καὶ δειπνῶν πολυτελεῶν ἐλ-

- 945 πῖδε συνιδραμῆκασι , πολλὴν τὴν κολα-
κίαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα , οἷόν σε
ἀπλοῖκον , καὶ τῶν ὄντων κοινωτικόν· εἶ-
δα γὰρ ὡς μῆζα μὲν ἐμοὶ δειπτιοὶ ἱκα-
νόν , ὅψον δὲ ἡδιστον θύμον , ἢ κάρδαμον ,
- 950 ἢ , εἴποτε τρυφῶν , ἐλίγον τῶν ἀλῶν ποτὸν
δὲ ἢ ἐνειακρουνός· ὁ δὲ τρίβων οὗτος , ἕς
βέλει πορφυρίδας ἀμείνων· τὸ χρυσίον μὲν
γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγία-
λοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ· σοὶ δὲ αὐτοῦ
- 955 χάριν ἰσταάλην , ὡς μὴ διαφθεῖρῃ σε τὸ
κένιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλέτατον κτῆμα
ὁ πλῆθος , ὁ πολλοῖς πολλακίς αἴτιος ἀνη-
κίστων συμφορῶν γεγεννημένος· εἰ γὰρ
μοι πείθοιο , μάλιστ' ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
- 960 ταν ἐμβαλεῖς αὐτόν , οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀν-
δρὶ ἀγαθῷ ὄντα , καὶ τὸν φιλοσοφίας πλῆ-
τον ὄραν δυνάμενα· μὴ μέντοι εἰς βάθος
ᾧ ἄγαθῃ , ἀλλ' ὅσον εἰς βουβῶνας ἐπιμε-
βής· ἐλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς , ἐμοῦ
- 965 ὀρώντος μόνου· εἰ δὲ μὴ τῆτο βούλει , σὺ
δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκ-
φόρησον αὐτόν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ μὴδ'
ἐβολὴν αὐτῷ αἰγῆς , διαθιδούς ἅπασιν τοῖς
δομείοις· ᾧ μὲν , πέντε δραχμάς· ᾧ δὲ ,
- 970 μναῖν· ᾧ δὲ , τάλαντον· εἰδὲ τις φιλόσο-
φος εἴη , διμοιρίαν , ἢ τριμοιρίαν φινεῖναι
δικαίως· ἐμοὶ δὲ , καίτοι σὺκ' ἐμαυτῷ χά-
ριν αἰτῶ , ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων
τοῖς δομείοις , ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν
- 975 ἐμπλήσας παράσχοις , ὑδὲ ὅλως δύο με-
δίμους

ὀμίνας χωροῦσαν Αἰγυπτίους· ὀλίγα κ' ἔτι
 δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφῶντα
 καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμ.
 Ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ
 γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκῇ, φέρε σοι τὴν κε- 980
 φαλὴν ἐμπλήσω κοινῶν, ἐπιμετρίσας
 τῇ δικέλλῃ. Θρασ. Ὡ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν
 ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τίμ. Τί ἀγανακτεῖς,
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν παρακίερασμαι 985
 σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίρικας ὑπὲρ τὸ
 μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ
 ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ
 Γρίφων, καὶ ἄλλοι, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξε-
 μένων· ὥστε τί σὺκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύ- 990
 την ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικέλλαν ὀλίγον ἀ-
 ναπαύω πάλαι πιπονηκυῖαν, αὐτοὶ δὲ ὅτε
 πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλα-
 ζῶ πάρρωθεν αὐτάς; Βλεψ. Μὴ βάλλει,
 ὦ Τίμων· ἄπιμιν γάρ. Τίμ. Ἄλλ' ὥκ 995
 ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἀνευ τραυμα-
 ταν.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus 1.

*Cræsi, Plutonis, Menippi, Mida;
Sardanapali.*

CROE. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum hunc canem, adhabitantem nobis. Quapropter aut illum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cum sit? CROE. Cum nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos (habuimus), Midas quidem hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciis incessit, mancipia & purgamenta nos vocitans. Interdum autem & cantans, conturbat ploratus nostros, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos,
A ignavi

ignavi ac perditī adeo cum sint : quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui adhuc meminerunt & desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipsos contristo. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque cálculo comprobās ? PLUT. Haud quaquam, verum nolim vos dissidere. MEN. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum & Assyriorum, sic existimate, quod nunquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis, sequar ægre faciens, occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc sunt contumelia ? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, adorari cupientes, liberis hominibus insultantes, & mortis omnino non memores. Proinde, plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certe, o Dii, & magnis possessionibus ! MI. Quanto equidem ipse auro ! SAR. Quanto vero ego luxu ! MEN. Euge, ita facite, legete vos quidem, ego vero tritum illud, *Nosce te ipsum*, identidem connectens vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit,

Dialogus 2.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**UPputemus, Portitor, si videtur, quanta mihi debeas jam, ne de-
nuo litigemus de istis. CHA. Supputemus,
Mercuri, nam de istis definire melius est,
& minus molestum. MER. Anchoram man-
danti tibi attuli quinque drachmarum.
CHA. Magno dicis. MER. At, per Pluto-
nem, quinque emi illam, & lorum, quo
remum alligares, obolis duobus. CHA.
Pone quinque drachmas & obolos duos.
MER. Et acum ad (refarciendum) velum:
quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam
hos appone. MER. Et ceram ad oblinen-
das navigii rimas, & clavos, præterea fu-
niculum, unde Hyperam fecisti: omnia
hæc duabus drachmis. CHA. Bene vero:
hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi
quid aliud me latuerit inter computandum.
Quando autem hæc redditurum te promit-
tis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri
non potest. Si vero pestis aliqua, aut bel-
lum multos demiserit, licebit tum lucriface-
re aliquid, mala fraude supputantem in tur-
ba (mortuorum) portoria. MER. Proinde ego
nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant

precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt: pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio. Verum enim vero prisca illi, Charon, nosti quales advenerint, fortes omnes & sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveniunt.) Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuo insidiis. CHA. Omnino enim expetendæ sunt illæ. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbe abs te exigam ea quæ mihi debes.

Dialogus 3.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enemne nosti, illum annis gravem dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem autem venantes quinquagesies mille? MER. Recte: Sicyonium illum dicis. Sed quidrum? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri,

curi, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videtur. PLUT. Haudquaquam, imo iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpeffi optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colant: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in univèrsum varia quædàm (& versuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scite lætat illos, & spe pascit inani, & in summa, semper morituro similis multo validior est quam quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisa fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsa spe media, somniatas divitias relinquentes, jam mali male mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine

singularim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex senis ætatem adolefcens factus.

Dialogus 4.

Zenophanes & Callidemides.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo pacto accessisti? Nam ipse quidem cum Dinia parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione præfocatus fuero nosti: aderas enim morienti. CALL. Adoram, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim & tu Ptoeodorum illum senem. ZENOPH. Orbem illum ædivitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? CALL. Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni ætates senex viveret, compendariam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, & porrigeret illi. Quod si fecisset, iurando confirmabam, me illum manumissurum,

furum ZEN. Quid igitur accidit? nam admirabile quiddam narraturus mihi videris. **CAL.** Ubi igitur loti venissemus, duo jam puer cum pocula parata haberet, alterum Proodpro, quod venenum continebat, alterum mihi, nescio quomodo deceptus, mihi venenum, Proodoro porrexit poculum non venenatum. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, suppositius videlicet illius loco mortuus. Quid ita hoc rides, Zenophanta? Atqui non convenit virum sodalem irridere. **ZEN.** Lepida sane, Callidemides, passus es: senex vero quid ad ista? **CAL.** Primum quidem repentino casu paulum turbatus est: Deinde cum intellexit, opinor, quid factum fuerit, risit & ipse ad ea, quæ pocillator patraverat. **ZEN.** Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari via tutius, etiamsi paulo ferius.

Dialogus 5.

Simyli & Polystrati.

SIM. **V**ENISTI tandem & tu, Polystrate, ad nos, postquam annos opinor non multo pauciores centum vixisti. **POL.** Octo plus quam nonaginta, o Simyle. **SIM.** Quomodo vero illos post me vixisti triginta

annos? ego enim, cum tu ferme septuaginta natus esses, vita decessi. POL. Quam suavissime, etsi tibi mirum illud videbitur. SIM. Mirum sane, si senex, & inbecillis, & orbus insuper prole, delectari rebus humanis potueris. POL. Primum quidem omnia potui: præterea quoque pueri mihi florentes erant multi, & mulieres mollissimæ, & unguenta, vinumque flagrans, & mensæ super Siculas (apparatæ). SIM. Nova sunt isthæc: ego etenim te valde parcum credidi. POL. Sed adfluebant mihi, o bone, ab aliis hæc bona: & mane quidem confestim ad fores ventitabant permulti; postea vero omnimoda mihi dona adferebantur ex toto terrarum orbe præstantissima. SIM. Regnastine, o Polystrate, post me? POL. Non equidem: verum amatores habebam innumeros. SIM. Rideo: amatores tune, ea cum esses ætate, dentesque quatuor haberes? POL. Per Jovem optimos omnino civium: & quidem me senem, atque calvum, uti vides, lippientemque insuper, & mucro nares oppletum perlibenter colebant; & beatus erat, si quem eorum tantummodo adspicerem. SIM. Num & tu aliquam, ut Phao, Venerem è Chio transvexisti, quæ postea tibi optanti dederit juvenem esse, & formosum de novo, atque amore dignum? POL. Non: sed talis quum essem, perquam adamabar. SIM. Ænigmata loqueris. POL. Atqui

Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, & opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, o admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus commoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gessi sæpe, & exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum hæredem me relicturum dicebam: quisque vero credebat, eoque se magis ad assentationem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos iubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum hæredem habuit? numne aliquem genere conjunctum? POL. Non per Jovem, sed novitium quendam ex adolescentulis istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM. Jam nunc intelligo, quænam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quin vel sic multum istis dignior hæreditate, etsi barbarus esset, & nequam, quem jam & ipsi optimates observant: ille itaque hæres meus fuit: & nunc inter patricios numeratur, mentumque subrasus & barbare loquens Codro nobilior, Nireo formosior, & Ulyxe

prudenter esse dicitur. SIM. Id mihi curæ non est: quin etiam Græciæ sit Imperator; dummodo isti hæreditatibus non potiantur.

Dialogus 6.

Cratetis & Diogenis.

CRAT. **M**ŒRICHUS illam divitem novè verasne, o Diogenes, illum admodum opulentum, Corintho natum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristæas, & ipse dives? Homericum illud in ore solebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te*. DIOG. Cujus rei gratiâ sese colebant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causa uterque, cum essent æquales. Jamque testamenta publicaverant utrique, in quibus Mærichus, si prior moreretur, Aristæam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mærichum autem Aristæas, siquidem ipse prior e vita decederet. Illa quidem erant (in tabulis) scripta, hi vero sese invicem colebant, & adulatione (alter alterum) superare contendebat. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldaei ex somniis, quin & Pythias ipse nunc Aristææ, nunc Mæricho victoriam præbebat, & modo

ad

ad hunc, modò ad illum trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit, o Crates? nam audire est operæ pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: hæreditates autem ad Eunomium ac Thrasychem devenerunt, quorum utrique cognati illis erant: nec unquam prælagiverant hæc ita futura. Etenim cum Sicyone Cirrham navigarent, medio in cursu, obliquum nacti lapygem, eversa navi perierunt. DIOG. Bene fecerunt: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque ego unquam optabam Antisthenem mori, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me veniret hæredem; neque tu Crates, opinor, desiderabas, ut, me mortuo, hæreditatem adires opum mearum, dolii ac peræ, quæ chœnices duo lupinorum habebat. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, etiam ne tibi quidem, Diogenes: quorum enim oportebat (me hæredem esse) quæque tu ab Antisthene, ego a te tanquam jure hæreditatis accepi, ea nimirum multo sunt majora, multoque splendidiora quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRA. T. Sapientiam inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum

hæreditatem Antistheni successisse, tibi quæ
eas longe etiam majores reliquisse. CRAT.
Verum istiusmodi opes aspernabantur, ne-
que quisquam nos coluit, hæredem se fu-
turum sperans, sed ad aurum omnes in-
tendebant oculos. DIOG. Nec injuria;
neque enim habebant, quo facultates ejus-
modi a nobis traditas acciperent, quippe
qui deliciis perfluerent tanquam putria
marsupia; ita ut si quando quis in il-
los infunderet vel sapientiam, vel dicen-
di libertatem, vel veritatem, elaberetur il-
lico & efflueret, cum fundus continere non
valeret: cujusmodi quiddam & Danai Vir-
ginibus ajunt accidere, dum in dolium
pertusum haustam aquam important: at si-
dem aurum dentibus & unguibus, omni-
que opere servabant. CRAT. Proinde nos
hic quoque nostras possidebimus opes: illi
vero huc venient, obolum duntaxat secum
ferentes, illumque tantum ad portitorem
usque.

Dialogus 7.

Menippi & Mercurii.

MEN. **U**Binam formosuli sunt & formosæ, Mercuri? duc me (sis) cum novus hic advena sim. MERC. Non quidem vacat, o Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN. Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatas, confimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quæ omnes poëtæ admirantur ossa, quæ tu videris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC. Isthæc calvaria Helena est. MEN. Itane vero mille naves propter hanc impletæ sunt ex universa Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari, & tot urbes eversæ sunt? MERC. At non vidisti, Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & tu, vitio non verti posse talis mulieris causa per multum tempus molestias & pericula pati: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informes nimirum ipsi videbuntur: cum vero florent, coloremque habent, pulcherrimi sunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, demiror, non animadver-

tisse Achivos, quod de re tam exigui temporis & facile deflorente laborarent. MERC. Non ocium est mihi, Menippe, tecum philosophari: quapropter delecto loco, ubicunque velis, prosterne temet ac recumbe: ego vero alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere, tecum enim mihi cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, cum descenderet ad vos? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modo, verum etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe, omnino visus est irretorto (atque imperterrito) accedere vultu; nec magnopere mortem formidare, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere: postquam vero se demisit in hiatum, viditque caliginem hanc, simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi; sicuti infantes ejulabat, suosque deplorabat liberos; nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. MEN.

Num

Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit? CER. Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, ac si non invitus id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi vere possem dicere, ad fauces usque specûs intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, argumentum (adeft) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortali-um, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes: propterea quod neutiquam coacti, nec detrusi intraftis, verum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi & Mercurii.

CHA. **S**olve nautum, execrande. MEN. Vociferare, si quidem istuc tibi volupe est, Charon. CHA. Solve, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. Haudquam accipias ab eo, qui non habet. CHA. An est quispiam, qui ne obolum quidem ha-

ber

beat? MEN. Sitne alius quispiam prætereæ,
 equidem ignoro, ipse certe non habeo. CHA.
 Atqui fauces tibi comprimam, per Ditem,
 sceleste, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo
 tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur
 navigaveris tantam navigationem? MEN.
 Mercurius meo nomine tibi persolvat, qui
 me tibi tradidit. MER. Belle mecum agatur,
 per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam
 defunctorum nomine persolvam. CHAR.
 Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causa
 subducta navi commorare: quanquam quod
 non habeo quinam auferas? CHA. At vero
 tu nesciebas, quod tibi fuerit apportandum?
 MEN. Sciebam quidem, verum non habebam.
 Quid igitur? ideone mihi non erat
 moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis,
 te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud
 gratis, o præclare, siquidem & sentinam
 exhausti, & remum arripui, & vectorum
 omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil
 ad naulum: obolum te solvere oportet; ne-
 que enim fas est secus fieri. MEN. Proinde
 tu me rursus in vitam reduc. CNA. Belle
 dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco in-
 super accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis.
 CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN.
 Lupina, si velis, & Hecataë cœnam. CHA.
 Unde nobis hunc canem adduxisti, Mer-
 curi? tum qualia garriebat inter navigan-
 dum, vectores omnes irridens, ac dicturiis

incessens, & solus cantillans, illis plorantibus? MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omnino curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? o præclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Plutonis, Protefilai & Proserpina.

PROTES. **O** Domine, & Rex, nosterque Jupiter, tuque o Cereris filia, ne neglectui habeatis preces amatorias. PL. Tu vero quam rem petis a nobis, aut quis tandem es? PROTES. Sum equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensis, commilito Achivorum, quique primus occubui eorum, qui sub Ilio militarunt: precor vero, ut dimissus ad parvum tempus reviviscam iterum. PL. Illum quidem amorem, o Protefilæ, omnes mortui amant; attamen nullus eorum votis potitur. PROT. At non vitæ causa, Pluto, sed uxoris, quam nuper ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum enavigarem: ceterum infelix ego in ipso è navibus egressu occisus sum ab Hectore; verum amor uxoris non mediocriter me angit, o Domine, & vellem
vel

vel exiguo temporis spatio ab ea visus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Protefilæ, Lethes aquam? PROTES. Omnino vero, Domine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficacis. PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa aliquando: nihil te redire opus erit. PROTES. Sed non fero moram, o Pluto: amore captus enim & ipse jam fuisti, novistique cujusmodi sit amare. PLUT. Ecquid te juvaret per unum diem in vitam redire, paulo post eadem lachrymaturum. PROTES. Opinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad vos; adeo ut unius loco duos mortuos accepturus sis paulo postea. PL. Non fas est illa fieri; nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc eandem causam Eurydicen tradidisti, meamque affinem Alcestim dimisisti Herculi gratificati. PL. Vellesne sic calvaria nuda, & informis pulchræ illi sponsæ tuæ apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterresiet enim certo scio, & fugiet te, frustra que tantam viam redieris. PROSERP. Quin vero, marite, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, & juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat e thalamo. PL. Cum Proserpinae sic sane videatur,

reducens ipsum iterum redde sponsum : tu vero memento unum (te tantum) accepisse diem.

Dialogus II.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**Oc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem.*

DAM. Quid stomacharis, Cnemon ? **CNE.** Quid stomacher rogas ? Hæredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis, quos maxime mea cupiebam habere, præteritis.

DAM. Sed istud quinam evenit ? **CNE.** Hermolaum illum, valde divitem, liberis orbum colebam mortis spe, neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est, ut testamentum publice proferrem, in quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut & ille (me) æmularetur, eademque faceret. **DAM.** Ac quid tandem ille ? **CNE.** Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cujuspian in morem ipso hamo cum esca pariter avulso. **DAM.** Non tantummodo, sed & te piscatore. Itaque dolum adversus te ipsum

ipsum composuisti. CNE. Ita videtur; ideoque lugeo.

Dialogus 12.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu Car, qua re tantum spiras, teque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Et propter regnum quidem, o Sinopenfis: quippe qui Cariae imperaverim universae, praeterea Lydiae quoque gentibus aliquot, & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniae partibus subactis; ad haec formosus eram ac procerus, ac bello fortis: maxime vero quod in Halicarnasso monumentum habeam impositum singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis pulcherrimo e saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeo ut vel fanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num injuria tibi videor has ob res magnum spirare? DIOG. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob haec ipsa. DIOC. Atqui, o formose Mausole, neque
vires

vires jam illæ, neque forma tibi jam adest : si itaque quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possim, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda: siquidem utraque pariter & calva, & nuda, utrique dentes pariter ostendimus, & oculis orbatī sumus, & nares habemus simas. Ceterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa Halicarnassensibus forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, quod magnificam quandam structuram apud se habeant : verum quem tu ex istis fructum capias, vir optime, nequaquam video, nisi forsitan illud dixeris, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imo haud pares, inquam, vir præstantissime: nam Mausolus discrucietur, quoties earum rerum in mentem veniet, in quibus se felicem putabat; Diogenes autem eum ridebit. Atque ille quidem suum illud monumentum, quod est Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia atque sorore constructum; contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit, numquod habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curæ erat: verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam vixerit viro dignam, tuo

tuo monumento , Car abjectissime , celsiorem , ac firmiore in loco substruam.

Dialogus 13.

Ajaci & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu furore correptus , o Ajax , te ipsum interfecisti , nosque omnes membratim concidere putasti , quid Ulyssem accusas ? Ac paulo ante neque aspicere ipsum voluisti , cum venisset huc vatem consulturus , neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium , sed superbe admodum ac grandi incedens gressu præteriisti. AJAX. Merito , Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit , ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AGA. Volēbasne vero sine adversario esse , & sine pulvere omnes superare ? AJAX. Quidni ? in tali utique causa . Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat , cum fratris mei patruelis certe fuerit . Deinde vos ceteri , qui multo quam ille præstantiores eratis , detrectastis certamen , & concessistis mihi certaminis præmia . Iste autem Laërtae filius , quem ego sæpe in summo periculo servavi , cum jam à Trojanis pro-

prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, o generose, Thetim, quæ, cum tibi debuisset armorum hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. AJA. Haudquaquam, sed Ulysssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscendum, o Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te, idque Trojanis ipsis iudiciis. AJA. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulysssem igitur non possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva hoc nolit.

Dialogus 14.

Antilochi & Achillis.

ANTI. **Q**ualia tibi nuper, Achilles, ad Ulysssem sunt dicta de morte, quam non generosa, & ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, indigna? Etenim audiebam cum diceres, te malle rusticam vitam agentem, inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quam omnibus defunctis

functis imperare Hæc certe ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque plus quam decet vitæ cupidum dicere forsitan decuisset; sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vita præclare ab ipso gestis plane contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, o Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum esset præstantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit, etsi sint apud superos qui quam maxime res præclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem æqualis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuunt, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & doleo, quod non potius vivam, & operam locem. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est

est te legi obtemperare, nec statuta ægre ferre. Præterea videsne quot e sociis circa te simus? paulo post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas huius rei, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ut puto) haudquaquam vellent redire, si quis eos ad inopes & victus indigos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verum haud scio, quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici. Si vero non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacite huiusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, sed longe tibi præstamus: quippe quod intelligimus, quam sit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus 15.

Terpsion & Pluto.

TERP. **N**Um illud, o Pluto, iustum, me quidem obiisse triginta an-

B

nos

nos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere haecenus? PL. Iustissimum sane, Terpsion, siquidem hic vivat, neminem optans amicorum vita defungi: tu vero per omne tempus insidiatus es ipsi expectans hæreditatem. TERP. Nonne vero decebat senem, & qui non amplius uti divitiis posset ad voluptatem, abire vita locum cedentem juvenibus? PL. Nova (certe & inaudita) o Terpsion, sancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum & natura constituit. TERPS. Quin igitur ipsam accuso (crimine tam perversæ) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, & post eum, qui & ætate ipsi proximus esset (diem obiret supremum), nullatenus autem præpostere geri, neque in vivis manere senio confectum, qui dentes adhuc tres reliquos habeat, vix videat, servulis tribus curvato corpore innitatur, & muco quidem nares, concretis autem sordibus oculos habeat plenos, nihil amplius suave sciat, animatum quoddam sit sepulchrum, & a juvenibus derideatur, emori vero formosissimos & fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (refluunt) ea ratione: aut saltem scire par erat, quando decessurus esset senum singulus, ut non frustra

frustra quosdam colerent : nunc autem, quod proverbio dicitur, currus bovem sæpius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quam tibi videatur : & vos sane quid causæ est, quod alienis (opibus) inhietis, & senibus sine prole (vosmet) applicetis, illos (oculis) ferentes ? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini : eaque res multis gratissima est : sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere : novam enim hanc artem excogitatis, quod anus & senes ametis, præsertim si prole careant ; qui enim liberos habent, a vobis non coluntur : quanquam eorum jam multi, quos non amaris, animadversa amoris vestri astutia, etsi filios habeant, odisse se illos fingunt, ut & ipsi amatores habeant : postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant : filius autem & natura, ut æquum est, potiuntur omnibus : illi vero infrendunt dentibus, dolore ardentes. TERPS. Vera quidem illa dicis : mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, &, cum intrarem, suspirans, & profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subcrocitans ; quapropter ego jam mox illum existimans insensurum in sandapilam, & multa misi, ne superarent me rivales mei majoribus donis,

plurimumque præ curis in fomis jacebam, singula connumerans & disponens: hæc autem ipsa, insomniam (dico) & curas, moriendi mihi causa extiterunt: hic vero, cum tantam mihi escam deglutiisset, adstitit, cum sepelirer, pridie, insuper irridens. PL. Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque prius tu moriari, quam præmiseris omnes adultores. TERP. Illud sane quam, o Pluto, mihi suavissimum erit, si & Chariades prius moriatur quam Thucritus. PLUT. Bono sis animo, Terpsion, siquidem & Phidon, & Melantus, & omnes ante ipsum vita decedent iisdem (confecti) curis. TERPS. Probo ista: vivas diutissime, Thucrite.

Dialogus 16.

Menippus & Tantalus.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale, aut quid te ipsum defles, ad stagnum consistens? TANT. Quod jam, o Menippe, pereco siti. MEN. Tantumne piger es, ut non declinato corpore bibas, vel etiam per Jovem haurias cava manu? TANT. Nihil prodest, si prono capite aquam adpetam: fugit enim aqua, cum me senserit adventantem: quod si aliquando & hau-

hauriam, atque adferam ori, fieri non potest, ut irrigem summa labia, perque digitos diffluens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam. MEN. Prodigiousum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus est, ut bibas? corpus enim non habes: nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat: tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas? TAN. Illud ipsum est poena mea, ut sitiat umbra, ac si corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus, quandoquidem dicis siti te puniri: quid igitur tibi metuendum erit? num times, ne penuria potus moriaris? non alium equidem video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum. TAN. Recte quidem dicis: sed illud est caput condemnationis, desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Deliras, o Tantale, & tanquam vere potu indigere videris, (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habes) cui contrarium omnino atque iis, quos rabidi canes momorderunt, contingit, ut non aquam, sed sitim pertimescas. TAN. Neque vero veratrum, Menippe, renue- rim bibere: detur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; nam neque tu, nec alius mortuorum bibet, siquidem sit impossibile: non enim omnes, uti tu,

condemnati sitiunt, aqua ipsos non expectante.

Dialogus 13.

Minos & Sostratus.

MIN. **H**ic quidem prædo Sostratus, in Pyriphlegethontem immitatur: hic autem sacrilegus a Chimæra discerpatur: tyrannus vero iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate pro iis, quæ juste in vita fecistis. SOST. Audi, o Minos, num tibi iusta dicere videar. MIN. An ego denuo nunc audiam? annon convictus es, Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem sum: sed vide an iusto afficiar supplicio. MIN. Ita sane: siquidem iustum est meritam cuique mercedem rependere. SOST. Attamen responde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non prolixè: ut & alios jam dijudicare possimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrum volens feci, an vero a Parca mihi agglomerata sunt? MIN. A Parca scilicet. SOS. Proinde & boni omnes, & nos qui mali

videmur, annon hæc agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profecto Clothoni illi obsequentes, quæ unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere a quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Liquet (reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primo causam præbuit. SOST. Bene facis, Minos, quod etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum? MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit. SOST. Videsne igitur quam injusta facias, cum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit: & cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrant? Nemo enim dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Sostrate, & aliâ videas, licet non secundum ratio-

nem fieri, si diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quod non prædo solum, sed etiam Sophista esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterum vide ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes & Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in mandatis, ut quamprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum Corinthi in Craneo, aut in Lyceo, contendentes inter se Philosophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea quæ in terris (geruntur) derisisti, huc multo plura insuper derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & in ore frequens istud: Quisnam omnino novit, quæ post vitam futura sunt? Hic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maxime cum videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci:
tum

rum ut molles & ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat. POLL. At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, ejusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvafter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diversorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper ac plerumque Philosophos istos arrogantes acerbe perstringit. POLL. Facile erit illum ex his signis invenire. DIOG. Visne ut ad illos etiam philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de universo contendere, & cornua sibi mutuo affingere, & crocodilos facere: nec hujuscemodi inepta mentem doceant interrogare. POLL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu vero meo nomine ipsos plorare jube. POLL. Et hæc renunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, o charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia. Quid, o vani, aurum custoditis? quid vos ipsos excruciat, usuras supputando, & talenta talentis

accumulando, quos unicum obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrosve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut ajunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit, hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, o Lacon (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, exposita illis hujus loci æqualitate, qua futurum est, ut videant eos, qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis hic esse meliores. Tuis vero Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, o Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profecto feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur. Tu vero quibus ante dixi, sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes & Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander? tu quoque, perinde atque nos omnes, mortuus es? ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an vero tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo: nam si Ammone progenitus fuisssem, non obiissem. DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse: deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipse audiui. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio, Diogenes. Non enim per repentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum, quod mor-

riens Perdiécæ annulum tradidi. Verum quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quam quod memini, quid Græci fecerint, quum nuper, cum imperium accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Dèorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemæus ille satelles meus, siquando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulchrum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verum hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloria: dein-

deinde quod eminebas conspicuus, dum vestareris, dum vitta candida caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid hæc te discruciant, quoties animo recurrant? Quid lachrymaris, o stolide? Annon hæc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortuna proficiscuntur, firmas putares? ALEX. An sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meo in disciplinas studio sit abusus, cum mihi palparetur, ac laudaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas caperet, præstigiosus ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quamquam illud fructus ex ipsius sapientia fero, quod nunc iis, tanquam summis de bonis excrucior, quæ paulo ante enumerasti. DIOG. At scin'tu, quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hic yeratrum non producit, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas: sic enim desines bonorum Aristotelicorum causa discrucari. At Clitum illum, & Callisthenem video, & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & iniurias a te acceptas ulciscantur,

scantur. Quare alteram hanc viam ito, & ut dixi, sæpe bibito.

Dialogus 20.

Alexander, Annibal, Scipio & Minos.

ALEX. **M**E tibi, o Libyce, præponi par est: præstantior enim sum. ANN. Minime: sed me. ALEX. Ergo iudicet Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hic est Carthaginensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo illustres. Sed qua de re vobis est altercatio? ALEX. De præstantia. Hic enim se meliorem fuisse me exercitus ducem dicit. Ego vero, ut omnes sciunt, non isto solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari fuisse me præstantiorem affirmo. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu vero, Libyce, primus verba facito. ANN. Unum hoc me juvat, Minos, quod equidem & Græcam linguam didicerim: adeo ut neque etiam hac in re iste me superet. Porro illos maxime laude dignos assero, qui cum principio nihil essent, magni tamen evaserunt & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum

cum paucis Iberiam adortus, primum fratris imperio subiectus, maximis dignus habitus sum (præmiis) optimus cum judicaret. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri: multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præminentis urbis suburbia deveni: totque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narra-rem: sed me hominem faterer, & contra duces prudentissimos decertarem, & contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, & cuivis audenti victoriam facile tradunt. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Arbelis devicit, a paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem æquabiliter patriæ præfui: quæ cum me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuo-
que

que me hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcanicæ disciplinæ expers, nec Homerum, ut iste, didicissem, nec Aristotele Sophista magistro, sed sola naturæ meæ solertia usus essem. Hæc sunt, quibus me Alexandro meliorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, & imperatore bono: qui prudentia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic certe non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu vero, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Nihil certe, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim, qui, cum essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, nolui Macedonum regnum obeundo contentus esse eorum imperio, quæ pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, & grave ducens, ni universum occuparem,

cum

cum paucis Asiam invasi: & apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Issum veni, ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post hæc, o Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos vobis miserim. Dicit enim Charon, sibi tunc scapham non suffecisse: sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes cepi, & Porum captivum abduxi. Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magno equitatu devici: & amicos beneficiis devinxi, & ab inimicis me vindicavi. Si vero Deus hominibus videbar, condonandum illis erat: si quidem rerum a me gestarum magnitudine adducti sunt, ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit: sed hunc, cum apud Bithynum Prussiam exularet, ut vir pessimus & crudelissimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed versutia, perfidia & dolis id peregit: nunquam justis, aut apertæ virtutis memor. Sed quoniam delicias mihi objecit: oblitus mihi videtur eorum, quæ Capuæ commi-

misit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus perdidit. Ego vero, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeo magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facile redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu vero Minos judica. Hæc enim e multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum persecutus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare ausit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu vero secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 21.

*Menippus, Æacus, Pythagoras, Empedocles
& Socrates.*

MEN. **P**ER Plutonium, Æace, circumduc me per omnia, quæ sunt apud inferos. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summam indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti & portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi: & te aditus custodem. Regem etiam vidi, & Furias. Homines vero priscos, eosque maxime, qui nobiles fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles: qui propius assidet, Idomeneus: deinde Ulysses: postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. MEN. Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, & informia, pulvis omnia, & meræ nugæ: caduca revera capita. Hic vero, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Hic vero Croesus: juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas: ille vero Xerxes. MEN. Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per montes ipsos navigare af-

affectantem? Qualis vero est Crœsus? Sed huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi, ut infligam colaphum. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, cum sit adeo muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, ut pote plane semivirum. ÆAC. Vis, ut tibi doctos etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ita sane: & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud femur habes? PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule habet hæc tua pera. MEN. Fabas, o bone: quare nihil hic est, quod tu possis edere. PYTH. Da modo. Nam hic apud manes alia sunt dogmata: didici enim, nihil hic fabis & parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon, Execestidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pittacus, alique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Læti sunt, Æace, hi soli, & præter cæteros alacres. Sed hic cinere oppletus, quasi subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O æripes optime: quid tibi acciderat, ut te ipsum in crateres Ætnæ injiceret? EMP. Insania quædam, Menippe. MEN.

Minime per Jovem, sed quædam inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, una cum crepidis conflagrares. Verum tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es & ipse mortuus. Ubi vero locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille plerunque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hic esset. ÆAC. Videsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. SOC. Mene quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur admodum multi. Cæterum vidisti, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliæ tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, o Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim opinor verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN.

Sed

Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MEN. Euge, Socrates, siquidem & hic tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius, agerem? Sed, si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam alias videbis Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasius, Crates, Philosophus & Rhetor.

CHAR. **A**Udite, quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pessum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne facti vos poeniteat postea: præ-
ci-

cipue quicunque natare nescitis. MORT. Quid igitur factum opus est, ut tuto navigemus? CHAR. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniaque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi vero, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex ipsis excipere, nisi qui sit nudus, & suppellectilem abjecerit, ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens suscipe. MERC. Recte dicis: atque sic faciemus. Quis est hic primus? MEN. Ego sum Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem projecì: Verum recte feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere, o Menippe, vir optime, primumque apud navis gubernatorem, in summitate, locum occupa, ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia cum osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredere nunc. Hic vero purpuratus, & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid cum tot sarcinis ades? LAMP. Anne conveniebat nudum venire

ty-

tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone. LAMP. Ecce divitias abjeci. MERC. Fastum etiam abjice, Lampiche, & superbiam. Si enim hæc simul ingrediantur, pontonem gravabunt. LAMP. Permitte saltem ut diadema habeam, & sagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam relinque. LAMP. Ita sit: quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem etiam, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu vero pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum Athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: scio enim te sæpe in palæstris a me visum. DAM. Etiam Mercuri: sed me nudum excipe. MERC. Non es nudus, o bone vir, tanta carne circumdatus: eam itaque exue. Navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas illas, & præconia abjice. DAM. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis statura. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredi. Tu quoque, Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum feras epitaphia, neque tuorum majorum dignitates: sed & genus, & gloriam relinque. Nec civitatis, de qua bene meritus es, publica præconia, nec statuarum inscriptiones: nec magnum tibi sepul-

pulchrum aggestum dicas: illa enim in memoriam revocata scapham etiam gravant.

CR. Invitus certe: sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MER. Papæ, quid tibi vis armatus? aut quid tropæum istud fers?

CR. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit.

MER. Relinque tropæum in terra: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit.

Verum quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, contractis superciliis, meditabundus, promissa barba, quis iste est?

MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imo præstigiator, & prodigiorum plenus.

Itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita.

MER. Hunc tu habitum depone primum: deinde hæc quoque omnia.

O Jupiter quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert?

quin etiam inanem diligentiam permultam, & ineptias non paucas, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem.

Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, delicias, & mollietatem

(neque enim ista me latent, quamvis studiose celes) mendacium quoque, & fastum abjice, illamque opinionem, qua te aliis

præstantiorem esse ducis : nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquere mis capiat? PHI. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeo gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. PH. Equis erit qui detondeat? MER. Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam refecabit, pro mensa, qua secanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi feram: hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge: homini similiorem reddidisti, seposito ejus foetore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam? MER. Maxime. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese effrens. Quid hoc rei est? etiam ploras, sceleste? & mortem formidas? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum: solus enim omnium rides. MER. Nequaquam, sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu vero Orator depone istam tantam verborum contradictionem, antitheses, membrorum ad-

adæquationes, periodos, barbarismos, aliaque orationum pondera. RH. En depono. MER. Bene res se habet. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora: expande velum, tuque portitor dirige clavum. Simus hilares. Quid ploratis, stolidi? tuque Philosophe in primis? qui paulo ante tua barba spoliatus es. PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore afficere videntur. MER. Quænam illa? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit: nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet. Hæc sunt, quæ illi dolent. PH. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo molestum sit mihi, qui ad mortem, nullo vocante, festinavi? Verum nonne clamor quidam, interim dum confabulamur, veluti quorundam in terra vociferantium exauditur? MER. Etiam, Menippe: verum non unico loco. Sed quidam in unum cœtum convenientes, mortuum Lampichum læti irrident: & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius liberi nuper nati, multis lapidibus a pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem. At-

que per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incoëptat. Te vero, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos recta per hanc viam ad forum judiciale. Ego vero, & portitor alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, o Mercuri. Nos vero progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Judicari oportebit: & graves dicunt esse pœnas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 23.

Diogenes, Antisthenes, Crates & Pauper.

DIO. **O**Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus, quinam sint qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu, ut ipsorum alii lachrymentur, alii supplicent ut dimittantur: nonnulli

nulli etiam ægre descendunt, & obtorto collo, detrudente Mercurio, tamen obnituntur, & supini reluctantur, cum hoc ipsis nihil profit. CR. Ego vero etiam exponam vobis, quæ in via vidi cum huc descenderem. DIO. Expone, Crates, videris enim quædam omnino ridicula dicturus esse. CR. Cum alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat, tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo: qui cum Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset, idque cum phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arsaces autem, senior enim jam erat, & per Jovem non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quod pedibus incederet, sibi que equum adduci volebat. Nam & equus una cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis a Thrace quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces infesto cursu in hostem fere-

batur,

batur, longe ante alios, ut ipse narrabat, evectus. Thrax vero illum expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arfacis hastam excussit: ipse autem subjecta sarissa, illum & equum transfodit. ANT. At, Crates, quomodo hoc una plaga fieri potuit? CR. Facillime, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens cursu ferebatur: Thrax vero, ubi pelta objecta plagam excussit, ipsumque cuspis præterit, in genu procumbens, venientis impetum sarissa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementia cursus se ipsum transfadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arfaces transfoditur. Vides, quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quod eodem, quo alii, honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Oroetes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis, quippe qui neque humi stare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit; ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis ægre incedant. Quamobrem, cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego vero ridebam. ANT. Ego vero

vero, quum huc descendebam, neque me ceteris admiscui, sed, relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quo commodius navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii vero nauseabant. Ego vero inter ipsos valde me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille foenerator ex Piræo, & Lampis Acarnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis a puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & quam maxime tenuis apparebat. Ego vero, quanquam id noram, interrogabam quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui, cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppeditabas. Tu vero Acarnan (gемеbat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puella vero illa vili, fictis-

que lachrymis ac suspiriis tu generosus captus fueris. Nam Blepsias ipse sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & e longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certe & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent: quid illud est? num aliquo vitæ philo- tro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAU. Haudquaquam. DIO. An vero satrapa? PA. Neque illud. DIO. An igitur dives fuisti: ideoque doles te mortem obiisse, relictis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & funiculo piscatorio victum quæritans, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIO. Et vivere cupiebas, talis cum esses? PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, o senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis cœvus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ

vitæ amantes sunt? quos mortem sectari decebat, tanquam remedium eorum malorum, quæ secum fert senectus. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum nos hic circa fauces oberrare viderit.

Dialogus 24.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**OS equidem, Trophoni, & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur? nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descendit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridicule offam manu gestans, per angustum aditum in

specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei pars, quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, plane video.

Dialogus 25.

Alexander & Philippus.

PHIL. **N**ON igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obivisses. AL. Nec ipse nescius eram, pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi.

PH.

PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, nonne hæc ardua sunt? An vero nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnarint, non sustinentes illos, ut cominus venirent, sed, antequam emissum fuisset telum, fugientes?

AL. At vero Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos diffidiis, nec emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos vero forte audisti quomodo adortus sim. PH. Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu vero, abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, & tiaram rectam imposuisti, & a

Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et, quod omnium maxime ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quaecunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est, quod solum laude dignum abs te gestum audiui, quod a Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris & filiarum ejus curam suscepisti: opus certe regium. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra mœnia desilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quod non decorum esse putem, vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam: sed quod illud ex re tua minime erat. Et enim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferi, sanguine manantem, & vulnus moerentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius. Ecquis risum continuisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc vero quum jam vita functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, quum

quum Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quo facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus a te præclare gestis detraxit. Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aornum neuter ipforum cepit, ego solus facile subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dialogus 26.

Æacus, Proteus, Menelaus, & Paris.

ÆAC. Quid angis, o Protefilæ, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Æace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROT. Recte dicis,

ille mihi culpandus eſt, MENEL. Ne me, virorum optime, (accuſes) ſed juſtius Paridem, qui mei hoſpitis uxorem contra omnia jura rapuit: hic enim non a te ſolo, ſed ab omnibus Græcis dignus eſt ſtrangulari, cum tot hominibus mortis cauſa extiterit. PROTES. Melius ita ſane: te quidem igitur, infauſte Paris, nunquam dimittam e manibus. PAR. Male facies, Proteſilæ, præcipue cum eandem tecum artem colam: amor enim & ipſe deditus ſum, ab eodemque Deo teneor: noſti vero, quod invitum quid ſit, & aliquis nos Deus ducit, quo voluerit: fierique non poteſt, ut ipſi reſiſtamus. PROTES. Bene dicis: utinam equidem Amorem jam nunc prehendere poſſem. ÆAC. At ego tibi de Amore juſta reſpondebo: fatebitur enim, quod ipſe amoris Paridi proſecto fuerit cauſa, mortis vero tibi nemo alius, Proteſilæ, quam ipſemet tu, qui oblitus novæ nuptæ, poſtquam appuliſtis ad Troadem, nulla periculi ratione habita, & tam inconsiderate ante alios exiluïſti gloriæ cupidus, cujus cauſa primus in egreſſu cecidiſti. PROT. Quin vero de me tibi, Æace, reſpondebo veriora; non enim mihi eorum cauſa eſt imputanda, ſed fato, & quod a principio ſic fuerit conſtitutum Deorum voluntate. ÆAC. Recte: Quid igitur hos accuſas?

Dialogus 27.

Nireus, Therſites & Menippus.

NIR. **E**Cce vero, Menippus hic iudicabit, uter noſtrum ſit formoſior. Dic, Menippe, annon tibi videor forma præſtantior? **MEN.** Quinam eſtis? nam hoc prius, opinor, ſcire oportet. **NIR.** Nireus & Therſites. **MEN.** Uter Nireus, uter Therſites? nondum enim hoc ſatis liquet. **TH.** Jam unum hoc obtineo, quod tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere Homerus ille cæcuſ te laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: verum ille ego ſaſtigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior viſus ſum iudici. Jam vero tempus eſt, Menippe, ut pronuncies, utrum altero formoſiorem putes. **NIR.** Nimirum me Aglaïa & Charope proſnatum, qui pulcherrimus ſub Ilium veni. **MEN.** Atqui non item ſub terram, ut puto, pulcherrimus veniſti: verum oſſa tua aliis ſunt ſimilia. Porro calvaria hoc ſolo a Therſitæ calvaria dignoſci poſſit, quod tua delicata eſt: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. **NIR.** Attamen Homerum percontare, qua ſpecie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. **MEN.**

ſomnia mihi narras: ea vero, quæ nunc habes, ego ſpecto: ceterum illa norunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? annon hic formoſior ego ſum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius eſt formoſus hoc in loco: ſiquidem apud inferos eſt æqualitas, ſimileſque ſunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

Dialogus 28.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudiſti, Chiron, te, Deus cum eſſes, mortem tamen optaſſe. CH. Vera hæc ſunt, quæ audiviſti, Menippe: & mortuus ſum, ut vi-
des, cum potuerim immortalis eſſe. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui.
MEN. Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod jucundum vocant, varium illud, & neutiquam ſimplex eſſe duco. Verum ego cum ſemper viverem, iisdemque fruerer, ſole, luce, cibo: tum eædem horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine ſingula recurrerent, atque aliis alia per vices
ſuc-

succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruarer, sed si omnino permutes.

MEN. Probe loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti?

CH. Non injucunde, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia caremus.

MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio.

CH. Quamobrem isthuc ais?

MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse.

CH. Quid igitur faciendum, Menippe?

MEN. Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus 1.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**Ulchram illam Inachi puellam nostri, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstruosum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mota Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infelici excogitavit: bubulum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvencam infomnis pascit. MER. Quid igitur facto opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens, Isim facito: & dehinc Dea illis esto, Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes servet.

Dialogus 2.

Vulcanus & Apollo.

VUL. **V**idisti, Apollo, Majæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? **AP.** Illum-ne ego infantem, o Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est?

VUL. Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? **AP.** Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & hujus subtraxit e vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit.

VUL. Hæccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? **AP.** Scies, Vulcane, si modo ad te venerit aliquando.

VUL. Atqui jam venit.

AP. Quid igitur? omnia habes ferramenta, nullumque ipsorum est amissum?

VUL. Omnia, o Apollo.

AP. Attamen inspicere diligenter.

VUL. Per Jovem forcipem non video.

AP. Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis.

VUL. Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? **AP.** An-

Annon audivisti ipsum jam arguta & volubilia loquentem? atque hic etiam ministrare vult nobis. Heri autem, provocato Cupidine, eum illico palæstra superavit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde, interim dum laudabatur, Veneris surripuit cestum, cum ob victoriam ipsum fuisset amplexata: Jovis etiam ridentis sceptrum: ac nisi gravius fuisset, multumque ignem habuisset, ipsum quoque fulmen sustulisset. VU. Acrem mihi narras puerum. AP. Non id solum, sed jam etiam musicum. VUL. Undenam hæc conjicere potes? AP. Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit; manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit, ut ego quoque illi jam invideam, qui jam olim personando citharam me exerceo. Dicebat autem Maja, illum neque noctu in cœlo manere, sed præ nimio agendi studio ad inferos usque descendere, inde nimirum etiam aliquid furto ablaturus. Est autem alatus, ac virgam quandam mirificæ potestatis fecit, qua animas evocat, & mortuos deducit. VUL. Illam ipsi dedi, ut esset ludicrum. AP. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VUL. Recte sane admonuisti: quare ibo, ut illum reci-

cipiam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus & Jupiter.

VUL Quid me oportet facere, Jupiter? Venio enim, ut jussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit dissecare. **JUP.** Recte sane, o Vulcane. Sed jam, impacta illa, divide mihi caput in duas partes. **VUL.** Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. **JUP.** Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experieris non nunc primum irascentem. Verum toto animo feriendum est, nec cunctandum. **VUL.** Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. **JUP.** Incute modo, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat. **VUL.** Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat, te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum, o Jupiter, in capite malum habebas. Quare merito iracundus erās, cum sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutrires, idque armatam. Nimirum
ne-

nescius castra, non caput habebas. Hæc vero saltat, & cum armis tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, & furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, ætatis maturæ brevi adeo jam facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare, o Jupiter, hoc mihi refer obstetricandi præmium, ut illam mihi despondeas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Si hoc tibi adeo facile est, facias licet. At illud scio, te, quæ consequi nequeas, amare.

Dialogus 4.

Venus & Cupido.

VEN. **C**UPIDO gnate, vide quæ facias. Non dico, quæ, te impulsore, homines in terra, vel in se quisque, vel invicem alii in alios admittunt: sed quæ in cælo fiunt. Qui multiformem Jovem exhibes, illum in quodcunque tibi visum fuerit pro tempore commutans. Lunam autem e cælo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum au-

aurigationis. Nam quicquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum etiam, tu audacissime, ipsam Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam a te acta est in insaniam, junctisque leonibus, & assumptis Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam afflati sunt, sursum ac deorsum per Idam oberrant: hæc quidem propter Attidem ejulat, Corybantum vero, alius suum sibi cubitum ense secat: alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano strepitum facit, alius cymbalum pulsat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperì, ne, si quando resipiscat Rhea, vel etiam potius, si insanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitantem video. CUP. Bono animo esto, mater, siquidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris? ac sæpenumero, conscenso tergo, prehensaque juba, equitis ritu illos agito. Illi vero cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circumlambunt, illæsamque reddunt. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vacaverit, ut me ulciscatur, cum
in

in Attide tota sit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras, quales sunt, demonstro? Vos ne appetatis res pulchras: quare his de rebus in me crimen ne conferatis. An vis, mater, ut neque tu posthac Martem, neque ille te amet? VEN. Quam callidus es, & nulla in re non superas. Attamen horum, quæ dixi, olim memineris.

Dialogus 5.

Jupiter, Æsculapius & Hercules.

JUP. **D**ESinite, o Æsculapi & tu Hercules, inter vos rixari perinde ut homines: indecora enim hæc, & a convivio Deorum aliena. HER. At vis, o Jupiter, medicamentarium istum ante me accumbere? ÆSC. Ita per Jovem: etenim sum melior. HER. Qua in re, o attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cum faceres, quæ nefas erant: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆS. Tu vero, Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagrasse, quandoquidem mihi ignem objicis? HER. Nequaquam æqualia & similia sunt, quæ in vita gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de contumeliosis

lios hominibus pœnas sumens. Tu vero radicum es resector, & circulator, forte quidem ægrotantibus hominibus adhibere remedia utilis: virile autem nihil quicquàm præstitisti. *ÆSC.* Recte dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus adscendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum a tunica, & deinde, a flamma. Ego vero si etiam nihil aliud, tamen neque ser-vivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Om-phale aureo sandalio verberatus lanam in Lydia carpsi: neque insaniens, liberos & uxorem occidi. *HER.* Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem e cœlo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. *JUP.* Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos e convivio utrosque ablegabo. Atqui, o Hercules, æquum est, ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? AP. Quoniam, o Mercuri, sum infelix in amoribus. ME. Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tuum infortunium? Te ne adhuc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Maxime. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego una cum illo ludebam. Ceterum ventorum omnium perditissimus Zephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed, cum negligere-
tur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem a Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed
ego

ego Zephyrum quidem continuo sum ultus sagittis, & ad montem usque fugientem infecurus. Puero autem & sepulcrum Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit: & effeci, ut ex ejus sanguine terra flores reddat suavissimum, Mercuri, & pulcherrimum omnium, qui præterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi præter rationem moestus fuisse videor? ME. Ita sane, Apollo: mortalem enim te tibi amasium comparasse noras: quare, illo jam mortuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Juno & Latona.

JU. **P**ulchros enimvero tu quoque Latona Jovi liberos peperisti. LA. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JU. At hic claudus est, sed utilis tamen, quippe qui optimus est artifex, & coelum nobis exornavit, & Venerem uxorem duxit, a qua studiose observatur. Contra vero tuorum liberorum, altera quidem ultra modum virilis, & montana: &, quod majus est, in Scythiam profecta, sciunt omnes, qualia comedat, hospites mactans, & Scythas ipsos imitata, qui humana carne vescuntur. Apollo autem, si-

mulat quidem sese omnia scire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis, illa in Claro, & Didymis, decipit consulentes se, obliqua & in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: & hinc ditescit: multi enim sunt amentes, qui se præstigiis deludendos præbent. Verum non ignorant prudentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, se amasium disco interfecturum esse, nec prædixerat fore, ut ipsum Daphne fugeret, idque tam formosum & comatum. Itaque non video, cur pulchriores liberos te quam Nioben illam procreasse putaris. LA. At vero hi liberi, hospitem videlicet mactatrix ista, & mendax ille vaticinator, scio quam gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: & maxime, quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic vero in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. JU. Risi, Latona. Ille-ne admiratione dignus, quem Marsyas, si modo juste judicare voluissent Musæ, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser periit, injuste sane damnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit sese ab Actæone conspectam fuisse,

verita, ne adolescens ille turpitudinem ipsius
evulgaret, immiserit illi canes, Mitto
dicere, quod neque parturientibus obste-
tricatura fuisset, si virgo utique & ipsa
esset. LA. Valde elato es animo, o Juno,
eo quod cum Jove concumbis, & cum ipso
regnas: Ideoque intrepide contumeliosa
es. Verumtamen brevi te rursus lachry-
mantem videbo, quum, te relicta, in ter-
ram descenderit, in taurum aut cygnum
conversus.

*Dialogus 3.**Juno & Jupiter.*

JU. **E**Quidem pudefierem, Jupiter, si mi-
hi talis esset filius, effeminatus
adeo, & ebrietate perditus: mitra revin-
ctam habens comam, qui plurimum in-
sanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis,
ad tympana & tibias & cymbala cho-
reas agens: atque in summâ cuivis magis,
quam tibi patri similis. JUP. At vero hic
muliebri mitra revinctus, mollior mulieri-
bus, non solum, o Juno, Lydiam subjuga-
vit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces
subegit: verum etiam contra Indos cum
hoc muliebri exercitu profectus, & ele-
phantos cepit, & terram potitus est, ipsum-

que regem, qui aliquantum resistere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saltans simul, & choreas agens, hastis usus hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est contumeliose de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, palmitibus implicatum, vel, ut a matre tanquam hinculius laceraretur, efficiens. Vides, quam virilia hæc & me patre non indigna. Si vero lusibus & deliciis inter hæc indulget, non est quod invideas, & maxime, si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet & vinum: idque, cum videas, qualia inebriati isti facitent titubantes, & ad contumeliam animum convertentes, denique præ potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Bacchus efficit, sed immoderatus potus, & quod, ultra quam decet, impleantur mero. Qui autem moderate biberit, hilarior, & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarius. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci, Juno, siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

Dialogus 9.

Venus & Cupido.

VE. Quid tandem causæ est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una vero Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? CU. Metuo ipsam, mater: est enim formidabilis, adspectu truculento, ac summopere virilis. Proinde, siquando illam tenso arcu petam, galeæ cristam quatiens, expavescit me: tum intremisco, & e manibus meis effluunt tela. VE. Atqui Mars annon erat hac formidabilior? attamen exaratum ipsum superasti. CU. Imo ille ultro me admittit, & invitat. Verum Minerva torve semper aspicit: quin aliquando temere ad illam advolavi, facem propius admoveo: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem datum, vel discerptum perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad hæc acerbum videt, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis comantem,

D 4

quam

quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aspicio. VE. Esto sane, Minervam metuis, ut ais, illamque Gorgonem, idque, cum Jovis ipsius fulmen non reformidaris. Musæ vero cur tibi sunt invulnerabiles, & a tuis jaculis tutæ degunt? Num & hæ cristas quatiunt, & Gorgonas prætendunt? CU. Ipsas revereor, mater: sunt enim vultu reverendo, semperque aliquid meditantur, & cantionibus intentum animum habent: quin etiam non raro illis assisto, carminis suavitate delinitus. VE. Esto, has relinque, quoniam sunt reverendæ: at Dianam cur non vulneras? CU. Ut breviter dicam, hanc per montes assiduo fugientem assequi non possum: deinde proprio quodam amore tenetur. - VE. Quonam, o gnate? CU. Nempe venatus cervorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, & jaculis conficiat, ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur: tamen si fratrem ejus, qui nimirum & ipse arcu valet, & ferit eminus. VE. Intellego, gnate: illum sagitta sæpe vulnerasti.

Dialogus 10.

Mars & Mercurius.

MA. **A**Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quam superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi deſtrahere conemini, luſeritis operam; nunquam enim deorſum traxeritis. Contra ego ſi velim illam in altum attrahere, non vos ſolum, ſed terram, & mare ſimul ſublato in ſublime ſuſtulero. Et alia ſimilia, quæ audiviſti. At ego, ſiquidem cum uno quolibet conferatur ſingulatim, ita præſtantiorem eum eſſe, viribuſque ſuperiorem non negaverim: ſed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam ſi terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum eſt, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An vero credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imo apud te ſolum id audeo, quem linguæ continentis eſſe novi. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem, haud quæam apud te reticere. Etenim memini cum non ita mul-

to ante Neptunus, Juno & Minerva, mota adversus eum seditione, molirentur comprehensum illum vincere, quantopere formidans in omnem speciem se verterit, idque cum tres tantum essent. Ac, nisi The-
tys miserata, Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset, cum ipso fulmine & tonitru victus fuisset. Hæc reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. ME. Tace, bona verba. Neque enim tutum ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus II.

Mercurius & Maja.

ME. **E**stne vero, mater, Deus quispiam in cœlo me miserior? MA. Ne quid, Mercuri, hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam, ego qui tot negotia solus sustineo, quibus delassor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane surgendum est mihi, & verrendum convivii cœnaculum. Tum ubi curiam, in qua Dii consultant, straverò, & singula composuero, Jovi apparere, & perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem: quumque reversus sum adhuc pulverulentus, apponenda ambrosia. Por-

ro, priusquam novitius iste pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, manumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negocia, quod versor in palæstris, quod in concionibus prætonis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia accedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Leda filii æternis vicibus apud superos atque inferos versantur. Mihi vero hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus prognati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone a Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bæotiam profectus, inquit, obiter Antio-pam visito: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. At nunc, quo iustus es, Argos contende, deinde in Bæo-

tiam, ne, si tardior fueris, etiam plagas accipias; nam iracundi sunt, qui amant.

Dialogus 12.

Jupiter & Apollo.

JU. **Q**ualia fecisti, o Titanum pessime: qui, quæ in terris sunt, omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem ad terram delatus exussit, alia vero præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto igne. Denique nihil non perturbavit, & confudit. Ac nisi ego, animadversis iis quæ gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquæ quidem ullæ hominum superessent: talem nobis pulchrum istum aurigam, & currus gubernatorem emisisti.

AP. Peccavi, Jupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem?

JU. Annon noras quam multa diligentia negotium hoc opus haberet? & ut si quis vel paululum excedat a via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis laxet, statim fræna detrectant, uti nimirum & istum abstulerunt, nunc qui-

quidem ad lævam, paulo post vero ad dextram, interdum etiam in cœpti cursus contrarium, sursum denique ac deorsum, quocunque ipsis libuisset. Ille vero nesciebat, quomodo iis esset utendum. AP. Hæc quidem omnia sciebam, ideoque diu resistebam, nec ipsi aurigationem credebam. Sed postquam lachrymando obsecrauit, & cum ipso Clymene mater, in currum impositum admonui, quomodo deberet ipsum viæ insistere, quantum vero in sublime agitantem, sursum ferri: deinde rursus in declive vergere: utque habenas regere, nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam, quantum periculum esset, si non recta via ageret. At ille, puer enim erat, conscenso tanto igne, & vastæ adeo profunditati superne incumbens, ut consentaneum est, obstupuit. Equi vero, ut senserunt, non me esse eum qui conscendisset, contempto adolescentulo, e via diverterunt, & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem, dimissis habenis, metuens, opinor, ne excideret ipse, gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam pœnas suas dedit, & mihi, Jupiter, satis supplicii luctus hic est. JU. Satis, inquis, qui talia ausus sis? At nunc quidem veniam tibi concedo: sed in posterum, siquid simile deliqueris, aut talem quempiam tui successorem emiseris, continuo senties, quan-

to fulmen nostrum igne tuo sit ardentius. Quare illum quidem sorores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus cecidit, electrum ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu vero compacto curru (fractus enim est temo ejus, & attrita rotarum altera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo & Mercurius.

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facile ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic vero est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, o Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus a Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est & illæsa facie. AP. Operæ precium fecisti, quæ notas, quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certe omnia æqualia sunt, ovi pars di-

dimidia, stella desuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc vero Deus est alter ipsorum. ME. Fraternali amore hoc faciunt. Nam, cum oporteret alterum ex Ledaë filiis mortem obire, alterum immortalem esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuo aspicient, quod, ut puro, maxime desiderabant. Quomodo enim, cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana vero obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum convivabuntur? ME. Haudquaquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, & pelagus obequitent, & sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præstent. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

Dialogus 14.

Cyclops & Neptunus.

CY. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus. NE. Quis vero hæc ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat; sed, postquam effugit, & extra tela, ut dicitur, fuit, Ulysses nominari se aiebat. NE. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Illo autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro, e pascuis reversus, multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte detuleram arbore, suscitavi, visi sunt conantes sese abscondere. Ego vero comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versuissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud: sed ad destruendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Mihi enim, illud cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & an-
trum

trum ipsum invertebatur : nec amplius apud me prorsum eram . Postremo ad somnum pertractus sum . Ille vero exacuto veste , eoque igne succenso , me dormientem insuper excæcavit : ab eoque tempore cæcus sum , Neptune . NE. Ut alte dormivisti , gnate , qui non exilieris , interim dum excæcareris . Ulysses vero ille quo pacto effugit ? Non enim , sat scio , saxum a foribus dimovere potuit . CY. At ego amovi , quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum . Ego vero collocatus ad fores , extentis manibus venabar , solis dimissis in pascua ovibus , cum arieti mandassem ea , quæ pro me ab ipso fieri oporteret . NE. Intelligo rem . Sub illis latuit , te clam se subducens . At ceteros certe Cyclopos oportebat te contra ipsum invocare . CY. Convocavi illos , pater , & venerunt . Sed cum illius insidiatoris nomen interrogassent , eumque dicerem esse Neminem , insanire me arbitrati , discesserunt . Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit . Et , quod omnium maxime mihi doluit , contumeliose objecta mihi calamitate hac , ne pater quidem Neptuneus , inquit , te sanabit . NE. Bono sis animo , fili , ulciscar enim ipsum : ut discat , etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam , navigantes certe tamen servare vel perdere penes me esse : navigat autem adhuc .

Dialogus 15.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu,
 incredibile non est, siquidem es
 marinus: etiam arborem fieri, tolerabile:
 in leonem etiam aliquando muteris licet,
 tamen neque hoc supra fidem est. Quod
 si & te, qui in mari habitas, in ignem con-
 verti possibile est, hoc omnino miror, nec
 adducor ut credam. PR. Ne mireris, Me-
 nelaë: fio enim (& ignis) ME. Vidi &
 ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud
 te, præstigias quasdam adhibere rei atque
 intuentium oculos decipere, cum tale ni-
 hil fias. PR. Ecquæ deceptio in tam ma-
 nifestis rebus fieri queat? Annon apertis
 oculis vidisti, in quam multa ipse me trans-
 formaverim? Quod ni credis, & falsa res
 tibi videtur, scilicet species quædam ina-
 nis ob oculos versans: quum ignis factus
 fuero, admove mihi, o generosissime, ma-
 num. Senties enim, num videar tantum
 ignis, an vero & vim urendi habeam. ME.
 Periculosum est experimentum hoc, Pro-
 teu. PR. At tu, Menelaë, videris mihi ne-
 que polypum vidisse unquam, neque et-
 iam, quid pisce huic accidere soleat, scire.
 ME. At polypum quidem vidi: quæ vero
 ac-

accidant illi, libenter ex te cognoverim.
PR. Cuicumque saxo acetabula sua accedens applicuerit, & cirrammentis affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeste apparens, sed omnino saxum referens. ME. Ferunt hæc: sed hoc tuum est incredibilis, Proteu. PR. Nescio, Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. ME. Apprime vidi: sed ramen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 16.

Panope & Galene.

PA. **V**idisti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thessalia, quia non & ipsa ad convivium invitata fuerit? GA. Non convitata sum ego vobiscum. Nam me Neptunus jusserat, tranquillum interea, Panope, fervare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non esset? PA. Thetis ac Peleus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clam omnibus (id quod facile illi tum fuit, cum alij biberent, nonnulli applau-

plauderent, vel Apollini cithara perfonanti, vel Musis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene, cui erat inscriptum, *Formosa accipiat*. Dum autem hoc, tanquam ex composito, voluitur, pervenit eo loci, ubi Juno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et postquam Mercurius, eo sublato, inscripta legit, nos quidem Nereides conticimus: quid enim agendum erat, illis presentibus? Illæ vero inter se contendebant, ac quælibet suum illud esse volebat, ac nisi Jupiter ipsas diremisset, ad manus usque res processisset. Verum ille, ipse quidem judicium hac de re non feram, inquit, tametsi illæ ipsum judicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utpote elegantix studiosus, & qui non male judicare poterit. GA. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt. GA. Ecquis veniet paulo post, qui, quæ vicerit, nobis renunciet? PA. At jam nunc tibi affirmo fore, ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino hallucinetur.

Dialogus 17.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**Ecte facitis, Delphines, quod
semper hominum amantes estis:
& olim Inûs filium in Isthmum portastis,
exceptum a Scironiis scopulis, unde cum
matre præcipitatus erat. Et tu nunc, as-
sumpto Methymnensi citharædo isto, in
Tænarum cum ipso ornatu, & cithara ena-
tasti: neque illum a nautis misere perdi
passus es. DE. Ne mireris, Neptune, quod
hominibus benefaciamus, cum ex homini-
bus pisces ipsi facti simus. NE. Atque e-
quidem ob id reprehendo Bacchum, quod
vos navali prælio superatos ita transforma-
vit, cum debuisset solum in deditionem
accipere, quemadmodum alios in potesta-
tem redegit. Sed quo pacto, quod huic A-
rioni accidit, sese habet, Delphin. DE.
Periander, opinor, delectabatur ipso, &
artis gratia sæpe accersebat. Ille autem a
tyranno ditatus, cum domum in Me-
thymnam navigasset, divitias suas osten-
tare concupivit. Ac, conscenso scelerato-
rum quorundam hominum pontone, post-
eaquam indicavit se multum auri & ar-
genti secum ferre, ubi ad medium fer-
me Ægeum perventum fuit, insidiari illi
nautæ cœperunt. Ille vero (auscultabam e-

nim

nim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem, assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam plane blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilico moriturus, præcipitem se dedit. Ego vero, excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enataui. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maxime misabilia passa fuerit a noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum, hic illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod dixi, in Troade in Cherse-

soneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulo post eadem & Ino patietur, &, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, qua in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cum adeo parva esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decedit? Phryxus autem frater ejus tuto vehitur? NE. Merito: adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa vero ejus insueta, consensu vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciens, percussa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta præ volatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus hætenus se sustentaverat: atque ita in mare decedit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longe quam Nephelo potentior est.

Dialogus 19.

Iris & Neptunus.

IR. **I**nsulam illam errantem, Neptune,
 quæ a Sicilia revulsa, atque undis
 submersa, mari innatat: eam, di-
 xit Jupiter, jam erige, & cernendam ex-
 hibe, & fac, ut manifesta in medio Ægæo
 firmiter maneat, tuto admodum stabilita:
 opus enim illa nonnihil habet. NE. Hoc
 fiet, Iri: sed tamen, quem usum illi præbe-
 bit manifesta apparens, neque amplius na-
 tans? IR. Latonam in ea parere oportet: jam
 enim male habet a doloribus. NE. Quid
 igitur? annon ipsi cœlum sufficit? quod
 si hoc non (sufficiat) nonne vero tota ter-
 ra recipere possit ejus partus? IR. Non,
 Neptune. Nam Juno Tellurem magno
 jurejurando obstrinxit, ne quod Lato-
 næ parturienti perfugium præberet. Hæc
 igitur insula juramento non tenetur: tum
 enim fuit abscondita. NE. Intellego rem.
 Igitur subsiste, insula: atque iterum e pro-
 fundo emerge, nec amplius sublabaris, sed
 immota maneat, Ac suscipe felicissima fra-
 tris mei liberos duos, Deorum pulcherri-
 mos. Et vos, o Tritones, Latonam in ipsam
 trajicite, omniaque tranquilla sint. Ser-
 pentem autem illum, qui nunc ipsam de-
 ter-

terrendo, velut œstro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuo aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero Jovi renuncia, omnia esse parata. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus & Mars.

XA. **S**UScipe me gravia passum, o Mare: mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, o Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & efferuesco. MAR. Cur autem tibi iniecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum, ille autem nihil ab ira remitteret, sed cadaveribus obstrueret mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis eum obruerem irruui, quo perterritus, a virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum prope aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis erat, allato processit mihi obviam: ac exussit quidem ulmos & myricas: assavit autem & infelices pisces & anguillas; me vero cum efferuescere

E

scere

scere fecisset, parum absuit quin totum aridum reddiderit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe, ut par est, cruore, a cadaveribus: calore autem, ut als, ab igne. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? MAR. At vero Vulcanum nonne decebat Achillis filii Thetidis misereri?

Dialogus 21.

Doris & Thetis.

DOR. **Q**uid fles, Theti? PH. Pulcherri-
mam, Dori, puellam vidi in ar-
cam a patre coniectam, cum-
que ipsa recens genitum infantem. Pater
autem iussit nautas, ut postquam in altum
a terra provecti essent, acceptam arcam
in mare projicerent, quo periret & misera
illa, & infans. DOR. Quam ob causam, o
soror? siquidem omnia exacte comperta ha-
bes? THET. Pater illius Acrisius, quia pul-
cherrima erat, in æreum quendam thala-
mum inclusam perpetuæ virginitati desti-
narat. Deinde verum quidem dicere non
possum: Jovem autem aiunt conversum
ip

in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsam. Illam vero, excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, utpote durus quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus est; & stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum recens peperisset, in hanc arcam conjecit. DOR. Ceterum quid agebat illa, quando ingrediebatur? TH. De se quidem tacebat, Dori, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymans, & avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursum lachrymis oppleor. DOR. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. DOR. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis hisce piscatoribus immittentes? quis scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. TH. Recte dicis: ita faciamus. Non pereat ipsa, nec infans adeo formosus.

Dialogus 22.

Triton, Nereides & Iphianassa.

TR. **B**Alæna illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, & ipsa mortua jam est. NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illeçtamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed noſtis puto, Iphianassa, Perseum illum Danaës filium, quem una cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum miſertæ, ſervastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem consentaneum est illum jam adolescentem esse, & valde cum generosum tum aspectu pulchrum. TRIT. Hic balænam occidit. IPH. Quamobrem, Triton? Neque enim hujusmodi præmia conservationis perſolvere nobis debebat. TRI. Ego vobis exponam omnem rem, ut iſta est. Miſſus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Postquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo, Triton? ſolus-ne, an & alios ſecum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem profectus est: alatum enim

enim illum Minerva fecit. Postquam autem eo loci venit, ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant; hic, amputato Medusæ capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexerit, nihil amplius postea cernit, TRIT. Minerva prælato illi clypeo (talìa enim narrantem ipsum audiui apud Andromedam, & apud Cepheum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: & antequam sorores expergiscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, o Dii, promissa coma, & seminudam longe infra ubera. Ac primum illius fortunæ misertus, damnationis causam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim incolumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balæna accessisset terribilis admodum, quasi absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admodum, tenens harpam, altera quidem ferit, altera vero Gorgonem spectandam profere-

rens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua est, & diriguere membra ejus omnia, quæ Medusam aspexerunt. At hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit illam summis pedum digitis e lubrica rupe descendentem: & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit: deinde Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. NER. Equidem non admodum ægre fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, si quid superbegloriata fuerit mater, & nobis pulchriorem videri se voluerit? TRIT. Hac sane ratione jam propter filiam doluit, utpote quæ mater sit. NER. Ne istorum amplius, o Dori, meminerimus, si quid barbara mulier præter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

T I M O N.

*Timon, Jupiter, Pluto, Mercurius,
Pauper, ceterique.*

TI. O JUPITER Philie, hospitalis,
sodalitie, domestice, fulgura-
tor, juramenti præses, nubicoge, grandi-
strepe, & si quod aliud tibi cognomen at-
toniti poëtæ tribuunt, maxime quum hærent
in versu (Nam tum illis multi nominis fa-
ctus, carminis ruïnâ fulcis metrique hia-
tum imples) ubi tibi nunc magnicrepum
fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens,
candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc
omnia jam nugas esse apparet, fumumque
poëticum, nec omnino quicquam præter
nominum strepitum. Sed decantatum il-
lud tuum telum eminus feriens, & prom-
ptum, nescio quomodo penitus extinctum
sit, & frigidum, & ne minimam quidem
scintillam iræ contra nocentes asservavit.
Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt,
citius extinctum ellychnium metuerit, quam
flamman fulminis cuncta domantis: ita ti-
tionem quempiam in ipsos vibrare videris,
ut nec ignem, nec fumum ex ipso manan-

tem peririmescant: sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re: quippe adversus Jovem usque adeo ira frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quid enim, ubi tu, perinde ac si sumsisse mandragoram, dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes: sed cæcurias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui senio confecti torpent. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuo fulmen erat in negotio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes cribri commoti instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi scintillulas quas-

quasdam servans, unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum sociordia præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi siquis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur, sed priscum quendam ritum observare: pene vero Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt, magistratu amoventes. Onitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipsi manus Olympiæ injecerint. Interea tu altifremus ille, adeo piger fuisti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed generosus ille, gigantum extincor, & Titanum victor sedebas, fulmen decemcubitale, dextra tenens, quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur. Hæc igitur, o præclare, quando tam secure negligere defines? quando de tantis maleficiis pœnas sumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Etenim, ut communibus omisissis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evedi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, imo affa-

tim, ut amicis benefacerem, universas opes effudi, & propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspiciere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum prætereunt, quasi ne norint quidem. Porro alii, procul conspecto me, alio sese detorquent, existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, & de se bene meritum prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone indutus, terram exerceo quatuor conductus obolis, & cum solitudine, & ligone hic philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod non amplius intuebor plerisque præter meritum felices: illud enim est perquam molestum. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, gravique somno (longiorem enim quam Epimenides dormivisti) resuscitato fulmine, aut ex Ætna redaccenso, ingenti excitata flamma, iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis ostende, nisi vera sint ea, quæ de te tuaque sepultura Cretenses fabulantur. JUP. Quia
hic

hic est, Mercuri, qui sic ex Attica in montis Hymetti radicibus vociferatus est? horridus totus ac squalidus, & rhenone amictus? fodit autem, ut arbitror, in terram pronus; homo loquax & confidens: nimirum est philosophus, neque enim alias adeo impia adversus nos erat dicturus. MERC. Quid ais, o pater? non nosti Timonem filium Echecratidis Colyttensem? Hic est, qui nos plerumque sacro convivio excepit ex hostiis eximiis parato, ille repente ditatus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agitare. JUP. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circum quem tam frequentes erant amici? Quid illi accidit, ut hoc sit habitu, squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut conjicio, cum tam gravem ligonem gerat? MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia, vel revera vecordia potius, facilitas, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis, lupisque gratificari. Quin magis cum a vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos illos & sodales existimabat ex benevolentia erga se, cum tamen nihil aliud quam epulis gauderent. Illi vero postquam ossa penitus nudassent, circumsolissentque, deinde si qua inerat me-

dulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuccum, & radicitus succisum deferentes, adeo ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint, qui vicissim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens, mercede agricolam agit, mala sua ægerrimo fert animo, quod qui sua sunt benignitate ditati, nunc admodum fastuose prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. At vero vir neutiquam fastidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quod his agat in malis: siquidem & execrandos illos adulatores imitemur, si ejus viri obliviscamur, qui tot pinguiissimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiamnum in naribus remanet. Tamen si propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum, qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, & observatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philosophia, & verborum contentiones, apud istos increbuerunt, adeo ut, istis inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum

sum est, aut auribus obturatis federe, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugæque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit improbus. Quod reliquum est; Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem una secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem permaneant, nec tam facile demigrent, etiam si quam maxime rursus illos præ bonitate domo exigat. Ceterum de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, & pœnas dabunt, simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & retusa cuspide duo radii ejus maximi, quum nuper acrius in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocantur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles eum protexit: fulmen vero in Castoris & Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium factis magnum in istos fuerit, si ditissimum videant factum fuisse Timonem. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse? idque non iis modo, qui causas agunt, verum etiam, qui vota faciunt, utile. En mox e pauperissimo dives evaserit ille

Timon, qui alta voce clamavit, & libere fuit locutus in precibus suis, attentum vero Jovem reddidit. Quod si incurvus fodiendo siluisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, o Jupiter, hunc adiuturus non sum. JUP. Quid ita, optime Plute, præsertim me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens, idque cum illi paternus essem amicus, ac tantum non furcillis ex ædibus extruserit, sicut qui e manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & scortis donandus? Ad eos mitte me, Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sum, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea thenone, & ligone, miseri sint contenti, si quatuor obolos lucrentur, qui decem talenta contempnim dono dare solebant. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturns est Timon, quippe quem ligo abunde docuerit, (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potius quam paupertatem esse eligendum. Ac tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quod tibi libere vagari permiserit patefactis foribus, nec zelotypus in te, domo conclusit. Alias autem contra in divites sto-

ma-

machabaris, quum diceres te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurde facere aiebas, qui te præter modum adamarent, neque, cum liceret, frui auderent, nec quamvis essent domini, secure suo amore uterentur: sed vigiles observarent, ad sigillum seramque immotis oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitantes a se percipi, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent; non aliter quam in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci finit. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum pra-

præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim incusaveris, nunc his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui, si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus illa nimia remissio, negligentia, non benevolentia, erga me, merito videatur. Illos vero, qui me ostiis ac tenebris inclusum servant, & ut crassior, pinguior, imo immensus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipsi, nec in lucem producunt, ne a quoquam videar, illos inquam amentes & contumeliosos recte putem, quippe qui me in fontem tot inter vincula putrescere cogunt, non intelligentes brevi sibi abeundum, & me alii cui-piam, cui fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi, ut noctu atque interdium eat quo velit, & rem cum quibuslibet

libet habeat, vel potius ultro producat, ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profecto hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpe numero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeo formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Hæc & ipse indignor, quum a nonnullis ignominiose cædor calcibus & dilanior, & exhaurior, a nonnullis contra perinde ut literatus fugitivus compedibus vincior.

JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: Hi quidem dum Tantalum in morem, nec bibere, nec edere sinuntur, sed ore sicco, auro tantum inhiant: illi vero, dum ceu Phineo cibus harpyiæ ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multo nactus

Ti.

Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminibso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum inundem? Quo fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase nbn continente liquorem: imo prius propemodum effuso quod influit, quam influxerit: eoque modo latior est dolii hiatus ad effusionem, ac liberrimus exitus. JUP. Proinde ni hiatum istum obturaverit, perpetuamque perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facile rursus sagum & ligonem in facce (& fundo) dolii reperiet. Verum abite jam, illamque ditate. Tu vero, Mercuri, memineris redeundo Cyclopas ex Ætna ad nos adducere, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. MERC. Eamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, o præclare, te non cæcum modo, verum etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægre ad metam perveniam, quum nonnunquam qui me opperiebatur, prius consenuit. Sed, quum discedendum est, alatum videbis, avibus longe celeriores. Unde fit, ut,
amo-

amoto repagulo, protinus voce præconis victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquando spectatoribus, MERC. Ista quidem non vera dicis. Imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat quo restimemerent, qui hodie repente divites facti splendide vivant, albis quadrigis vehantur, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, & manibus auro ornatis obambulant: qui nec ipsi credere possunt, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, o Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec a Jove sed a Dite transmittor ad eos, qui & ipse opum largitor est, magnaue donans: quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obsignatum, & sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricosa ædium parte jacet, vetere linteo super genua injecto tectus, & a felibus oppugnatus. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter quam hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, novusque meus dominus est pronunciatus, siue cognatus quispiam, siue

sive adulator, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis omnigenisque voluptatibus, quas ipsi jam obſoletus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquiſtandem ille fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modo Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Ceterum illos nequicquam hiantes; ſequæ mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejuſmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca. Atque hic repente totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc horreſcens, & ſiquis alium loco increpet, ſtans arrectis auribus, & piſtrinum tanquam templum adorans, non amplius iis, in quos incidit, eſt tolerabilis: ſed & ingenuos contumelia afficit & cœſervos flagris cædit, experiens num ſibi quoque ſimilia liceant: donec aut in ſcortulum incidens, aut alendorum equorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe tradens, deſerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope, Codrove generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, ditioſiorem vero ſedecim ſimul Crœſis, momento temporis ſemel effundat infelix, quæ minutatim multis ex periuriis,

rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ista ferme sic se habent, uti narras. Verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem, cæcus cum sis, viam invenire potes? aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos, qui divitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperire istos, ad quos mittor? MERC. Per Jovem haud quaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Ceterum quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat, ex ipsius sententia ditari abs te eos, quos dignos existimarit qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem optimo fallitur, o bone, quippe qui cum, me cæcum esse probe sciat, emittat vestigatum rem usque adeo reperi tu difficilem, & jam olim e vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile inveniret, cum adeo sit obscura & minuta. Quare cum rari sint boni, improbi vero in civitatibus omnia obtineant, oberrans facile in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At qui sit, ut, quoties

eos deferis, facile aufugias, cum viæ sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, solummodo quum fugiendi adest opportunitas. MERC. Illud etiam mihi responde: qui sit, ut, cum oculis sis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores, adeo ut omnes in te defigant oculos: &, si potiantur, felices videantur; sin frustentur, non sustineant vivere? Ex his quidem non paucos novi, qui sic perditæ te amarint, ut se aëreo scopulo in alta pîscosi maris præcípites abjecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos, qui hujusmodi amore sunt dementati. PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi inest vitii? MERC. Quid ni, o Plute, nisi & ipsi omnes sint cæci? PLUT. Haud cæci quidem, o optime, verum inscitia, errorque, quæ omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad hæc ipse quoque, ne per omnia deformis sum, persona valde amabili tectus, inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus eis occurro: at illi, rati sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, dispereuntque, nisi po-

tiant-

tiantur. Quod si quis me toto corpore re-
 nudatum illis ostenderit, dubio procul
 ipsi semet damnabunt, qui tantopere cæ-
 cutierint, amantes res neutiquam aman-
 das, & deformes. MERC. Quid ergo,
 postquam eo perventum est, ut jam divites
 evaserint, jamque personam sibi circum-
 posuerint, rursus falluntur? adeo ut si-
 quis illis adimere conetur, pene caput
 potius quam personam abjiciant? Neque
 enim verisimile est, etiam cum illos igno-
 rare, auro bracteata esse formam, quum
 intus cuncta inspexerint. PLUT. Ad id
 non paucæ res, o Mercuri, mihi sunt
 adjumento. MERC. Quænam? PLUT.
 Simul atque qui me primum pactus est,
 patefactis foribus exceperit, elanculum una
 mecum introit fastus, vecordia, insania,
 mollities, contumelia, fraus, aliaque sex-
 centa: a quibus omnibus posteaquam est
 occupatus animus, miratur non miranda,
 appetit fugienda: meque cunctorum illo-
 rum, quæ introierunt, malorum patrem
 stupet, illorum satellitio vallatum, quid-
 vis potius passurus, quam ut me rejicere
 compellatur. MERC. Ut lævis es, o Plu-
 te, & lubricus, & retentu difficilis, ac
 fugax, neque ullam certam præbes ansam,
 qua pressus tenere: verum nescio quo-
 modo anguillarum ac serpentum in mo-
 rem inter digitos elaberis. At contra Pau-
 per-

pertas, viscosa, & prehensu facilis, toto corpore multos uncōs gerit hamatos, ut, qui tetigerint, ilico hæreant, nec facile queant avelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quod thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad agellum pervenero. PLUT. Recte facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsā oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic fragor, ac si ferrum & lapis collidantur? MERC. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longe præstantior quam tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quam ocyssime discedimus, Mercuri? Neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PAUP.

Quo-

Quonam istum, Argicida, manu adducis? MERC. Ad hunc Timonem a Jove missi sumus. PAUP. Itane nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea delictis male corruptum suscepi? & his, videlicet Sapientiæ & Labori traditum, strenuum, multique pretii virum reddidi? Adeone despicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissima cura ad virtutem excultum? ut Plutus hic illum denuo suscipiens, contumeliæ & arrogantiae iterum tradat, mollemque & ignavum, & vecordem, qualis olim erat, rursus mihi restituat, ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic, o Paupertas, Jovi placitum est. PAUP. Equidem abeo: at vos, Labor, & Sapientia reliquique, sequimini me. Porro hic brevi cognoscat, qualem me reliquerit, adjutricem bonam, & rerum optimarum auctorem, qua cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo esse perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem & vulgaria ista, aliena, ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos cum adeamus. TIM. Quinam estis, o scelesti? aut qua gratia huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibituri? sed non lætantes abibitis, improbi cum sitis omnes:

nam ilico vos ego glebis & saxis petitos
comminuam. MERC. Nequaquam, o Ti-
mon, ne ferito: neque enim mortales fe-
reres. Ego enim sum Mercurius, hic Plu-
tus. Nos, tuis precibus exauditis, misit ad te
Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes
accipe, desistens a laboribus. TIM. Atqui
vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut
dicitis: siquidem odi pariter omnes tum
Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quis-
quis is est, certum est mihi impacto ligo-
ne comminuere. PLUT. Abeamus, per
Jovem, Mercuri: quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non mediocriter insanire,
ne malo quopiam accepto discedam. MER.
Nequid ferociter, Timon, quin potius hæc
ferocitate & asperitate deposita, bonam
fortunam porrectis manibus excipe, rursus
dives esto, rursus Atheniensium princeps,
solusque fortunatus ingratos illos despice.
TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne ob-
zurbate: sat opum mihi ligo: sum præterea
fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.
MERC. Adeo ne quæso inhumaniter? *Hæc
ego Jovi referam atque inmania dicta?*
Atqui par erat forsitan invisos esse tibi ho-
mines, a quibus tam indignas injurias ac-
cepisti: nequaquam autem Deos, cum illi
tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi,
Mercuri, Jovique pro vestra cura, pluri-
mam habeo gratiam: sed Plutum hunc re-
cipere

cipere nolim. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores inveheret, odium conflaret, illecebris corrumpere, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeo perfide & proditorie destitueret. Contra vero Paupertas me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque vere & libere convivens, & quibus opus erat supeditavit laboranti, & vulgaria illa contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta ter-ritans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ sunt in civitate aspicio, abunde magnum & sufficientem victum ligo mihi supeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad Jovem deducens. Illud mihi sat fuerit, si effecerim, ut omnes mortales per omnem ætatem ejulent. MER. Nequaquam, o bone: neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodati. Quin iracunda ista pueriliaque missa fac, & Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ a Jove proficiuntur.

PLUT. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, si quid dixerō? TIM. Dicitō, sed nec multis, nec cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. PLUT. Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abste accusato. Vide tamen, num qua in re te, quemadmodum ais, læserim, ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui, honoris, præsentia, coronarum, aliarumque deliciarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus eras: verum siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius a te sum ipse affectus contumelia, propterea quod ita ignominiose execrandis illis viris me objecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihiq̃ue modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te a me proditum, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus a te rejectus, præcepsque exactus ex ædibus: unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, o Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus?

Proinde

Proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu vero fode ita ut facis: tu interim thesaurum ligone effossim educito: audiet enim te clamantem. TIM. Paren- dum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi te cogant? Tamen vide, in quæ negocia me miserum conjicies? qui, cum hætenus felicissime vixerim, nihil mali commeritus tantum auri repente accipiam, tantumque cura- rum suscipiam. MERC. Sustine, Timon, mea gratia, tametsi grave est istud, & in- tolerandum, quo videlicet palpones illi in- vidia rumpantur. Ego autem, superata Æterna, in cælum revolabo. PLU. Abiit quidem il- le, ut videtur: id enim ex remigio alarum conjicio. Tu vero hic operire, siquidem di- gressus Thesaurum ad te transmittam. Sed magis feri. Te compello, auri Thesau- re, Timonem hunc exaudi: & te offer- eruendum. Fodi, Timon, altius impingens. Ceterum a vobis ego discedo. TIM. Age vero, o ligo, te validum mihi præsta, nec defatigare, quando Thesaurum ex abdito in apertum evocas. O prodigiorum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac lucri- fer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo, ne carbones re- perturus sim experrectus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, & a- spectu longe jucundissimum. *Pulcherrima*

aurum faustitas mortalibus, quippe quod ignis in morem ardens, noctes diesque renidos. Ades, o mihi charissimum, & desideratissimum: nunc demum credo vel Jovem ipsum aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeo formosum amatorem excipiat, per tegulas illapsam? o Mida & Cræse, muneraque in Templo Delphico dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, Timonisque opibus comparemini, cui ne Persarum quidam rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego omnem hunc mercatus agellum, turriculaque ad servandum aurum constructa, in qua solus apte possim inhabitare, eandem etiam mihi defuncto sepulchrum esse volo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ: commercii cum quibusvis fuga, ignoratio & fastidium omnium hominum. Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ augæ: tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis, unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congregi, piaculum: adeo ut, siquem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quam saxæ, vel æneæ statuæ:

&c

& neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & inutilia nomina, & stultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, abhorrens ab assentationibus, & odiosis laudibus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus, sibi excussis aliis conterminus: & semel se ipsum comiter excipere decretum esto, si moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, *hominum osor*. Morum autem notæ, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quod siquem conspexero incendio conflagentem, & supplicentem ut extinguam, pice, oleoque restringere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, cum demerso capite propellere, ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Echecratides Colyttensis, & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur. Ceterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quod opibus abundo: eos enim illud præfocaverit. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista? undique concurrunt pul-

verulenti atque anhelī, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur, hoc conscenso colle, saxīs eos abigo, e sublimi dejaculans? an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, ut contemti magis angantur? ita satius esse duco. ideoque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed bene est, quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve, Timon formosissime, suavissime, convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve, Gnathonides, vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas: sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, o Timon? antestor, o Hercules, hei hei, te, quod mihi vulnus inflixeris, apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui, si cunctere paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam: quin plane vulneri medere, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est

re-

remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. Sed male tibi vertet, quod ex viro commodo tam sævus factus sis. TIM. Quis est recalvaster ille qui accedit? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic cum a me solidum acceperit fundum, tum in filix dotem talenta duo, laudationis præmium, cum me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus multo magis canorum, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero digna se accepit, cum sit ingratus. At nos qui jam olim familiares sumus, æquævi, ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Salve, here, fac, ut adultores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adsunt: præterea a corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidentum: ingrati omnes & scelesti. At ego cum tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quanquam forte tibi me monitore nihil erat opus, cum vel ipsi Nestori, id quod

decet, consulere queas. TIM. Ita fiet, Philiaides. Verum accede, quo te ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quod illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit: nam damnatus erat, ac victus. At quum solvendo non esset, ego miseratus illum redemi. Porro cum illi sorte obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens, id quod collatum fuerat, poscerem, negabat se civem me agnoscere. DEM. Salve, Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profecto jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi: Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri: præterea pugillatu, lucta, cursuque die eodem, adhæc solenni quadriga, equestrique certamine in Olympicis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spe-

ſpectabis poſthac. Sed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud A-
charnenſes pro Rep. fortiffime ſe geſſit, &
Peloponneſiorum duo agmina concidit.
TIM. Qua ratione? quippe qui nec un-
quam arma geſſerim, nec miles unquam
conſcriptus fuerim. DEM. Modeſte qui-
dem de te loqueris: Nos tamen ingrati
futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea
ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationi-
bus, & in adminiſtrandis bellis, non me-
diocrem utilitatem attulit Reipublicæ.
Quamobrem viſum eſt omnibus, curiæ,
plebi, magiſtratibus tributim, plebejis ſin-
gulatim, communiter omnibus, aureum
ſtatuerè Timonem juxta Palladem in ar-
ce, fulmen dextra tenentem, & capite
radiatum: eumque ſeptem aureis coro-
nis coronare, haſque coronas hodie in
Bacchanalibus per novos Tragoëdos pro-
mulgari: ſiquidem hodie illi Bacchanalia
ſunt agenda. Tulit hoc ſuffragium De-
meas orator, cognatus illius propinquus,
& diſcípulus. Etenim orator optimus eſt
Timon, præterea quicquid voluerit. Qua-
re hoc tibi ſuffragium attuli: utinam &
filium meum ad te adduxiſſem, quem
tuo nomine Timonem denominavi! TIM.
Qui potes, Demea, qui nunquam uxo-
rem duxeris, quantum nobis ſcire licuit?

DEM. At ducam novo ineunte anno, si Deus dederit, liberisque operam dabo: tum quod nascetur (erit enim masculus) Timonem nominabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tanta a me plaga accepta. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas, Timon, pulsasque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verum pœnas dabis propediem, cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. At, o scelesteste, non conflagravit arx: proinde palam est, te calumniatorem agere. DEM. Verum, effosso ærario, dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est. Hæc etiam absurda dicis. DEM. Verum effodietur posthac. Interim vero omnia, quæ in eo sunt condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si cum inermis duo Lacedæmoniorum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicero in Olympiis pugillatu & lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, titanicum obtuens, coma super fronte crispata,

spata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic habitu frugalis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad cœnam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maxime contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iram. Adhæc multus inter pocula sermo: tum enim maxime de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cum jam a mero male affectus ridicule balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremo sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus

manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa vir est omnifaria sapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varieque absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THRAS. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrunt, multam assentationem exhibituri apud te, hominem simplicem, & de rebus suis facile impertientem. Scis enim offam ad cœnam mihi sat esse, obsonium vero suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut siquando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum vero ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verum tua ipsius gratia huc me contuli, ne te corumpat pessima & insidiosissima possessio divitiarum, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa ex-

tite-

titerit. Etenim, si me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, o bone, sed ferme ad inguina usque ingressus, paulo ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro siquis erit Philosophus, æquum est, ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam mea ipsius gratia non postulo, sed ut amicis, siqui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineuticos capientem, plenam præbueris. Eum enim, qui philosophatur, convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probo, Thrasycles. Ergo, si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admetiar. THRAS. O populi Imperium, & leges! a nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, o bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui mensuræ choenices
qua-

quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse, congestis plurimis faxis, procul in ipsos grandino? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus abibitis.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

In Lucianum.

Qui Samofatenfis non laudat fcripta Sophiftæ,
Aut malus aut hebes eft, aut fapit ille nimis.
Si malus eft, tanta cum libertate notari
Quod celat vitium non feret ille fuum.
Quid mirum eft hebetem nullos sentire lepores?
Scimus amaracinum non bene olere fui.
Cujus tam rigida eft fapientia ut omnia damnet,
Seria ni fuerint, ille fibi fapiat.
Trifte fupercilium valeat. Sed iudice fano,
Utile qui dulci mifcuit, ille fapit.
Ille placet doctis. Docto placuiſſe videmus
Hemſterhuſiadæ fcripta, Lycine, tua:
Qui labes illis contractas tempore longo
Eximere haud ceſſat dexteritate ſua.

STEPHANUS BERGLER.

Ad Luciani Dialogos

N O T Æ.

Acetum prorsus & elegans scribendi genus, per ministerium & ridicula mortuorum colloquia seculi sui mores & vitia notare, quod in his fecit dialogis argute & false noster *Lucianus*: præcipue tamen, ut philosophis erat infensissimus, eorum intemperies atque insatiabilem rixandi libidinem Attico aceto perfudit: in colloquiis autem Deorum, Gentilium in primis, insanam de multitudine Deorum opinionem, & nugaces derisit poetarum fabulas: hanc vero ridendi formam primus, ut quidem videtur, *Lucianus* novavit: ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum *Luciani* possit Dialogis comparari, pervenit: memoratur quidem *Orpheus* edidisse τῆς σὺς ἄδου κατάβασιν, de qua legi potest *Eschenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου ab *Athenao*, *Diogene Laërtio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* collegit, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Diogene* & *Plutarcho*, *Cebes* τῶν ἐν ἄδου δίνυναι, siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic intelligi debere, & scribi: ἔστι δὲ καὶ τῶν

τῶν ἐν ἄλλοις διήγησις, καὶ ἄλλα τινά. Sed hæc scripta aliud omnino argumentum habuerunt: si quid tamen apud veteres his *Luciani* Colloquiis extiterit simile, illa est, me iudice, *Menippi Νεκυία*, istius ejusdem Cynici, qui primam agit apud *Lucianum* personam: hoc enim inter alia illius hominis opuscula recenset *Diogenes Laërtius*: sane *Νεκυίαν* etiam Grammatici veteres vocabant illam *Odyssæa Homericæ* partem, quæ Ulyssis ad inferos descensum, quæque ibi vidit & audivit, continebat, ut docuerunt eruditissimi Viri ad *Ælian.* V. H. lib. XIII. c. 14. & *Longinum* c. 9. A *Suida* tamen *νεκυίαν* quoque exponi τὴν τῶν νεκρῶν ἱστορίαν, me quidem non latet: sed existimo, utramvis significationem eligas, rem de forma scripti Menippeï eodem esse reducturam: plura dabit de vocis *νεκύια* notione *Gataker.* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 24. Confirmat, ut equidem opinor, conjecturam nostram ipse *Lucianus*, qui qualem habuerit aliam rationem, ut sæpiissime personam adhiberet *Menippi*, multo rarius autem *Diogenis* aut alterius alicujus Cynici derisoris, quam quod hic *Menippus* in eodem ante se fuerat argumento versatus: utcumque se res illa habet, id certe indubitabile est, istius Cynici opuscula fuisse stylo mordaci conscripta, & magis ad risum, quam res serias com-

composito: fidem facit *Diogenes*: φέρει μὲν οὖν σπυδαῖον οὐδέν· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλὰ καταγέλωτος γίμει, καὶ τι ἴσον τοῖς *Μεγάγρου* τεθ' κατ' αὐτὸν γινομένου. *Varro* tanti fecit huic canem, ut in *Satyris* scribendis, quas ejus etiam nomine *Menippeas* appellavit, illum fuerit æmulatus, teste *Gellio* N. A. lib. II. c. 18. unde *Menippe*i cognomen homini doctissimo adhæsit, quod erudite docet *Jes. Mercerus* ad *Nonium* p. 207. *Marcus Antoninus* de Rebus Suis lib. VI. §. 47. inter generosos humanæ vitæ contemtores & magna philosophiæ liberioris lumina *Menippum* reponit: par enim esse monet, ut mortem æquo feramus animo, cum tot ante nos obierint illustres viri, reges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσει ὀφθαλμοί, μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πανόργοι, αὐθάδεις, αὐτῆς τῆς ἐπικλήρου καὶ ἰσημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλευασταί, οἷα *Μένιππος* καὶ ὅσοι τοιοῦτοι. Alias ignobilis fuit hic *Menippus*, & scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint mentionem: solus forte præter *Diogenem* *Athenæus* *Arcefilaum* ejus & *Symposium* nominat: sed *Samosaten*sis noster, non secus ac *Varro* nonnullo eum in pretio habuit, & tantopere *Cynica Menippi* libertate fuit delectatus, ut primum ipsi concesserit in *Dialogis* locum. Similis argumenti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud inferos cum *Croeso* colloquium, quod *La-*

tinis his versibus expressit *Ausonius* Epigr.
LIII.

*Effigiem, Rex Cræse, tuam, ditissime Regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus:
Constitit utque procul, solito majore cachinno
Concussus dixit; quid tibi divitiæ
Nunc profunt, Regum ô ditissime? quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior:
Nam quacunque habui mecum fero, quum ni-
hil ipse
Ex tantis tecum, Cræse, feras opibus.*

Integrum repræsentavi carmen *Ausonii*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: præter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Græco* comparia. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, & ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio & arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curæ elegans inter ejus opera specimen superest. Prætereo vividum & mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt æmulati.

. P. 1. Μερομήτορες] Sic quædam editiones *Luciani*, cum aliæ præferant μερομήτορες quod unice probat *Bourdelotius*: ne nos tamen homini docto credamus, ut enim

enim hæc lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert, sic altera, meo iudicio melior, comminationem exprimit Cræsi, Midæ & Sardanapali, quod clarius eorum adversus Menippum indignationem designat: sed unius hæc res est literæ.

P. 2. *Λυποῦνται γὰρ*] Præterire nequeo adsimilem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis ætatis fructus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. *Οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν (πρεσβυτέρων) ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νιότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι περὶ τε τὰ φροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας, καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχονται, καὶ ἀγανακτοῦσι, ὡς μεγάλων τινῶν ἰστηρήμενοι, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.*

Ὡς οὐδὲ παυσομένου μου] *Οὐδέπω* sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabæ fefellerat librarios.

P. 3. *Καὶ ἀκίστραν &c.*] En *Benedicti* versionem: *ex pro acu ad refarciendum velum quinque obolos exolvī*: quæ si staret, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκίστρας τοῦ ἱεῖου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον· hæc lectio etsi bene conveniat cum ingenio linguæ Græcæ, spernenda tamen præ facili & acuta distinctione, qua omnem huic loco difficultatem absterfit *Eruditissimus Gravius*, præterquam quod & *Thomas*

Magister vulgarem retineat lectionem in *Ἀκέραις*. Si vim sensus & rerum ordinem consideres, facile Tibi, quisquis es humanior, liquebit, jure nos illam distinctionem Luciano redonasse: dixerat Mercurius, se Charonti quinque drachmis anchoram emisse; conqueritur de nimio pretio Charon: at enim, ita me Pluto juvet, inquit Mercurius, id pretium pependi, & duobus itidem obolis tropoterem emi: lenior hic Charon post solemne Mercurii & sanctum jus jurandum, Adscribe, ait, in tabula vel adnota (id enim in re calculatoria *τιθέναι* est apud Græcos. Vid. *Nostr. Dial. Meret.* p. 751.) quam dixisti, summam: iterum Mercurius: καὶ ἀκέραιον ὑπὲρ τοῦ ἰσίου· intellige ἀνησάμενον· unde & sequentia pendunt; καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι &c. ne vero de pretio non credat Charon, πέντε ὀβολούς, inquit, ἕγὼ κατέβαλον· qui utique loquendi modus elegans est & confirmantis, atque omnem Charonti præcidit dubitandi rationem, an forte Mercurius pretiis rerum emtarum subdole lucri causa aliquid de se adjiciat. Καταβάλλειν hac notione sæpe apud *Lucianum*; in *Cataplo:* εὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν· Similiter etiam in libello de *Lucretio*, & *Dialog. Meretr.* p. 752. *Scholiasta* ad hunc locum nota, quamquam corruptissima, plene refarciri potest ex *Etymologo* in ἀκέραια.

P. 5. Ἐπιλπίζει] Bonitatem hujus locutionis contra *Gravium* asseruit jure merito Clariss. *Jensius*: prorsum aliud est ἀπιλπίζειν, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adactos dicas, qui ditissimi senis opes jam inter se diviserunt, & beatæ fructum vitæ spe præcipiunt? Sed hæc ipsa jam vox in *Stephani Thesauro* fuit adnotata, & *Thucydidis*, *Luciani* atque *Suida* auctoritate munita: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium libri VIII. est, recte *Scholias* eis ἐλπιδας ἑμβάλλειν. In *Suida* sæpius occurrit: Ἐψυχαγωγῆσι, ἐπήλπισι &c. *Bato*, ni fallor, apud *Eundem* in *Pythagoras Ephesius*, quem locum sine nomine Auctoris expressit in Ἐπιλπίζων, αὐτοὺς ἐπιλπίζων ταῖς ὑποσχίσεσι. improbum igitur est *Thoma* ἐλπίζειν, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, ἐλπίζειν pro spe lactare posuit: optime enim & ad rem nostram *Ammonius*, seu *Herennium* vocare malis: Ἠλπισαν, καὶ ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινες ἐλπιδας ἔχοντες περὶ τινός· ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι, ἑτέρως εἰς ἐλπιδας ἤγαγον. Ille vero magistellus e vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem con-

finxit. Occurrit in *Heliod.* lib. VII. p. 356. diversa notione: εὐμειρία τῇ παρὰ τῶν κριτ-
τόνων ἐπιλπίζειν, in *Diorum benevolentia sperem*
habere repositam.

Ὀνειροποληθέντα] Cultissimus *Achilles Ta-*
tius lib. V. p. 349. Οὐκ ἔτι δέομαι πολλῶν
ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, ὃν ἡ δυσυχὴς
ὀνειροπόλων· nimirum, ut opportune *Virgi-*
lius *Ecl.* VIII. *Credimus, an qui amant, ipsi*
sibi somnia fingunt? ὀνειροπολοῦσι. Ad hanc
formam *somniatas opes* dixit *Tertullianus.*
Paulum aliter de *Pythagoreis* affirmat *Cle-*
mens, eos τὴν μετένδεισιν ὀνειροπολεῖν τῆς ψυ-
χῆς· *Aristophanes* *Nubib.* Ὀνειροπολεῖ γὰρ
καὶ καθύδων ἰαπικὴν.

P. 6. Ὑπισχνούμενος] *Sperans, id mihi fore*
promittens, ut *Eruditiss. Gravius*: sic inter-
pretabimur, si *calculus* possit *eruditorum*
ferre hæc lectio: attamen ego malim ὑ-
πισχνούμενον refingere optimo sensu: illum
ipsum semper colui, ut qui mihi tabulas
suas promitteret: multo frequentius enim
dicitur aliquis ὑπισχνεῖσθαι τί τινι, quam
simpliciter ὑπισχνεῖσθαι pro *sperare*, aut ea
significatione, qua hic, stante veteri lectio-
ne, intelligi deberet: *venusta loquendi ra-*
tio ἔπ' ἐμοὶ τεθνήξαι, *meo commodo*, *bo-*
nis mihi testamento relictis decessurum esse:
sed plenius in *editione Veneta* apud *Jun-*
tas; ἔπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ, ut mihi nuper
in-

indicabat Vir Eruditissimus Du Soul, a cuius industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπειγέστε] Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum alium sibi vindicem recepta vulgo scriptura quærit, tentare libet *ἐπειγέστε*, vel *ἀπειγέστε* facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T & F, luculenter docuit Vir eruditione summa L. Kusterus ad *Suidam* in *Μαγάλιον μέρον*: hæc autem verba de continuato & extenso tempore usurpantur: *Lucianus* in *Hermotimo*: εἰς μίσας νύκτας ἀποταθείσης ὡς φασὶ τῆς συνουσίας. ut hoc loco εἰς μήκισον. *Libanius* Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐκτεῖναι τὴν νύκτα, ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρετο. *Horat.* Vivet extenso *Proculejus* avo. exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ὁ μαιρακίσκος] Commisit hic *Lucianus* contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in *Solæcista* reprehendit ὁ μαιράξ. nam Attice dicitur ἡ μαιράξ & μαιρακίσκος. Rem plene exposuit summus *Gravius* ad *Solæcist.* p. 740. Sed pluribus in locis *Samosatensis* noster quandam scribendi libertatem legibus Atticismi Grammaticis solutam sectatur. Similem in alterius perniciem compositæ fraudis eventum non ineleganter *He-*

Iodorus excogitavit *Æthiop.* lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἦκε γὰρ αὖ σοι] Ἦκειν & ἔρχεσθαι concinne apud Græcos ea dicuntur, quæ sine multo labore inventa apponuntur lucro: Persimilis est *Aristophanis* locus in *Pluto* ὕ. 1243. Ἦκειν γὰρ αὖ σοι ναυτὸς εὐπεπεμαίνων. *Arrianus* scriptor politissimus de *Exped. Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κορήνης ἀγαθὰ, ὅσα ἀμειψιὲς ἐκτεταμένον, ὑποῖν ἔρχεται. quantum ab hoc simplici nitore abest versio Latina Doctiss. *Vulcanii*: *Ægypti Cyrenesque opes*, quibus potiti sumus sine vi, ea quoque ad vos accesserunt: *Noster* p. 10. οἱ δὲ κλήροι ἐς Εὐνέμειον καὶ Θερμοπύλας περιῆλθον. Parilem apud Romanos elegantiam in verbo venire adnotavit *Grævius*. Sed ille *Callidemides Pythagoræ* sequi præceptum maluerat, ταῖς λεωφόροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς.

Πολύστρατος] In *Scholiis* vitiose est *Πολύγραπτος*.

Οἶνος ἀνθεμῖλος] Operæ est pretium consimilem adscribere *Theodoroti* locum, ubi pari ratione *vinum fragrans* & *Sicula delicia* conjunguntur: is est *Serm.* IX. περὶ Προῦ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαιπώρη, καὶ χαμαιζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνώθῃ καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαίμονίαν μετροῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεφυρὸς ὑψηλὸν, &c. καὶ ἐκπάματα καὶ οἶνον ἀνθεμῖλος, καὶ παιδα-

σίαν

σίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα
 ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀναιμέρον καὶ ἀβροδίαι-
 τον ἱπιτηδεύουσι τὸν βίον. De οἶνῳ ἀνθοσμίας
 omnia sunt pervulgata ex *Athenaeo*, *Polluce*,
Eustathio aliisque Grammaticis: meminit
 etiam *Aristophanes*, quem laudat *Erotianus*
 in οἶνος ἀνθοσμίας, *Pluto* ὕ. 808. in illa nar-
 ratione ficta facetiarumque plena: Οἱ δ'
 ἀμφορῆς (μεσοὶ) οἶνου μέλανος ἀνθοσμίου· ibi
 vid. *Scholias ten. Pherecr.* apud *Poll.* X. 75.
 κύλικας οἶνου μέλανος ἀνθοσμίου Ἡντλουν
 διὰ χάνης. *Achilles Tatius* pereleganti lo-
 co lib. II. p. 67. οἶνον μέλανα & ἀνθοσμίας
 distinguit: ἀνθοσμίου μεθύσκεισθαι apud *Lu-*
cianum in *Epist. Saturn* & alibi sæpe. Σι-
 κελικὴ & Συβαριτικὴ τράπιζα e *Lyside*, *Sui-*
da, *Diogeniano*, atque aliis nulli non per-
 nota, ut jam nunc quoque nimium dixe-
 rim: tantum addere lubet eximium *Themis-*
tii locum in *Land. Funobr. Patris sui.* p.
 238. κατακλιθεὶς δ' ἐπὶ τριβύδος ἱερωμένης
 τάπησι καὶ πορφύρα, καὶ τράπιζαν παραβί-
 μενος Σικελικὴν, πίμπριτι ἄδην, καὶ εὐωχῆται
 πόρῃς αὐτῷ τινος Κορινθίως ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ
 διακονουμένων. Videnne depictum luxuriæ
 quoddam compendium: *Idem Protrept. ad*
Nicomed. Συρακουσίαν αἰετὶ τράπιζαν ἢ Σικε-
 λικὴν τῶα προτιθέμεν. Mox non immerito
 summus *Gravius* pro ὑπέρβρι e MS malebat
 ἐπὶ ἔβρι apud *Chrysostomum* legisse memini
 παιτοδαπαῶν ἀγαθῶν ἐπὶ ἔβρον. Eleganter *Plato*

de *Legibus* lib. VI. p. 875. σβενύναι τὴν αὐ-
ξὴν τε καὶ ἐπιρροήν· & *Noster* in *Gallo* p. 245.
τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον αἰνᾶόν τε καὶ πολὺ
ἐπιρροέον· & *Imag.* p. 21. *Aristan.* lib. II. Ep.
12. οὐδὲς γὰρ ἱξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ'
ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέει· *Aristoteles* περὶ χρωμ.
τὴν ἐπιρρέουσαν τροφήν *succum* & *tenuiiores* ap-
pellat *particulas e terra in arborem influen-*
tes: alias sane non raro ὑπορρεῖν & ἐπιρρεῖν
idem significant: quod dixerat *Ælian* V.
H. III. 45. Διπλοῦς οὖν ἐπὶ τούτοις ὑπορρεῖ
λόγος, sic expressit lib XII. cap. 60. Πολλοὶ
μὲν οὖν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν.

P. 10. γενέσθαι] Quamquam hæc lectio
posse defendi videatur, præfero γενήσεσθαι,
ut p. 81. πόθεν γὰρ ἂν ἡλπισα τηλικούτου
γενήσεσθαι κακόν; in istis sæpius esse pecca-
tum, MSS. usus nos docuit: sic apud *Æ-*
schinem adversus *Timarchum*: ἐκείνὸ γε οὐ-
δεμῆποτε δύναται ἀφελείσθαι τὴν ἀλήθειαν·
MS. δυνήσονται præfert, quod aptius ju-
dico.

P. 12. Ἴνθα Ὑάκινθος &c.] Formosorum
apud inferos nomenclatorem agit: in me-
moriā revoco venustissimum *Propertii* lo-
cum lib. II. El. 21. qua pro salute puellæ
vota facit, &, ut suis precibus faveant
Pluto ejusque conjux, satis esse apud infer-
nos formosarum confirmat: pulchram in su-
peris locis unam vivere sinant: sed ipsa
summi poetæ verba expectas.

*Sunt apud infernos tot millia formosarum :
 Pulchra sit in superis, si licet, una locis.
 Vobiscum est Iole, vobiscum candida Tyro,
 Vobiscum Europe, nec proba Pasiphaë,
 Et quot Iona tulit, vetus & quot Achaïa
 formas
 Et Theba, & Priami diruta regna senis.*

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat: Tyronem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod erudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum*; quædam mihi propter *Lucianum* notanda: in *superis*, inquit *Propertius*, *locis*: apud *Nostrum* sæpius simili ratione manes appellant τὸς αἶω, *homines in terra*, apud *superos* *viventes*, τὰ αἶω & τὰ ὑπὲρ γῆς *res humanas*: hinc emanavit loquendi forma, *superos* relinquere apud *Vellejum* *Paterculum* pro *vita defun- gi*. Præterea sic scribit *Lucianus*: καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα: non aliter *formas* pro *formosis* *Propertius* posuit: ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poetæ loco: *Cynthia forma potens*, *Cynthia forma levis*: & lib. II. El. 2. v. 42. recentiorum quidam terrestres formas *Olympo* curiose *Jovem* spectasse refert, sed inprimis opportunus est *Synesi* locus in illa *Epistola* longe politissima, qua eos refellit, qui *Atticam* & elegantio- rem scribendi rationem vitio sibi vertebant:

ἄσπερ ἰποίουσι Αἰθνησίη οἱ δημιουργοί, Ἀφροδίτην καὶ Χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν ἀγάλμασι Σιληνῶν καὶ Σατύρων ἀμπίσχοιτες. Paulum aliter a Demosthene dicuntur, κάλλη ἰσρῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθηρᾶται. Sequar animi mei impetum: Ὅτ' αὖ μόνον ὄρω, Menippus inquit: ossa notant apud poëtas ipsos manes: quod docet ultima & erudita elegantissimi Broekhuysii nota in *Propertium* ad istum versiculum memorabili emendatione restitutum: — *sint digna merendo Cuius honoratis ossa vehantur avis.* notabilis est Ovidii *Diris* in *Ibin* locus, quo manes *osseas* appellat *larvas*: sic enim egregie *Hainsius* refecit, cum antea legeretur *osseæ forma*: cum his componi velim, quæ scripsit *Noster* in *Cataph.* p. 447.

P. 13. Καταβυλῶν σκυτῶν] *Plutarchus* sic usurpatur de *Diogene Cynico* mortem meditante ab *Æliano* V. H. lib. VIII. c. 14. Διογένης ὁ Σινωπεὺς, ὅτι λαχὼν ἰδόντι ἐπὶ θανάτῳ, ἰποτὸν φέρων μέλαν ἔβριψεν κατὰ τινὰς γειφυρίας πρὸς γυμνασίῳ ὄντος &c. ad hunc *Luciani* locum si *Interpretes Æliani* attendissent, nunquam certe ab *Auctoris* mente aberrassent, ut ab *Eruditissimis Commentatoribus* monstratum. Adde *Nost.* in *Lapith.* p. 852.

Κατίσμενα τὰς πύλεις] Decenter de *Cerbero* dicitur quippe canes, cui mortis erat umbras latratu terrestris atque morsu impetere.

Pro-

Propert. lib. IV. El. 11. *Cerberus & nullas
hodie petat improbus umbras.* Sed audacius
hoc ipsum in *Hermotimo* fato adscribitur :
sic enim ad tumidum illum semiphiloso-
phum *Lycinus* : οὐκ εἰδότες εἰς τὴν πλησίον ἡδὴ
τοῦ ἄκρου γινόμενοι τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατα-
σπάσει λαβόμενοι τοῦ ποδοῦ ἐξ ἀτελοῦς τῆς
ἐλπίδος. Δάκνει aliquando de gravissimis
usurpatur malis aut morbis , qui aliquem
mordent & urunt : ita *Menander* ἐν Ὀργῇ·
Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακνὼν Φιλίπ-
πιδος λεπτότερον ἀποδείξει κερνέον. *Catullus* :
multis languoribus peresus. & *Apulej.* *Metam.*
VI. *Cupido, amore nimio peresus.* Sed letha-
lis ille morfus leniendus est molliore hu-
jus verbi & meliore notione : τῶν γε μὴν
ἐρωτικῶν ἡμερῶν , ita *Lucianus* scribit in *A-
moribus*, seu quis alius istius libelli auctor,
καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκυνὲς
ὁδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει. & *Heliod.* lib. II.
p. 71. ἀλλ' εἰ μὴ τί μοι δακνομένην ἔρωτι ὑπο-
νοεῖν μέλλετε. Multa egregia observat de
δάκνειν *Gataker.* ad *M. Anton.*

P. 14. [Ἐτι δὲ τις &c.] Sane *Lucillius An-
thol.* lib. II. c. 50. de avarissimo *Hermo-
crate* ita canit : Καῖτε δὲ γ' οὐδὲν ἔχον ὀβο-
λοῦ πλέον· οἱ δὲ τὰ κέρη Χρήματα πληρέσι-
μοι ἤπασαν ἀνθρωπείως. Obolum ori mor-
tuorum infertum μισθὸν τῷ πορθητῇ res est
notissima : vide *Lucianum* lib. de *Lucia* :
in numero dissentiant, duos enim obolos

memorat *Aristoph. Acharn. Act. 1. Sc. 2.* Sed illo in loco Comicum alluisse putat *Scholias* ad iudicum mercedem, quam & ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquax & consiliaria apud *Apulej. Metam. lib. VI.* *Psychæ* iussu *Veneris* ad inferos descensuræ præcipit offas polentæ mulso contritas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet *Charonti* portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quædam *Apulej* non inficeta verba, nec ab hoc *Luciani* loco aliena ponere juvat: Ergo & inter mortuos avaritia vivit, nec *Charon* ille *Ditis* pater (f. portitor, vel, neque *Ditis* pater, pro, *Dis* pater) tantus *Deus* quidquam gratuito facit, & pauper moriens viaticum debet querere, & si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore: pauloque post: ac deinde avaro navita data, quam reservaras, stipe, transitoque ejus fluvio, recalcanis priora vestigia, ad istum cœlestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cur *Psyche* duos secum tulerit obolos, & a me jam exposita. Unius tamen oboli plerique omnes tantum me-

minerunt: *Lucianus* noster nunquam aliter: in *Colloquio Diogenis & Pollucis*: οὐκ ἔστιν ἵνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον· in *Cataplo*: οἶδ' ὅτι τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν· sic etiam p. 11. *Antiphanes* apud *Stobensem*: Τιθηῆξ; πλουτοῦσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην, Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐπιγκάμενος· Vide etiam *Hesychium* & *Etymologum* in ἰαδλον, *Suidam* in Δανακὴν & καρκάδοντα· duorum itaque qui mentionem faciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum, qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam & consuetam in ridendo libertatem sectatus est: de hoc etiam portorio elegans est in *Juvenale* locus Sat. III. v. 267.

— *nec habet, quem porrigat ore trientem.*

sua etiam tum ætate illum morem apud Athenienses permanisse *Scholias* testatur, quem vide: & concinne *Propertius*:

Vota movent superos: ubi portitor ara recepit,

Obserat herbosos lurida porta rogos.

Ad hæc de portitore Charonte *Eruditissimus Broekhuisius* legatur. Sed & nostra tamen ætate eundem de mortualibus obolis observant ritum Tatarum *Wogulskii*. Nauulum illud inferni portitoris πορθμῖα in primo dialogo nominabat *Lucianus*; simili modo literæ sunt expressæ in eo, quem
su-

superius e *Cataplo* citavi loco, quamquam ibi *Scholiasta* πορθμῖον habet: πορθμῖον λέγει τὸν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ διαπιδεύσας διδόμενον. Sed πορθμῖον apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet: in hoc colloquio: πωλκῆσας τὸ πορθμῖον. *Dial.* 22, 23. & *Catapl.* p. 427. κενὸν γὰρ, ὡς ὁρᾷς, ἐπιβατῶν τὸ πορθμῖον. *Dio* de *Julio Cæsare* narrat, illum ἐν πορθμῖῳ τιτὶ περιαιρούσθαι. Denique & in *Hesychio* πορθμῖον ipsa navicula vel ponto exponitur: his prorsus contraria tradit *Eustath.* ad *Odys.* γ. αῖν, inquit, (πορθμῖον vel πορθμευτῶν) καὶ ὁ μισθὸς ἦτοι ὁ ναύλος ἢ οὐδατέρως τὸ ναύλον, πορθμῖον λέγεται, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον οὐ ναὺς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῇ τόπῳ πορθμῖον. ut dissensum Grammaticorum perspicias, addere volui ista *Suida*: Πορθμῖον, τὸ πλοῖον, πορθμῖον δὲ τὸ ναύλον. etsi unicus hujus Lexicographi *Æsculapius* *L. Kusterus* ordinem inversum præferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, & aliud pro alio sæpe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res staret, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in *Δανάκης* & *Suidam* in πορθμῖον. Τούτωκα καὶ νέκυες πορθμῖον οὗτι φέρονται. πορθμῖον Ionum usu nascitur ex πορθμῖον. nimirum per singularem *Cereris* benevolentiam *Ægiali* incolis remissum erat vecti-

gal hoc mortuale , propterea quod illam edocuissent de raptu Proserpinæ. Hæc ple-
raque quamquam in *Stephani* Thesauro
postea reperiuntur , inducenda tamen non
existimavi , quod ipse quibusdam illa rebus
locupletassem. Multa cum hoc dialogo si-
milis *Cataplus* habet p. 444. & 446. ubi
Charon itidem conqueritur de noxia quo-
rundam paupertate : at quo deferor ?

P. 15. τῆς κωπῆς] Locus parilis in *Ca-
tarlo* : sic enim ibi Cyniscus ad Charontem :
τὰλλα δὲ ἢ ἀντλεῖν ἰθέλης , ἔτοιμος καὶ
πρόσκωπος εἶναι. Ad remos ipsas animas
regente clavum Charonte sedisse multi do-
cuerunt : Vide cultissimum *Broekhuysium* ad
lib. IV. Eleg. 7. *Propertii* : quo loco ad *Lu-
ciani* Dialogos Lectorem remittit.

κούνειός αὐτῷ μέλει] *Marc.* XII. Ὑ. 14.
Διδάσκαλε , οἶδαμιν ὅτι ἀληθὲς εἶ , καὶ αὐ-
τῷ μέλει σοι περὶ οὐδενός.

P. 16. ἀποκναίει] *Arrodit* , *exeruciat* :
Noster Catapl. ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν
σκυναζομένων ἐς τὸ δειπνόν ἀπέναιέ με. *A-
ristoph.* in *Vepr.* Ἄλλ' αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν
οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις. ibi *Menandri*
locum *Scholias* notat : Τὶ οὐ καθένδεις ;
σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν. Elegantissime
Dionys. *Halicarnass.* lib. de *Admiranda Vi-
dic.* in *Demost.* καὶ τῶν περιόδων ἐκάστη δι'
ἀντιθέτων κατισκυνάσκει ὥς' ἀποκναίειν τοὺς
ἀκού-

ακούοντας ἀηδία καὶ κόρω & *Heliod.* lib. III. p. 136. καὶ σὶ ἀποκναίειν ἀήθην & lib. IV. p. 163. V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur Ἀποκναίει pro Ἀποκναίει, λυπεῖ, φονεύει quæ in eo sequuntur tentata sunt a *Salmasio* & ex parte restituta: Tu vero nobiscum omnia sic refice: Ἀποκναίει, ἀποκάρνει, ἀπολλύει, ἀποτρίβει, ἀποκίπτει. Ἀπολλύει e *Suida*, apud quem eam vocem e MSS. restituit acutissimus *Kusterus*, desumsi: alias arrideret sane ἀποξύνει cui emendationi momentum adderet hic e *Galen*i *Glossis* locus: Ἀποκναίειν, μάλιστα μὲν τὸ ἀποξύνειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ κατισχνναίειν. ex isto tamen Ἀπολλύειν & *Galen*i καταφθείρειν patet significationem τοῦ φονεύειν huic etiam verbo posse convenire; ipse quoque *Hesychius* Ἀποκναίεις, ἀναιρεῖς. Vide & ἀπόκναισις.

Τὸ δὲ πρῶγμα ὑπέρογκον ἦν] *Sed hæc res prævaluit pondere*: sic reddidit satis obscure *Benedictus*: sensus, si quidem hæc stare posset lectio, talis est: meus autem amor multo gravior est, quam ut aqua *Lethes* hausta extingui potuerit: meus in conjugem amor majoris ponderis fuit atque virium, &c. rarus in hoc sensu nominis ὑπέρογκος usus: *Hesychius* Ὑπέρογκον, μέγα, ὑψηλόν, ὑπερμετρον. omnia quæ modum magnitudinis mole excedunt ὑπέρογκον Græcis

cis dicuntur : ut ὑπέρογκον τοῦ σώματος in *Æliani* V. H. ὑπέρογκοι κλάδοι, ὑπέρογκος φωνή, ὑπέρογκος πόλις apud *Pollucem*. Observa itaque hanc vocis illius notionem. *Heliodorus* singulari etiam ratione ὑπέρογκα vocare solet quæcunque sunt magnifica atque extraordinaria, spectatorumque animos admiratione tacita perfundunt ; ut cognosces ex sequentibus exemplis : lib. V. pag. 214. ὑπέρογκον τὸ τέλος τοῦ δράματος· paulumque aliter idem lib. VIII. p. 299. τὸ φρόνημα ἐξ εὐγενείας ὑπέρογκος. p. 314. πομπείαν ὑπέρογκόν τινα σοβειῖν· p. 334 προπύλαια ὑπέρογκα· p. 335. φρόνημα μέγα καὶ ὑπέρογκοι καὶ βασιλῆιον.

P. 17. ἐν τῇ ῥάβδῳ] Ne credas hominibus eruditis, qui deleri jubent ἐν vel restitui μέν. Attica venustate redundat : quid enim alias hoc *Æliani* loco futurum esset V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρίῳ τῇ τροφῇ? aut isto *Philonis* Βελοποῖκ. V. ἐν ὑπεράοις διαληλιμμένοις ἐν ἀμόργῳ? Plures ita sunt loquuti : *Polemo* *Phylogon*. I. c. περὶ ὀφθαλμῶν· πειθόμενος ἐν δώροις ἀνὰρ· *Aristotel.* *Histor. Anim.* lib. IV. ληφθῆναι ἐν τῷ τριῦδόντι· *Arrian.* *Exped. Alexandri* lib. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι· quod apud *Xenophontem* simpliciter κλοιῷ δῆσαι· & *Nostrum* de *Merc. Cond.* p. 482. *Manetho* lib. I. ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεισιδημένοι αἰσι· præter hæc exempla quædam

com-

commoda notavit *Pfochen. de Ling. Græc.* N. T. puritate §. 47. & plura melioraque tam e Græcis quam Latinis scriptoribus. *Munker. ad Hygin. Fab. XX. D. Heinsii* opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda: vide tamen ipsum ad *Hesiodi Interpretes* p. 119. similia vero vel ex solo *Hesychio* centena possent proferri. Dixit tamen Auctor nostro: τάχα δ' αὖ τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ *Lapith. p. 854.*

P. 19. Καὶ καλὸς ἦν &c.] Ad rem levissimi momenti similem a Te, Lector, attentionem requiro: tria in sequentibus enumerat *Diogenes*, quorum causa magnum spirabat *Mausoli umbra*, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, καὶ τὸ βάρος τοῦ τάφου. eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius *Mausoli* verbis; quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. ut mox τὸ δὲ μ. Ὅτι &c. nam illa ὑπηγαγόμεν & ἐπίβην pendent ab ὅς ἐβασίλευσα, ἤξα, ὑπηγαγόμεν, ἐπίβην. omnia sunt liquida & ordine conjuncta: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ &c. καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. καὶ δὲ μέγιστον, ὅτι &c. Alio etiam loco voculam illam perbene restituit *Eruditissimus J. Jennis* Lect. *Lucian. p. 116.* De *Mausolei* magnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allatius* congeffit: Vid. *Necyom.*

p. 414. mihi perplacuit semper suavissimi
Propertii sententia, qua omnia docet tem-
 poris ictu subruenda, si solum ingenio
 quæsitum nomen exceperis, cujus stat sine
 morte decus lib. III. Eleg. 1.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad sidera
 ducti,*

*Nec Jovis Elei cælum imitata domus,
 Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
 Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi sepul-
 chri structura gloriatos fuisse Halicarnas-
 senses miretur? attamen & hoc & cetera
 mundi miracula ad Cæsaris amphitheatrum
 comparata famam mereri nullam *Martia-*
lis, seu quisquis alius, affirmare non ve-
 retur: hæc inter alia:

Ære nec vacuo pendentia Mausolea

*Laudibus immodicis Cares ad astra fe-
 rant.*

P. 20. Πλὴν εἰ μὴ] Notavit hanc locu-
 tionem ipse *Lucianus* in *Solxcista*: puriores
 enim dixerunt πλὴν εἰ vel εἰ μὴ, ut egregie
 docuit *Eruditiss. Grævius* p. 741. sed *Samosa-*
tensis *noſter* hanc suam præceptionem ipse
 sæpe non servavit.

Αὐτοῦ] Αὐτοῦ scribe: nihil hoc leviculo
 errore

errore in *Luciano* aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phanom.* §. 23. lege, sis, in *Commentario Theonis*.

P. 21. *Ἐμέλισας*] *Gravii* conjecturam in margine notata irrepsit in textum: illa quidem summopere placet, & confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ τῷ περὶ εὐσαι χεῖριν κρίον μελίσασσα καὶ καθιψήσασσα ἐποίησεν ἄρνα· vide tamen quæ *Gravius* de MS. lectione disputat.

P. 22. *ἐπάρκρος*] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poetarum locis: *Homerum* ita plerique literis humanioribus dediti terunt, ut vix effugere queant quæ ejus loca respexit *Lucianus*: hic totos principis poetæ versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam & *Plato* de *Republ.* lib. III. iisdem utitur in re non prorsus dissimili.

P. 23. *Ἰσηγορία*] *Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύεσθαι* apud *Dionysium Halicarnassensem* lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δὲ ἄτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες· Manium *ισοτιμίαν* & *ἰσηγορίαν* ubique noster depingit, apud quos *Lydus Dulichio* non distat *Cræsus* ab *Iro*, ut venuste canit eadem in re *Propertius* lib. III. El. 3.

Αὐτὸν πεισιθῆναι] αὐτὸ legendum: mox: καὶ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοιτες.

P. 24. Ἐπιβούλευς αὐτῷ] Huc facit Longini locus Περὶ ὕψους cap. 43. Ὅπου δὲ ἡμῶν ἑκάστου τοὺς ἄλλας ἤδη βίης δικασμοὶ βραβεύωσι, καὶ ἀλλότριαι θῆραι θανάτων καὶ ἐνέθραι διαθηκῶν &c.

P. 25. Ἀναστρέφεται] In contrarium converti, aliter prorsum se habere: parissime in Cataplo: εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα εἰς τοῦτο πάλιν ἀνιστραμμένα.

Κορυζῆς &c.] Senium non injuria veteres appellare *malam etatem* consueverant, in quod tanta malorum incubuerit cohors: Noster eadem ferme senectutis incommoda recensuit Dial. 5. sed ibi καὶ ληωῶντα προσέτι καὶ κορυζῶντα, aliquanto brevius quam hic, dixerat. Κορυζὴν vocari *mucum illum & humiditatem seu etatis seu nature vitio e naribus destillantem*, pernotum est: Hesych. Κορυζα, μύξα, κατάρρους, περὶ κεφαλὴν πάθος: ita distingue: si cui provectæ parum ætatis hominī præter modum nares fluere viderent, & muco oppletas, id existimabant indubitabile torpentis ingenii, & stultæ simplicitatis signum: εἰς μωρίαν δίσκωπτον τοὺς ρεομένους ἐκ τῶν μυκτῆρων, inquit Eustathius ad Od. 5. in homine enim sene hoc ætatis potius culpa contingere ponebatur: meminerunt etiam Physiognomones: hinc voces apud Græcos *mi-*

cum seu pipitam designantes venuste solent pro stultitia & inani vanitate usurpari : Luciano sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat : nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaurire : istis igitur, quæ Stephanus in *Thesauro*, & perfectæ vir eruditionis Gatakerus ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congegesserunt, hæc præterea ex *Auctore* nostro accedant : *Adversus Indoctum* p. 553. πρὸς βύτις ξένη αὐτῷ τὰ ληθῆς ἐκποδ-
σα ἵπκυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. De *Morte Peregr.* initio : πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν
σε γελαῖντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος. ele-
ganter & sæpe de senibus hac vocis istius
notione utitur *Lucianus* : non prætereundus
insignis in *Navigio* locus pag. 699. καίτοι
ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιωτάτου πρυθῆϊ, ὃς περιθί-
μιόν σε παύσει μαρμαίνοντα τὴν πολλὴν ταύ-
την κόρυζαν ἀποξύσας. venusta loquendi ra-
tione, & more Luciano ad *Homeri* exem-
plum conformata : ille enim poëterum ο-
cellus II. 1. Γῆρας ἀποξύσας θῆσει νέον ἡβαιόν-
τα, quod est ἀφελὼν, interprete *Hesychio*.
Potuisset etiam pure scripsisse *Noster* & ad
Platonem ἀπομύζας. Sic enim magnus ille
Philosophus p. m. 582. B. ὅτι τοῖς κορυζῶντι
περιορᾷ, καὶ ἐκ ἀπομύττει δέονται. & *Pollux*
II. 78. Τὸ δὲ ρῖσμα (τῆς ρινὸς) μύζα κατὰ
Ἰπποκράτην κόρυζα κατὰ Ἀττικὸν : τὸ ταύ-
την ἀφαιρῖν, ἀπομύττειν. *Diozenes* ad illum,
cui

cui servus calceos induebat, apud *Laërtium*,
 Οὐκ ὡς μακάριος εἶ, ἀν' μή σε καὶ ἀπομύξῃ.
 Præterea nomen idem *fastum ridiculum*, &
inani gloria inflatum animum significat, quæ
 certissima mentis male sanæ sunt indicia:
 egregie Dial. 21. has enumerat causas *Lu-*
cianus, quæ Empedoclem in *Ætnam* infi-
 lire compulerint: κοροδοξία καὶ τύφος καὶ
 πολλὴ κόρυζα· minus a nostra ætate remoti
 scriptores usum hujus vocabuli avide capta-
 runt: inter eos politissimus *Cinnamus* Histor.
 lib. IV. de *Demetrio*: Οὗτος πολλάκις περὶ
 τὴν ἑσπέραν καὶ ἔθνη πρὸς βεύσας Ἑλληνικῶς
 κορύζης μετὰς ἐκείθιν ἱπανήκει, καὶ ἑτρα-
 τεύετο ἄλλα τι πολλὰ &c. & frequenter
Nicetas Choniates. Inde κορυζῶν, quod apud
Nostrium sæpe indicem senilium annorum
 mæcum significat: ita facetissime in *Jove*
Tragædo: ἀλεκτρύονα μόνον κατέδυσε γέροντα
 κείνους ἤδη καὶ κορυζῶντα· ut alia præteream:
 Grammatici, *stolidum* atque *insulsus* esse
 exponunt: *Hesych.* Κορύζει, ξάθει, μωραίνει·
 Κορύζων, μωρωαμενός· malit *Martinius*
 Κορυζᾷ, & κορυζῶν· id enim & a *Suida* con-
 firmari videtur: Κορυζῶν, μωρωαμενός ἢ
 μουζάζων· Ne tamen immerito quis damnet
 τὸ κορύζειν, *Polybii* intercedit auctoritas: sic
 enim Ecl. 144. Περὶ Πρωτ. scribit: πᾶσαι
 μὲν ἐκόρυζον αἱ πόλεις, πωθημαὶ δὲ, καὶ
 ραβδισα πᾶς ἡ τῶν Κορινθίων· est autem hoc
 loco, *superba quadam indignatione sese effere-*
 bant:

bant: nonnemo tamen, ut credo, hic malit *ἰκορύζαν* restitui: male itidem in *Glossis* scribitur: *Pipitat*, *κορυζιᾶ*. Sed illud in *Hesychio* *ξάλει* me sollicitat, profus enim illius notio cum *κορυζᾶν* disconvenit: *μαρμαίρειν* & *μυξάζειν* in *Suida* videmus conjuncta: quid itaque si pro *ξάλει* legamus *μυξάζει*? sed me rem acutegisse, ipse mihi non satis persuadeo: aliam in *Suida* dabo verissimam emendationem, quæ molestiam hujus incertæ compenset: *Βουκόρυζαν*, τὴν μεγάλην κόρυζαν· καὶ κορυζᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορύζοντα· *Μένανδρος*. primo *κορυζῶντα* debere legi non præterit *Eruditiss. Kusterum*; quamquam & alterum, ut dixi, forte valeat: sed pro *κορυζᾶν* ponendum existimo *Βουκόρυζον*. huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio: confirmat *Hesychius*: *Βουκόρυζος*, ἀναϊάθητος, ἀσύνετος· mirum, ni ipsum præ oculis habuerit *Menandri* locum. Quæ apud *Atticos* *κόρυζα*, a communi dicitur & recentiori Græcia *μίξα*. *μύξας* enim, si *Medicos* excipias & *Aristotelem*, apud veteriorum neminem, qui puritati *Atticæ* studuerunt, reperies: de *Aristotele* vero notatur, illum non tantum in philosophia populares opiniones, verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum fuisse sequutum: utitur autem varie voce deducta *μυξῶδης* de omni re, quæ mollis & ex lento humore composita; hinc *ὕγρως* &

& γλισχρότης μυζῶδης plus una vice, &
 μαλακὸν καὶ μυζῶδης conjunxit. Μύζαν
 translate pro fastu posuit & arrogantia M.
 Antoninus de Rebus suis lib. IX. §. 29. Φι-
 λосоφως πρακτικὰ ἀνθρώπια μυζῶν μετὰ
 erudita ad eum locum est & lectu digna
 Gatakeri nota. De Blenno, quæ vox *muci-*
dum & *insulsum* significat, ejusque origine
 inspicere Vossium quoque in Etymologico:
 addenda est Hesychii Glossa: Λέμφοι, αἱ
 πιπηγμέναι μύζαι. Λέμφοι, ὁ μυζῶδης καὶ
 μύταιος, δηλοῖ δὲ τὸν αἰόητον καὶ ἀπόπλη-
 κτον rem plenius illustrat Eustath. ad Od. Ξ.
 p. 1761. Λήμη sequitur in Luciano, quæ
 pituitam & concretum oculorum liquorem
 designat: hoc modo cum visus impediatur,
 λημᾶν frequenter apud Nostrium pro cacu-
 tire sumitur: ut in Ἰσπε Trag. ἀλλ' εἰ μὴ
 πάνυ λημῶ λίθου τοῦ λευκοῦ πεπτελήθειν οἶ-
 μαι λιθοτομηθεῖσα. Adversus Indoctum: εἶγε
 καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνουσιν· dicitur
 enim proverbio κολοκύνθαις καὶ χύτραις λη-
 μᾶν, ut observarunt Hesychius in Λημᾶν
 & Χύτραις λημᾶς, Suidas & Paræmiographus
 Vaticanus: hunc ipsum vero Lucianilocum
 respexit Scholiastes Aristoph. ad Nub. Ψ. 327.
 ubi phrasin a Luciano usurpatam χύτραις
 λημᾶν ut raram & audacius adinventam no-
 tat: in Timone: λημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις
 liquidius etiam in Fugitivis: Οὔτε ἡμᾶς ἀ-
 ττίσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν θανάμειοι,
 π * 3 ἀλλ'

ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυάττειν ἀ-
 σαφὲς τι καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἰδῶλοι ἢ σκιὰν
 εἰόσιτε ἰδόντες ἄν. Quo plura? suavissime Co-
 micus ad mentis & ingenii cæcitatem ver-
 bum hoc transtulit Pl. ὧ. 581. Ἀλλ' ὦ Κρο-
 νικαῖς γνώμαις οἷτως λημῶντε τὰς φρίδας ἀμ-
 φω. Sed Attice & argutissime Pericles τὸν
 Αἰγιναν ἀφελεῖν ἐκέλευσε τὴν λήμην τοῦ Πι-
 ραίως, teste *Aristotele Rhetor.* III. c. 10.
 Præterea γλαμῶν Attici usurparunt, ut ex
Aristophane, qui γλάμωνα dicit, *Scholias-
 te* ejus, *Hesychio*, *Suida* & *Etymologo* pa-
 tet: *Hesychius* etiam: Γλαμὸς, μύξα, quæ
 vox ab eadem pendet origine: in *Etymo-
 logo* mendum residere arbitror cum scribit:
 Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες ὑγρὸν καὶ παϊόμενον
 θακρίοις ὄμμα. nihil succurrit melius quam
 παϊόμενον. Attici vero uti multa e diale-
 ctis sumserunt, ita quoque a Doribus &
 Æolibus hoc ipsum γλαμῶν & γλάμων.
 Inde Romani, docente *Vossio* in *Etymol.
 gramias* derivarunt & *gramiosos*: Glossæ
 veteres habent, *Gramia*, λήμη. Rem ipsam
 non ineleganter expressit apud *Rutilium La-
 rum Lycon* in illo characterismi exemplo
 prorsus egregio: *Primum oculis mero ma-
 didis, humore obcæcatis, visu gravidis lu-
 cem constanter intueri non potest: vident
 oculos humore obcæcatos, id est, λημῶν-
 τας? Sed quid facias oculis visu gravidis?*
 legendum iudico, *visu gravibus: oculi visu*
gra.

graves, qui visus integrum non habent u-
fum: alterum non placet.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Expositum a *Paræ-
miographis* proverbium: recte *Hesychius*:
Ἄνω ποταμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντίας
γενομένων κέχρηται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐρι-
πίδης: nequicquam igitur *Euripidi* in *Me-
dea* originem assignant hujus proverbii, si
jam ante hunc Tragicum *Æschylus* eo fue-
rit usus: quos alii laudarunt auctoribus ad-
datur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ra-
tione & eleganti hanc usurpat parœmiam:
ὃ οὖν ἕτερον θεῖ σε γενέσθαι σήμερον, καὶ ἄνω
τῶν ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρᾶγμα, id est,
et naturam ipsius rei prorsus inverteri.

Ἐπιχαίετε] Genuinam germanam le-
ctionem in *Luciano* reposui, quod fieri ius-
serat *Gravius*: nam nullius est pretii ἐπι-
χαίετε, nec ullum adfert momentum il-
lud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνη γὰρ αὕτη
ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυσιῖται ἀγα-
θοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν
πίστεως: considera potius supra p. 5. μάτην
ἐπιχαίοντες, & in *Timone*: ἐπιεχηνότες μόνον
τῷ χρυσίῳ. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχαίειν si-
mili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 764.
C. & paulo post, πένητες ἄνθρωποι, καὶ
πρὸς διαιομαῖς κεινηότες: egregia de χαίειν
notat *Fronto Ducaus* ad hunc *Chrysostomæ*
locum *Hom. II. ad pop. Antioch* p. 32. B.
διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ πένητος ἰδίῳτο, καὶ
πρὸς

πρὸς τὸ σῶμα ἐκτείνῃ τοῦ μηδὲν πλείον με-
 λαιτῆς ἔχοντος ὁ τοσοῦτον χρυσίου ἔχων · di-
 ceres cum Lucretio, & in corpus pauperis
 inhians adspexit.

Τοῖς ἀτίκτοις &c.] Loci sensus in versio-
 ne minus recte repræsentatus est; facile
 vero ex iis, quæ dicam, patebit: Εἰσποιῶν
 τινα, aliquem sibi filium adoptare: sic
 Isaus pro Euphiletō, Demosthenes, Lysias,
 alii: inde εἰσποίητος, filius adoptatus; Α-
 φαρῖος εἰσποίητος Ἰσοκράτει γειγνημένος,
 apud Dionysium Halicarnassensem Judic. de
 Isocr. Suidas: Εἰσποίητον, θετὸν, ἢ γνήσιον
 καὶ εἰσποιῶτο, ἀντὶ τοῦ ὑπαίθεαι. Hesych. Εἰσ-
 ποιημένη, ἔξωθεν γειγνημένη. Εἰσποιητὸν,
 θετὸν, νόθον. Postea male habent editiones
 αὐτοὺς pro αὐτοῦς. leve vitium, sed non
 levis momenti; vid. ad p. 20. Participium
 φέρων venuste aliquando abundat, ut præ-
 ter alios docuit Eruditiss. Perizonius ad
 Ælian. lib. VIII. c. 14. Exemplis a Viro
 summo allatis unum alterumque e Luciano
 nostro adjicio: in primis Fugitivis: ὡς ἐμ-
 βάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ in Saturnal.
 εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε. De Merced.
 Cond. p. 488. εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἑαυτὸν
 ἐντίθεικα. Sed hæc observatio non consum-
 mat omnem vim & elegantiam verbi hujus
 hoc in loco: φέρειν enim ἑαυτὸν est, cum
 significat, semet ipsum insinuare, commenda-
 re, & tacito quodam lenocinio irrepere: atten-
 de

de verba *Luciani*, quæ ponam ex ejus libello *Adv. Indoct.* p. 551. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῷ γέροντος ἐκείνῃ διαθήκαις ἐνέγραψας. Simillima vides: itidem in *Lapithis* p. 858. ὅσῃς ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλῶντων παρὰ πολὺ σε πλεσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ὁμαυτὸν ἐπέδωκα. concinnam hujus locutionis notionem nulli intellexerunt Interpretes: nunc autem liquere arbitror, quæ sit & quam arguta loci, quem tractamus, sententia: *quid vero causæ est, quod alienis avidissime bonis inhietis, & blandis illapsi artibus vosmetipsos adoptetis filijs senibus illis prole carentibus, cum scilicet hac ratione vos vel sapissime decipiamini, vel id absque eorum fiat consensu atque voluntate?*

Τῶν ἐρωμένων] Quas vidi editiones, omnes sic habent: mihi tamen plenissime persuadeo, ab Auctoris fuisse manu, τῶν μὴ vel οὐκ ἐρωμένων. animum adverte ad legitimum sententiæ nexum. *Rem quandam & artem novam excogitastis, senum ac vetularum amorem, præcipue si prole careant: quibus enim liberi sunt, vos non curatis, nec prosequimini: quamquam jam multi eorum, quos non amatis, intellecta vestri amoris astutia, etsi liberos habeant, illos tamen odio se habere fingunt, &c.* Quos nimirum modo dixerat ἀνερπάζους, hic vocat μὴ vel οὐκ ἐρωμένους, qui summo opere nituntur, ut & ipsi habeant ἱερὰς. Confer de *Merced. Cond.*

p. 464. *καλοκύνθαις λημᾶ*, in tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. *Ἀποσφυγίντις*] Varia cogitationum hoc in loco divortia mentem meam distraxerunt: equidem existimabam juxta cum Eruditiss. *Grævio* insolentissimam esse hanc locutionem, & a *Luciano* non alibi certe usurpatam: sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod præferat e MS. *καταγυλασθίντις* in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud e margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse; nam in *Græco Scholiasta* *ἀποσφυγίντις* exponitur *καταγυλασθίντις*, *derisui habiti*: sane non tam solliciti sumus de vocis genuina significatione, quam usu: illam enim non incommode *Stephanus* in *Thesauro* declaravit, *præ dolore ardescunt vel exardescunt*: quod autem adjicitur minus opportunum est: *Nisi malis, extabescentes, macerati & confecti dolore, nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαραίνω* convenientius est, ut is, cujus pectus ardet ira, dentibus infren-deat: & multa quidem adferuntur a *Stephano*, quæ ad hujus vocabuli faciunt illustrationem, ex *Apollonio Rhodio*, *Theocrito*, *Phalaride*, *Gregorio*; sed poetæ id sibi totum videntur vindicasse: in *Heliodoro* tamen, qui confinem jucundis poetarum fictionibus scribendi materiam elegit, quic-

quies occurrit cum propria significatione, tum translata: illa loca collegisse juvabit, & paulum perpendisse: lib. II. p. 79. καλόμενος, εἶπεν τις ἐν σμυχόμενοι περι-
 λείφθησαν, ἀψάμενος: observandum vero, σμύγειν non proprie de igne dici, qui flammam spargit, eaque ratione conspi-
 cuus est, sed qui tacitis alimentis in cor-
 poris visceribus nutritus fumo se tantum
 prodit: ad animi dolores & cruciatus trans-
 tulit hoc verbum lib. I. p. 33. ὡς πάλαιγε
 σμυχόμενος ἑμαυτῷ καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑπο-
 ψίας ἔχων, ἀπορίας τῶν ἐλέγχων ἡσόχαζον·
 hic scribendum iudico σμυχόμενος ἐν ἑμαυ-
 τῷ, quod facile linguæ Græcæ periti pro-
 babunt: alio modo VIII. 394. ὁ δὲ καὶ φύ-
 σι μὲν τῇ εὐνέχων ζηλοτυπίαν τοῦτον, σμυχό-
 μνος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους: oc-
 culta in Theagenem ardens ira: commacu-
 latus est lib. X. p. 484. locus, quem obiter
 emendare instituiam, totumque repræsen-
 tabo: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρ-
 κλείῃ τὰς χεῖρας ὄντων μὲν ἐπὶ τῆς βωμῆς καὶ
 τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἰνδικοινύμενος· πλείο-
 ν δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχό-
 μνος &c. hæc posteriora, quippe difficilia,
 Interpretes callide præterierunt: paucis ex-
 pediam: e Vaticano Codice pro περὶ refi-
 ciendum est πυρῇ quo facto, per se pate-
 bit, quam inutile sit & rejiculum τῷ πάθει
 sic sensum habes elegantem & acutum: ἰρσε

majori, quam in aris ardebat, sollicitudinis
 igne cor exustus: tandem prorsum insolens est
 & mira locutio, quam adhibuit *Heliodorus*
 lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια σισυρός τε καὶ
 κατισμυγμένος ὑποβλέψασα &c. quod ita
 vertunt: *Chariclea vero torve & ardentem*
contuita: malim: Chariclea vero vultu tor-
vo, & qui rectam indignationem quodam-
modo significaret, in illam intuita: sed in
 istis loquendi formulis, ubi nos exempla de-
 ficiunt, aut quas licenter amœnum Græci
 hominis ingenium confinxit, cœcutimus ali-
 quando. In verbis autem affinis similis
 elegantiae quam multa reperiuntur: *Noster*
 in *Cataplo* p. 438. ἐγὼ δὲ ἐν επιμυκράμην μὲν,
 ἀπ' εἵχον δὲ ὁμοῦς ὁ, τι καὶ δράσασμαι αὐτόν.
Aristophanes in prima *Lyssistr.* Ἀλλ' ὦ Καλλι-
 νίκη, κάομαι τὴν καρδίαν paulum aliter &
 alia in re *Plato* de *Legib.* lib. VI. p. 875.
 Τρίτη δὲ ἡμῶν καὶ μεγίστη χρεία ἔστω ἐξυ-
 γατος, ὅς τοι μὲν ὁρμαῖται, διαπυρρῶτά τοι
 δὲ τοὺς ἀνθρώπους μαλίστα ἀπεργάζεται πάν-
 τως ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρι πλεί-
 στην κάομενος sic ira totus ardeo apud *Plau-*
tum & *Terentium*. Quamvis autem tali
 modo vulgata muniri possit lectio, maxi-
 mopere tamen placet pulchra Viri summi
Lud. Kusteri conjectura, qui rescribendum
 monebat unius literulae detrimento ἀπομυ-
 γνόντες, delusi, decepti, emuncti: florem
 in ea voce Comicum agnosco, & multa
 mihi

mihi sese offerunt, quibus hæc emendatio possit confirmari: primum Grammatici plerique verbi istius explicationem non præterierunt: *Hesychius* Ἀπομύττειν, ἑξαπατᾶν, γοητεύειν, *Pollux* Lib. II. S. 78. ἤδη δὲ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἑξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Eustath.* ad Od. Z. Ἀπομύζει τινα, τὸ ἑξαπατῆσαι. notione apud Romanos parum diversa frequentatur *emungere*: præter notissima *Plauti Terentii*que loca, *Sidonius Apollin.* veteres æmulatum sic usurpasse observo lib. VII. Ep. 2. *diligenter, quæ ad socerum pertinuerant, rimatis convasatisque, non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentia socialis emungens* &c. lib. IX. Ep. 7. *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: *Hieronymus* etiam studiosus antiquitatis imitator non uno in loco. Præterea *Scholias*tes aut hanc ipsam lectionem, aut certe ἐπιμυγίντων videtur invenisse, siquidem exponat καταγυλαδίντων. illa enim interpretatio nihil ad ἀποσχυγίντων facit, cum probe conveniat utrivis lectioni: nam ἐπιμύσσειν est naso adunco suspendere, deridere: *Suidas* Ἐπίμυξεν, ἑξέμυκτηρίσεν. ἦχον διὰ τῶν ρινῶν ἰπόησεν. *Hesychius*: Ἐπίμυξαν, ἐπιμυκτηρίσαν, ἐπιμύχθησαν, ἑξίφάυλισαν. Corruptum & male distinctum locum hoc pacto refice: Ἐπί-

μυξαν, ἐπιμυκτῆσαν· Ἐπιμύχθησαν, ἐξ-
 φαυλίσθησαν· vel, quod minore mutatione
 conficitur, Ἐπιμύχθισαν, ἐξιφαύλισαν ab
 ἐπιμυχθίζω· igitur ἐπιμυχθέντες vel ἐπιμυ-
 γάντες sunt ἐκφαυλιθέντες· Majus etiam
 huic emendationi Eruditiss. *Kusteri* pondus
 accedet e simili vitio, quod in *Hesychia*
 deprehendi, & unice ad hanc facit rem:
 suo ordine hæc habet: Ἐπισμυκτὸν, ἐπι-
 μυκτῆριον· clarissime liquet ex dictis,
 illud ἐπισμυκτὸν non posse pertinere ad
 ἐπισμύχιν, qua enim ratione? sed commo-
 de ad ἐπιμύσσειν· quapropter ἐπιμυγμὸν ab
 ἐπιμίμυγμαi reformandum esse non dubi-
 to: credidi aliquando in alio *Hesychii* loco
 Ἐκρηψις, ἀπόσφυξις, κἀθαρσις parili com-
 missum errore & scriptum pro ἀπόμυξις·
 sed postea priores curas ipsumque *Hesychium*
 hac emendavi restitutione, ἀπόσφυ-
 ξις· *Suidas*: Ἀποσμήχι, ἀποκαθαίρει· Ex
 eodem fonte derivatum Μυχθίζειν, μυκτη-
 ρίζω, χλευάζειν apud *Hesychium*: tandem
 aptissimus est & concinnus in hac lectione
 sensus: illi vero hereditate spe sua exciden-
 tes & misere deccepti dentibus infrendent, seu
 malis, hereditate, quam ad se certo deven-
 turam sperabant, omundti. De dentium
 stridore indignationis atque iræ indicio le-
 ge *Gataker. Posthum. c. 47.* μετὰ μεγάλου
 θρυγμοῦ τρύξιν τοὺς ὀδόντας est in *Macario*
Alexandr. apud Palladium H. L.

P. 28. ἐκ καταδίκης] Sic etiam de *Mor.*
Peregr. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ ἢ μόνον Ἡρακλείου
καὶ Ἀσκληπιῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων καὶ
αἰδροφοίων, οὓς ὁρᾷν ἴσιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ
πάσχοντας. De altera hujus loci parte lege
Doctiss. *Jensium Lect.* *Lucian.* pag. 275.

Ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν] *Noster* de *M. Peregr.*
ὃν ἔχρην πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλαίριδος τάφον
ἔμπισόντα τὴν ἀξίαν ἀποτιτικῆναι. in *Revi-*
viscentibus est dīdōnai τὴν ἀξίαν, *meritas da-*
re pœnas. ad initium, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν·
κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι &c. ὑφίστα-
σθαι τὴν ἀξίαν. pauloque post: ὡς ὑπέ-
χει τὴν ἀξίαν, ὃν δίδρακε.

Ἐπιδαψιλεύει τῷ παραδ.] Interpretis ver-
sionem prudenter castigavit Vir Doctissim.
Lamb. Bos Observat. Critic. c. 9. & ita So-
strati verba fecit Latina: *Bene facis Mimos,*
quod exemplo etiam corollarium seu αὐτα-
rium addis: qua ratione *Longinus* c. 43.
scripsit ἐκείνῳ μόντοι λοιπὸν οὐκ ἐκνήσομεν
ἐπιπροδύειναι. Sed ut de re tota liquidius
constet, quædam hoc de verbo notare ju-
vat in Lexicis non reperiunda. Primum
δαψιλεύειν significatione rariore apud
Philon. de 7. *Orb. Mirac.* cap. de *Pyram.*
Ægypt. pro abundare ponitur: ἀγέλαις ἐλε-
φάντων ἢ Λιβύῃ δαψιλεύεται. *gregibus ele-*
phantum Libya abundat: sic enim ibi le-
gendum, non δαψιλεύεται. Pari ratione
utὶ τῇ πυλῇ ὀρρονιτὺρ πλεῦτος in *Macarii*

Apophthegmat. sic τῇ ἐνδεΐᾳ, ἡ δαψίλεια •
Agathemer. c. 7. τῶν φρομένων ποικίλη δα-
 ψίλεια • *venuste mellitissimus Heliodorus*
VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χίλον
 ἄφθοιον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομῇ ἀπαυ-
 τοματίζοντα. Sed allatis Auctorum exem-
 plis evolvere libet propriam & primam τῇ
 ἐπιδαψιλεύσθαι notionem: *Hesychius*: 'Επι-
 δαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει. 'Επιδαψιλεύο-
 μιν, μεγαλοψυχούμενος, ἐπιχορηγῶν πλου-
 σίας • μεγαλόψυχος aliquando idem est
 quod μεγαλοπρεπής, splendidus: atque ita
 ἐπιδαψιλεύσθαι splendidum esse vel in ali-
 quo excipiendo vel in omni vita genere: *Hero-*
doti locum e *Musa quinta Suidas* citavit in
 'Επιδαψιλεύόμενος • μεγάλας διαπραττόμε-
 νος • τὰς δὲ μητέρας καὶ ἀδελφὰς ἐπιδαψι-
 λεύμεθ' ἡμῖν • Idem: 'Επικλύσαν, ἐπιδα-
 ψίλυσαν • & in 'Επικλύσασα • vocabulum
 ψιλοτιμῆται *Etymologus* exponit, ἐπιδαψι-
 λύεται, μεγαλοφρονεῖ, σπουδάζει, ἀγαπᾷ •
Amœnissime vero Xenophon Cyrop. lib. II. p.
29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖς δὲ τοῖς φίλοις
 τέττε τοῦ ὀλίγου ἀξίῃ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ •
 nobis autem omnino, dixit Cyrus, in ami-
 corum consortio de ista ridendi voluptate lar-
 giter aliquid imperties: hinc significatione
 translata ἐπιδαψιλεύσθαι ἐν τινί, est in ali-
 qua re luxuriari & ingenio frana laxare:
 sic usurpavit *Dionysius Halicarnassensis Art.*
Rhetor. c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολί-
 μοις

μοις πιστότων καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν
 ταῖς. Huic opponitur in sequentibus ἐν
 βραχυῖ ἐπέῳ· notabilis etiam in Epistola
 Synesii ad Episcopos de Andronici perdita
 malitia locus: illum hominem ab Ecclesia
 propter commissā removerant: sed cum
 supplex ad meliorem se frugem rediturum
 promississet, ea fuit admissus conditione,
 ut vere vita sanctiore ostenderet se pœni-
 tudine duci factorum: ἴδοξε ταῦτα, inquit
 Synesius, καὶ πείραν αὐτός τε ἴφη δώσειν καὶ
 ἡμᾶς λήψιθαι· δίδωκε καὶ εἰλήφαμεν· ἐπι-
 दाψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεισι τῆς ἀποκηρύξεως,
 id est, petulantius se effudit in illa scele-
 ra, propter qua fuerat condemnatus: Attu-
 lit hunc Synesii locum Suidas in ἐπιδαψι-
 λεύσατο, quod reddidit κατακέρως ἐχρίσα-
 το· & id quidem non male videtur con-
 gruere: meo itaque arbitrato ἐπιδαψιλεύ-
 θαι ἐν τινι & τινί, quod idem judico, si-
 gnificat multum esse in aliqua re & copio-
 sum: quapropter Luciani loci sensus:
 Recte vero Minos, quod copiosius etiam &
 latius exemplum a me productum explices:
 si quis alterum malit, non acriter repugno:
 hoc tamen videbatur aptius usui Linguae
 Græcæ convenire.

P. 31. Ἐκάτης δῆπνον] Consimilis in
 Cataplo locus: ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος κυνίσκος,
 ὃν ἴδρι τῆς Ἐκάτης τι δῆπνον φαγόντα, καὶ
 τὰ ἐκ καθαρίων ὠκ', καὶ πρὸς τοῦτοις γε

εὐταίαν αἰσὴν, ἀποθανεῖν; loqe vetustum
 Commentatorem. De Hecates cœna, quana
 pauperes in trivio positam diripiebant, cum
 alii, tum etiam *Aristoph. Plut. V. 594. &*
Scholiasst. Hinc explicui *Sophoclis in Polluce*
X. 81. locum: Ἐκαταίας μαγίδας δερπῶν.
 Ovorum in lustrationibus usus a multis
 jam observatus: καθάρσια enim lustratio-
 nes: *Noster in Amorum: καθαρσίῃ δι-*
δαι πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα. id enim
 fieri solebat, ut, si quis gravissime decum-
 beret, lustrationibus uteretur, cuius ritus
 vestigia sunt relicta apud Pontificios: &
 postea: καθαρσίῃ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδι-
 κούς ἔρωτας. apud *Pausaniam* non uno in
 loco occurrit. Ad τριβάνιον πολύδυρον seu
 multifore facit illud *Aristophanis. Plut. V.*
715. ubi Carion pleraque se vidisse nar-
rat, quæ ab Æsculapio agebantur, atqui,
scelus, inquit hera, qui potuisti, cum το
πalliolo dixeris involutum? tum Carion:
διὰ τὸ τριβάνιον, ὅπως γὰρ εἶχεν ἐκ ὀλίγης,
μαὶ τὸν Δία. Ibi *Scholiasstes: ὅπως δὲ τὰς τρι-*
γλας. recte quidem, nam in *Aporrhthegm.*
Macarii: εἰχάριον λινὸν τραγυλῶν, est si-
charium lineum & scissum, seu πολύδυρον ut
Noster inquit.

Ἐρωτῶν] Non video, qua possit ratione
 palato non insipienti placere hæc lectio:
 quid enim, διδάσκου τὸν κῆν ἔρωτῶν? ut paucis
 complectar, legendum censeo ἔρωτῶν, quod
 apte

apte de mente dicitur, non itidem ἰσχυρὰ
Petrus Faber in *Luciani* margine notaræ
 τοὺς νέους pro τὸν νεῦν, quod acceptum
 refero humanitati Doctissimi Viri Du Soul:
 argute profecto: neque id meæ conjectu-
 ræ anteponi indignabor: minus opportu-
 ne *Menagius* τὸν νέον. Sæpe *Noster* irrisit
 futilibus philosophorum syllogismis, quibus
 se invicem petebant: ut in *Gallo* p. 244.
 ἔλπετε καὶ κέρματα ἔφασκεν εἶναι μοι *Fugit.*
 p. 297. αἱ κομψαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι
 ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις
 ἰσχυρίσεις. *Sympos.* vel *Lapish.* pag. 859. ἵνα
 μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τι, κεράτιαν ἢ σαρπίτην
 ἢ θιρίζοντα λόγον. plura contulit & erudita
Menagius ad *Laërtium* & *Harduinus* ad *The-*
mist. p. 380.

P. 32. Τιμωροῦσθε ἑαυτοὺς] Ad exemplum
Menandri, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωροῦ-
 μένον, quod *Terentius* in eadem reddit Co-
 mœdia, seipsum cruciantem. Megilli homi-
 nis formosissimi. de quo mox, etiam me-
 minit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτιροῦντες τὴν ἀπορίαν] *Lugentes*, deplo-
 rantes inopiam suam: moneo Græcæ Lin-
 guæ tirones, ut phrasia attendant, cujus
 rara apud Auctores, in Lexicis etiam nul-
 la occurrunt exempla.

Ἐκλειῶσθαι αὐτοὺς] De corruptis sensim
Lacedæmoniorum moribus non pauca pos-
 sent notari, nisi brevi decurrere gyro con-
 sti-

stituissem: id unicum tango, ad hanc rem exstare arguti sensus literas *Apollonii Tyanensis*, quibus Ephoris significat, viros ex iis ad se missos non credidisse se Lacedæmonios ex habitu corporis & vestitu, qui mollis erat, & a severis Laconum institutis alienus, sed id demum ex epistola, quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ ἀνιμνήσθη] Probo Eruditissimum *Jensium*, qui sensus elegantiam fulcit inserta particula ὅτε, quæ, si quis me audit, in textum est recipienda: conferri cum hoc dialogo meretur *Ælian.* V. H. lib. XII. c. 64.

P. 35. μέρος ὃν] Variam auctores antiquos observare formam in absoluta structura nemo nescit: *Lucianus* accusativum absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: similis in nominativo usus convaluit. Vid. *Nostr.* p. 51. l. 36. Ex solo *Pausania* plura notantem exempla lege *Sylburgium*, hominem optime de Græcis literis meritum in Præfat. ad Lectorem.

P. 36. Περὶ προεδρίας] Esse aliquid Veteres existimabant apud inferos honorari προεδρίας, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Laërtium* in *Diogene* locus: ἀξιούντων Ἀθηναίων μνηστῆραι αὐτὸν, καὶ λυγόντων, ὡς ἐν αἴθρῃ προεδρίας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσι, Γελοῖον, ἔφη (Διογένης), εἰ Ἀγχιλάος μὲν καὶ Ἐπα-

Ἐπαμεινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτε-
 λῆς δέ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νή-
 σαις ἴσονται. Dial. quoque 22. Menippo
 virorum optimo προεδρίαν adsignat hono-
 ris ergo Mercurius in Charontis navicu-
 la.

Ἐν μίρῃ] Nota de hac locutione perele-
 gans est Eruditissimi Gronovii ad *Arrian. de*
Exped. Alex. lib. III. c. 26. Sic apud No-
 strum in *Timone* n. 143. & *Revivisc.* pag.
 390. δίδοναι λόγους καὶ δέχισθαι ἐν τῷ μί-
 ρῃ. *Achill. Tatius* lib. I. p. 53. τὰ δὲ ἀνθη
 ποικίλην ἔχοντα τὴν χροιάν ἐν μίρῃ συνιξίφαινε
 τὸ κάλλος. latuit ibi Interpretem genuina
 voculæ significatio.

Ἐξορμήσας] Obliviscitur ipse sui præce-
 pri *Lucianus*, observante *Gravio* ad *Solæ-*
cist. p. 742.

Ἀντιξισταζόμενος] Recte & ad amussim
 purioris Atticisimi: vide *Phrynichum* p. 58.
 & ad eum *Notas Dav. Hæschelii*: sic etiam
Pausan. in *Att.* Θρακῶν δὲ τῶν πάντων εὐ-
 δίνες πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλ-
 τοι πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξισταζόμενα. *Noster*
de Merc. Cond. p. 481. *Heliod.* lib VII. p.
 326. aliique: posteriorum pauci regulam
 hanc observant.

Τῶν πατρίων] Addubitat de veritate le-
 ctionis vulgatæ summus *Gravius* ad *Solæc.*
 pag. 737. oportuisset enim pure scripsisse
 τῶν πατρίων. Sed cum apud alios etiam
 Scri-

Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur τῶν πατρῶν. præterquam quod *Lucianus* sua sæpe cædit vineta, & locutionibus utitur a se in *Solæcista* damnatis.

Τῆς Αιβύης] Malim τῇ Αιβύῃ. id enim usitatius & Ἑλληνικώτερον. *Ælian.* V. H. lib. XII. cap. 61. Θυρίαις ἐπέπλει Διογύσιος.

P. 38. τῇ γνώμῃ πλείον] Parilem *Polybii* locum adscribere lubet de *Eumene* in *Colletaneis Constantini* a *Valerio* editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστῶν ἰφάρμαλλον ἰποῖσαι τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλείον συνέργω χρώμενος, εἴθ' ἐκ περιτομίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔν τῃ πράξει τῆς ἑαυτοῦ. Eadem apud *Snidam* in *Eumenes*.

P. 41. περιήγησάι μοι] Proprie περιηγῆσαι est per omnia aliquem deducere, eaque quæ visu digna, monstrare atque enarrare. quod hospitibus officium & peregrinis præstari solet: ita in primo *Navigio*: ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον. quo loco stolidum Interpretis errorem bene eruditi viri castigarunt: in *Contempl.* Charon inquit ad *Mercurium*: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ πάντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἱκανάλοισι. hic *Scholias* non satis recte: λεπτομερῶς εἰπὶ. nam antea quoque Charon dixerat: ξυναγήςεις γὰρ εὖ εἶδ' ὅτι ξυμπηροσῶν καὶ θυξίς ἵκαστα, ὡς εἰς εἶδὼς πάντα. quæ lucem cum altero loco composita huic verbo

bo affundunt : Vide etiam *Snidam* in Περηγιῶ· hinc desumpta translatione περιηγῖναι significat accurate & per singulas aliquid partes enarrare, quæ est hujus loci notio : *Ælian.* V. H. lib. III. c. 18. Περιηγῖται τινὰ Θεόπομπος σπουδῆς Μίδου τοῦ Φρυγῶς καὶ τοῦ Σειληνοῦ· & alibi in fragmine a *Snida* conservato : Αὐτὸς δὲ διῶπνι-
 οῖς τῷ παιδὶ περιηγῖται, ἅ τε εἶδε καὶ ὅσα ἤκουσε, καὶ ἅτινα εἶπεν· eleganter itaque apud *Nostrum* περιηγῆς ἄκονος, picta tabula enarrator, *Non tem. Cred. Cal.* p. 565. & μύθων περιηγῆς *fabularum explinator*, ut *Benedictus Philop.* 465. Mox sensum planiorem feci, οὐτοσί μιν ὅτι Κέρβερος ὄντα, εἶδα· distinctione mala, quæ locum intricabat, ad *Doctiss. Jenſi* mentem emendata.

P. 42. Προπνύζομαι] Hæc lectio in omnibus comparet libris, nec ulli eruditorum hominum aut Interpretum suspicionem vitii præbuit : ego primum manifestum in ea voce mendum ostendere conabor, deinde veram & veterem scripturam unius literulæ mutatione reducam : nego itaque recte dici & Græce προπνύσσομαι τινι, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt *Lexicographi* : aliter sane noster *Auctor Dial. Fab. 2.* τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κατὰ ἐκλειψιν προπνύζαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκτι & *Achilles Tacinus* scriptor politissimus

mus lib. V. pag. 295. προσπτύζαμινός μὲ πολλὰ ἐφίλει. Simili modo περιπτύσσεται τινα. Tatius lib. V. p. 303 καὶ τόν τε Κλειρίαν περιπτύσσονται. nam quod apud eundem lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ περιπτύζαμινος αὐτῇ δισμὸς ἴσεται. αὐτῇ referri oportet ad sequentia: ego vero amplexu stringens vinculi in modum ipsi adhærebo: neque unquam nisi quartum casum in hoc etiam verbo politi scriptores usurparunt, quam in rem, ut eorum, qui aliter existimarunt, error emendetur, exempla proferre consultum duxi: Heliod. lib. III. pag. 140. καὶ πειδὴ τὸν πατέρα τὰ εἰωθότα περιπτύζατο. lib. VI. p. 286. ἰδού σε καὶ περιπτύσσομαι. VII. 343. X. 492. & 514. Sic & Basil. de Abrahamo, τὸν παῖδα περιπτύζαμινος. Theophyl. Ep. 15. θάλασσα τὴν γείτονα χέρσον ἀπαλῶ περιπτύσσεται ρεῖθρον. Bion. Ὡς σὲ περιπτύξω καὶ χεῖλα χεῖλεσι μίξω. alias & προσπτύζομαι in Hesychio & Suida reperitur. Hæc cum fatis sint liquida, proclivi emendatione reficio προσπτύσσομαι. vel saltem προσπτύσω μὲν γὰρ siquidem insolentior videatur verbi Medii usus: ξ & ζ propter affinitatem figuræ librariorum incogitantia sæpe commutari, vel sexcentis e solo Polluce exemplis approbari potest: venuste autem προσπτύσσειν τι καὶ cum propria tum translata significatione: Galenus in Protrept. historiam referens &

& impudentiam Diogenis Cynici, qui ad
 coenam vocatus hospiti faciem turpiter con-
 spuebat, ita scribit: ἐσιώμενος παρά τινι
 (Διογένης) τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς
 προειρημένῳ, μοίου δ' ἑαυτοῦ πατάσας
 ἡμεληκότι, χρεμψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν
 πύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πί-
 ριξ ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μόῳ προσέπτυσσε τῷ
 δεσπότῃ τῆς οἰκίας. Diogenes in eadem re
 eis τὴν ὄψιν πτύειν dixit: scilicet summæ
 ignominia loco deputabatur in os alicujus
 inspuere: inde πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύ-
 ει inter injuriæ vocabula ex Hyperide Pol-
 lux enumerat lib. VIII. Segm. 76. itemque
 rem aliquam prorsus abominari, ὥς, ut Ro-
 mani loquebantur, consputare, προσπτύειν
 τινι. elegantissimus Aristanetus, seu quis
 alius illarum epistolarum Auctor lib. II.
 Ep. 20. καὶ βδελύττεισθε ταῖς ἀρτίως περι-
 ποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. superbique
 studio quasitas nuper consputatis cupidines,
 ut optime Jofias Mercerus homo doctissi-
 mus. Catullus:

*Nunc audax, cave, sis, precesque nostras
 Oramus, cave, despuas ocello.*

Lucianus noster de Merc. Cond. p. 489.
 καταφρονεῖν conjunxit & διαπτύειν. idem
 in Catapl. p. 438. τέλος δὲ πλατὺ χρεμψά-
 μενος καὶ καταπτύσας μου &c. sed istis de
 locutionibus eleganter a Græcis usurpatis
 plura non addam: nunc si animum adver-

tas ad Luciani loci sensum : optime lectionem hanc congruere perspicies : colaphum mollissimo mortalium Sardanapalo infligere parabat Menippus ; at Æacus, capitis ejus fragilitati metuens, periculosissimam hanc alapam inhibuit : Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit : nullum enim in hac ignominie nota frangendæ calvarie periculum ; cum, si Sardanapalum imprudentius & κυικώτερον fuisse amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu emollitam confregisset.

Οὐδὲν ἴσον κνᾶμος &c.] Præterit hic locus diligentiam Eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de hoc Pythagoræ præcepto studiose collegit : notissimum versiculum allusit *Lucianus*, ut inde disces, ἴσον τοι κνᾶμους τρώγῃν, κεφαλῆς τε τοκῆων.

Ταῖς φλυκταῖναις] *Φλυκταῖναις* & ἀτταράγους dictas fuisse pustulas ab igne in subcineritiis panibus excitatas, monstratum est ad *Polluc. VII, 23.* ubi ad hunc ipsum *Luciani* locum respicitur : vide quoque *Doctissimum Gataker. Posth. c. 22.* de ἀτταράγους. Belle vero *Empedoclem* cum pane subcineritio comparat, qui clam omnibus in *Ætnæ* crateres insiliens *Deus* videri voluit : historia, seu fabulam potius existimes,

mes, e *Diogene Laërtio* notissima. *Noster* sæpissime eo nomine *Empedocli* illudit: sic in *Veræ Hist.* lib. II. illum περιφθον καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπτημένον a philosophorum consortio protelat: legendum etiam principium *De Mort. Peregr. & Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur ἀπανθρακοῦσθαι ἢ τι τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακοῦσθαι ἐμπισόντω εἰς τὴν πύραν; *Χαλκόπου* autem cur dixerit *Empedoclem*, hæc e *Diogene* peti potest ratio: χαλκαῖς γὰρ κρητῖσι εἴθετο ὑποδίσσθαι.

P. 43. ἀνθρωπος εἴ.] Sanior erit, me iudice, hic locus sic distinctus: εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρωπος εἴ τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. a me stat usus particulæ οὖν, quæ post primam a principio aut secundam certe vocem inserti solet: nihil etiam eo modo de sensu deteritur. Modo post ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ in *Lucianum* retuli egregium *MSti* supplementum, quod *Grævius* produxit.

P. 45. ὃ δὲ τὴν πορφύριδα] Hujus Ellipseos elegantiam multis e *Luciano* exemplis illustravit Doctiss. *Jensius* L. L. p. 110. Adde e *Cataplo* p. 429. εἰ γὰρ μὴ ὃ γενναῖότητες οὗτος, ὃ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι. &c. in *Timone* n. 120. ὃ πτόπλουτος, ὃ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ὃ λαμπρῶς εἰσθαμεν ἰορτάζειν Διόσια. Quamquam e *MS.* Eruditiss. *Grævius* proferat ὃ αἰλουργὸς πρὸ ὃ βλο-

σοφός· Illa scribendi venustate Attici sum-
mopere sunt delectati, ut acumini lectoris
aliquid supplendum relinquerent: *Æschyl.*
in *Prom.* v. 68. — ὅπως μὴ σαυτὸν οἰ-
κτιρῆς ποτε· *Schol. β. ὄρα.* Ἀττικῶς· illam
scilicet intelligendam esse voculam ex At-
ticismi more significatur: nihil est in *Eu-*
ripide frequentius: *Aristoph. Pl.* v. 550.
Ἰμῶς δὲ ὅπερ καὶ Θρασυβούλῃ Διονύσιον
εἶπαι ὅμοιον· sc. censetis, existimatis.

P. 46. Ταῖς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς]
Statuas eorum fuisse nominibus & titulis in-
scriptas, quorum in honorem erant positæ,
tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis,
quæ temporis injuriam tulerunt, imagini-
bus res est manifesta. *Tibullus ad Messalam:*

*Nec queris, quid quaque index sub imagi-
ne dicat,*

Sed generis præcos contendis vincere honores.
& mox:

At tua non titulus capiet sub nomine facta.
Dio Chrysostomus ingenio florentem & elo-
quentia orationem habuit ad Rhodios, qui
pessimo exemplo titulis antiquorum he-
ræum erasis, nomina recentiorum publicis
imaginibus subscribebant, atque adeo hoc
facto hominum bene de republica merito-
rum decus & memoriam delere instituerant:
in hac cum multa reperiantur, quæ huic Lu-
ciani loco apprime conveniunt, ea colli-
gere, operæ duxi: p. 312. D. εἴτα τῆς μὲν

πρότερον εὐσης ἐπιγραφῆς ἀναιριθείσης, ἐτί-
 ρου δὲ οὐνόματος ἐγχαλαχθέντος πύρας εἶχε τὸ
 τῆς τιμῆς. p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι διοκ-
 ται καὶ τεφάνου καὶ εἰκόνος καὶ προεδρίας καὶ
 τοῦ μνημονεύεσθαι· καὶ πολλοὶ καὶ διὰ ταῦ-
 τα ἤδη τεθνήκασιν, ὅπως ἀνδριάντος τύχῳσι
 καὶ κηρύγματος, ἡ τιμῆς ἐτέρας. p. 316. ἡ
 γὰρ εἴλη (sic optime Casaubonus pro εὐλῇ)
 καὶ τὸ ἐπίγραμμα καὶ τὸ χαλκοῦν εἶναι,
 μέγα δοκεῖ τοῖς γεναίοις ἀνδράσι· iterum:
 τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἐσομένην Ὀλυμπίᾳσι ἡ
 Πυθοῖ τῆς νικῆς. 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τι-
 νος πρότερον ὥσι τετυχηκότις. 315. A. ἡ δὲ
 εἰκὼν ἐπιγέγραπται· οὐ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλ-
 λά καὶ τὸν χαρακτῆρα σώζει τοῦ λαβόντος·
 329. G. τοῦ ζῆν ἐννημένοι τὴν εἰκόνα καὶ τὴν
 ἐπιγραφὴν· ita etiam 336. B. 337. A. 338.
 & 353. B. non enim omnia juvat exscri-
 bere: vides ubique εἰκόνος vel ἀνδριάντος
 ἐπιγραφὴν dici titulum, qui non tantum
 nomen, cujus honori statua erat erecta,
 sed & virtutis notas atque brevem conti-
 neret descriptionem: *Ælian.* V. H. lib. IX.
 c. 11. ἐπιγράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐ-
 τοῦ· adeundus quoque *Pollux* lib. VIII. c.
 10. segm. 131. *Corn. Nepos* in *Vita Attici*
 cap. 18. *Noster* *Necyom.* p. 314.

P. 47. Βρεθυόμενος] Tironum in gra-
 tiam pauca notare animus est. Verbum a
 veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta
 raro usurpatum, quod popolare fuisse at-

que vñle videatur: sed junioris ævi scriptores, qui ab illa vere antiqua & nativa puritate deflecebant, cupidius adhibuerunt & frequentius: id enim hi elegans & eruditum judicabant, si vocabula a veteribus neglecta & ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Probamus traditam a Grammaticis notationem a *Spirdio* æstimatissimo *Lydi* unguenti genere, quod *Pollux* testatur VI, 104. bene itaque *Etymologus* & *Hesychius*: *Βρέθιον, μύρον τῶν παχίων, αἶς ἢ Βάκχαρις*. *Baccharis* enim, ut habent *Glossa Galenica* & *Erotianus*, *Αυδῶν τι μύρον*. hæc observare debui, quia ea in re lapsus vido Virum doctissimum, qui hac eadem de voce *Βρεθίσια*, quædam ad *Lucianum* fuit commentatus, nec satis intellexisse, quid esset *Βάκχαρις*. Sciendum quoque, nusquam aliter in antiquis scriptoribus, *Asberneo*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrina*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *Βρεθιον* vel *Βρέθιον*. unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam scriptiorem, adeoque in *Luciani Scholiaste* *Βρεθιον* aut ignorantia confictum, aut a librariis corruptum, quod posterius potius comprobatur *Etymologus*, ex quo sua desumfit. Hinc populus Atheniensis solenni libertate verbum *Βρεθίσια* effinxit; quod idem est ac *εὐφῶν*, & divitum in morem cum festis

fastu aliorumque contemptu incedere : & ea quidem est hujus loci Luciani significatio : sic etiam *Libanius* Oratione XV. in *Lucian.* καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαιον, ὁ δὲ ἰβριθύνετο. *Aristophanes* in *Pace* : βριθύνεται, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. & in *Nubibus* de *Socrate*. Ὑ. 361. Ὅτι βριθύνει ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν παραβάλλει. *Schol.* ἀποσιμύσει τῇ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὀρεῖ. quæ iisdem verbis transcripsit *Suidas*, monstrante ingeniosissimo *Kustero* : *Diogenes* in vita *Socratis* hunc *Aristophanis* de *Græcorum* sapientissimo locum appositurus talia præfatur : τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφάνει καὶ Ἀριστοφάνης &c. quod ipsum egregie verbi significationem declarat : est autem hic *Comici* locus celeberrimus, quo nobilissimi scriptores aluſerunt : *Plato* in *Conv.* p. 1206. & *Marcus Antoninus* de *Rebus suis* lib. VII. §. 66. quod utrumque ab *Eruditiss.* *Menagio* ad *Diogenem* prætermisſum miror : *Gatakerus* certe *Angliæ* eruditæ decus & *Aristophanis* & *Platonis* locum commode ad *Antoninum* notavit : præterea *Lucianus* *Timone* p. 128 singulari structuræ ratione dixit βριθύνεσθαι τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito & gravè profunda meditationis speciem præ se ferre, qualis philosophorum ejus temporis figura nusquam non ab Auctore nostro perſtringitur : hinc etiam concinne significat, tor-

vi & non bene constituti vultus indicio ani-
mi indignationem prodere: ita capiendum
est τὸ βριθίσθαι in eo Luciani loco de
Merc. Cond. p. 496. ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλ-
λάττονται ἔτι καὶ βριθυάμιναι, ὅτι μὴ πλίσιν
ἴδωκας. & diversa paulum ratione Comi-
cus in Lysistrata: χ' ἂν δυσκολεύει πρὸς ἑμὲ
καὶ βριθύσται· tandem καταβριθίσθαι τινος
est injurioso despectu famam alicujus & ho-
norem ledere: vides amœna quadam affi-
nitate conjunctas has significationes ex una
deduci origine. Dixi junioris ævi scripto-
res præ veteribus usum hujus verbi affe-
ctasse; idque verum est: cui præ ceteris in
deliciis fuerit, Theodoretum reperio: vide,
ne dubites, Prol. Ἑλλην. θεραπ. p. 463. D.
Serm. V. ejusdem operis p. 557. D. Serm.
VI. p. 571. B. Serm. X. p. 628. D. lib. I.
Αἰρητοκακομ. c. 2. alia prætereo ex ejus de
Providentia divini numinis Sermonibus, in
quorum quibusdam Aristophanem respexit.
Post hunc pono Agathiam scriptorem pro
ea ætate styli puri & eruditi, ex quo duo
produxit loca Suidas: nos alia decem, eo-
que amplius, addere possemus. Theophyla-
ctus etiam Hist. lib. I. c. 3. ita scribit: Ὁ
δὲ σεβαρινόμενος πολλῶ· μᾶλλον κατεβρι-
θύτο, οἷα προπηλακίζομενος τῷ ἀναζήτῳ τοῦ
δαρήματος· quem locum eo adduxi, ut in-
dicarem, Suidam inde decerpisse, quod
primum apud eum invenitur in βριθίσθαι·

Id. Ep. 69. βρονθεῖται τῷ κάλλει· Hæc sufficiunt· Mox eleganter ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων simili modo *Heliodor.* lib. III. p. 144. οὐν δὲ βύθιον τι καὶ ἀπροφάσιτον ἐπισείνων, ἄρτα μὲν κατηφές τι καὶ ὥσπερ ἐκ' ἰννοίας· & *Nosfer Chronos.* p. 818. ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα.

P. 48. πέλεκυς τῶν ναυπηγικῶν] *Prisca* venustate dictum pro πέλεκυς ναυπηγική· consimili modo *Theophrastus Charact.* cap. 6. βακτηρίας τῶν σκολιῶν· *Epicharmus* in fabula *Scirone* : καὶ τῶν πηλίων λεκίς· & *Aristophanes* in *Γῆρα*· κοπίς τῶν μαγειρικῶν, quod est κοπίς μαγειρική· posteriora suggestit exempla *Pollux* X, 87. & 104. apud quem hujusmodi sunt plura : est autem elegantis locutionis ratio non obscura : nam πέλεκυς τῶν ναυπηγικῶν est, ac si dixeris, securim ex istis, quibus ad ædificandas naves utuntur· Quæ sequuntur ἐπικόπη τῆ ἀναβάθρας χρησάμενος optime *Gravius* expedit : vox autem ἐπικόπον vel ἐπικόπανον eo magis in hoc loco est observanda, quo rarius apud ipsos auctores occurrit : Grammatici notare non præterierunt : *Etymologus* : Ἐπίξηνον, ξύλον, ἐφ' οὗ κρία κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον· τὸ νῦν apud Grammaticos non tantum istius, quo vivebant, temporis usum significat, sed sæpe etiam novæ Comœdiæ.

Men. Eὐγε &c.] *Menippi* personam male hic collocatam vere videor posse contendere : res erit, si sensum perpendas, mā-

nifesta: securiculæ loco ad radendam philosophi barbam risus captandi causa seram Menippus petit: sed, inquit Mercurius, Menippi procacem jocandi libidinem reprimens, securis est idonea: ex eo Menippus Mercurii jussis obsequutus utitur securi: detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius: euge vero, nunc ipsum homini similiorem reddidisti, tantis illius fordibus abrasis: exinde iterum Menippus: Vinne vero, ut & quiddam de superciliis deteram? sic igitur personas constitue: Ἐρ. Οὐ πείλεως ἰκαίος· εὐγε ἀνθρ. γὰρ τὸν ἀν. ἀπ. α. τ. κινάβραν· Μέν· Βούλει μικρὸν &c. egregio vero donatum tonsore philosophum. Compone p. 67. τὶ γὰρ οὐ &c. ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractæ intervallum repetitur.

P. 49. Δύε τὰ ἀπόγεια &c.] Similem internæ apparatus naviculæ fere vides sub initium *Catapli*: illud autem εὐ πείλεμεν nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium: ἡμῖς δὲ εὐπλοῦμεν· sic in *Cataplo* p. 444. ubi *Scholiasen* lege pauloque post: εὐδὲν ἴσιν ἰφ' ὅτῳ αὐ οἰμαξάμεαι εὐπλοῦν· in huius dialogi fine Menippus: εὐπλοῖτε, ὦ Ἑρμῆ·

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interfereretur: *Apolodorus* apud *Pollucem* X, 93. Μεταξὺ τῶν λόγων

λόγων δὲ τοῦτ' μοι δοκᾷ· ubi a me quædam sunt observata.

Συιάχεται] Hæc quidem scriptura non temere videtur improbanda : erat tamen cum cogitarem, *συιάγχεται*, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, *ἀπαγχεται*· id enim magis convenire arbitrabar indignationi sævientis in tyranni uxorem feminarum turbæ. Vid. Dial. 26.

Ἐξάρχει τοῦ θράνου] Scite ; nam *ἐξάρχειν* verbum rei musicæ debitum : qui primus cantionem incipit & voce moderatur sua, *ἐξάρχειν* dicitur : Hesiod. *Αἶσ.* V. 205.

— θιαὶ δ' ἐξῆρχον αἰοῦσῃς

Μούσαι Πάριδες —

quem poëtæ locum citavit *Athenæus* lib. IV. p. 180. ubi & hæc inter alia : τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φάρμαγγος ἴδιον· potuisset idem juve de omni cantione dixisse : *Archilochus* : Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Δίεσβιον παιήονα· *Xenoph.* *Cyrop.* l. IV. non procul initio : σπανδαὶς τοῖς θιαῖς ποιῆσθε, καὶ παιᾶνα ἐξάρχετε· sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἤδη ὁμοῦ πρᾶσιόντες ἀλλήλοις γιγνώμεθα, παιᾶνα ἐξάρξω, ὑμεῖς δ' ἐφίπισθε· ἐφίπνται itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed hæc alibi fuisse.

P. 50. Εὐθὺ τῆς καθόδου] Hæc pertinent ad ἀπικνί, non ad περιπατήσοιτες· quid non recte properamus ad ipsum *Averni* descensum?

non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est & Atticum εὐθύ τῆς καθόδου. ante nos in *Polluce* IX, 12. vitiose scribebatur εὐθύς τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν pro εὐθύ. & segm. 47. εὐθύ τῶν ἀρωμάτων. recta in forum aromatarium. *Plato* in *Lyside*. εἰς Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθύ Λυκείου. plura reperies ab Eruditissimo *Kühnio* notata ad *Ælian*. V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur reficiendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. εὐθύ τοῦ κύρτου pro εὐθύς, quod & in *Pollucem* malum intulerat pedem: εὐθύς enim hoc usu a Grammaticis merito damnatur.

Ὅμως ἀντιβαίνοντας] Egregia vox & hac notione rara, ἀντιβαίνειν, obfirmato pede in terram nisi: pariter reperio in *Arriani Indidis* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τοῦτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τὴν γῆν θέντες καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβάντες οὕτως ἐκτοξεύουσι, τὴν νύρην ἐπὶ μέγα ὀπίσω ἀπαγαγόντες. idem de Arabibus memorizæ prodit scriptor apud *Suidam* incertus in Ἀραβες & ἀντιβαίνειν. ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἱμβαίνοντες εἰς τὴν νύρην, κυκλαῖσι τὸ τόξον. quem locum summi viri *Lud. Kusteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* præpinxit *Æneid.* l. III. ὕ. 38.

— genibusque adversa obluitor arena:
nec minus eximie *Noster Catapl.* p. 429.
καὶ τῷ ποδὶ ἀντεριῖδαι πρὸς τευδαφος ἐν
καί-

παντελῶς εὐάγωγος ἦν· quod huc perbene facit. Οὐδὲν δῖον, inutili labore, et quæ fieri non oportebat. Xenoph. Cyrop. IV. p. 66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, οὐδὲν δῖον, καταβάλλει τὴν ἄρκτον· meus autem filius, quod infectum præstitisset, sagitta immissa, ursum conficit: sic enim concinna simplicitate hac locutione Græci utuntur. ita δῖον p. 21. l. 12. & Catapl. p. 427. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρῖναι δῖον· pauloque post: ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτὲ αὐτὸν ἀπῖναι δῖον κατεσχέκαμεν· talia sunt in Luciano multa, neque ad hanc formulam exempla congerere institui.

P. 52. μόλις βαδίζουσι] De Hunnis similia prodit scriptor, nescio quis, apud Suidam in Ἀεροσφαλεῖς· αἶνον γὰρ τῶν ἵππων οὐ ραδίως αὖ Οὐνιος τὴν γῆν πατήσιον· notam ad ea lege Præstantissimi Kusteri, cui hæc ipsa debeo.

P. 53. Ἀπισκληκῆναι] Quæcunque longa tabe vel ætate confecta atque exsucca vigorem & vires amiserunt, a Græcis dicuntur ἀπισκληκῆναι vel κατισκληκῆναι· inde Hesychius: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων· & Suidas: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων, καὶ ἀπισκληρυμένος, ἐξηραμένος· lege litera duplicata ἀπισκληρυμένος· quomodo in veteri Leonida versiculo: Πῆρην καδῆψητον ἀπισκληρυμένον αἰγὸς Στίρφος· ut intelligamus tribus vocabulis expositionem

perfecisse primæ vocis ἀπισκληκός *Suidam*: sic enim & lexicographorum princeps: Κατισκληκός, κατισκληρωμένα, nulla est inter ἀπισκληκός & κατισκληκός dif-
 feritas: ab eadem enim origine, ut & ἀπι-
 σκληκός, pendent: V. *Galen. Gloss. Hippocr.* in 'Απισκληκός & 'Επισκληκός, *Suidam* in 'Επισκληκός & Κατισκληκός, *Hesych.* in 'Α-
 πισκληκός. ut alios ne memorem; nam ce-
 lebres sunt apud Grammaticos istæ voces.
 Sæpe vero Græci his verbis uti solent de
 iis, in quibus flos corporis & vires vel
 nimis vigiliis ac laboribus, aut etiam se-
 nectutis incommodo sunt exhaustæ. *Lucian.*
Hermot. p. 531. ὡχρὲν αἰεὶ ὑπὸ φροντίδων καὶ
 τὸ σῶμα κατισκληκός· adeo venustum fa-
 ciei decus deformat assiduis impallescere
 chartis: sic Momus in senis habitum &
 vultum effictus, & baculo gressus susten-
 tanti κατισκληκός adscribitur ἄερος in *Απ-
 ολογία*: *Heliod.* V. p. 239. ἕναρ μὲν τοῦ
 προσβύτης ἰφάνιτο, τὰ μὲν ἄλλα κατισκλη-
 κός &c. lib. VIII. p. 379. τότε καὶ πλείον
 εἰς γῆραιον σῶμα καὶ ἀπισκληκός ὑδὲ προσ-
 ομῶσται· Cum autem cuncta, quæ exa-
 rescunt, duritatem quandam nanciscantur,
 eleganti translatione τὸ τοῦ βίου κατισκλη-
 κός *durum* atque *austerum* vita genus ap-
 pellatur apud *Suidam* in κατισκληκός· nec
 minus egregie *Basilius* in *Vita Thecla.* p. 18.
 βίῳ μὲν γὰρ οὐκ οἶδον εἶναι ποτὲ τὸ αὐτά-
 ρος

δεῖ τούτο καὶ ἀπισκλακὲς τῆς γνώμης, *sui
judicii & obstinata animi sententia.*

P. 55. Τροφ. Τί οὖν] Amphilochi per-
sona in quibusdam & editis & MSS. Co-
dicibus a dialogi fronte deest: error exin-
de natus, quod Amphilochum in hoc to-
to Colloquio non invenirent: errorem ju-
re dixi, quoniam Amphilochus pro Tro-
phonio hic substituendus est, quod ex ipsius
oratione satis liquet: cum enim in sequen-
tibus suam divinitatem contra Menippum
valide tutetur Trophonius, hic tamen stu-
pidæ hominum opinioni res ista tribuitur:
hoc a Trophonii prorsus alienum esse per-
sona vides, quod commode dixerit Am-
philochus; hunc itaque repone.

Μαντιόμας] Lege *Gravium* ad *Solac.*
p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur
omnem in antrum Trophonii descendendi
ritum: scripsit etiam *Dicaarchus* integrum
περὶ τῆς ἐς Τροφῶνιον παραβάσεως librum,
ut ex *Athenaeo* aliisque cognitum habemus:
eorum autem, qui supersunt, nemo *Pan-
sania* melius & latius horrorem antri sa-
crum, & decipiendis hominibus aptissimam
vaticinandi rationem exposuit in *Bæot.* c.
39. quæ perfectissimi Commentarii vice
his Lucianeis esse possunt: illa μύζα, quam
in adytum descensuri deferebant, proprio
nomine vocabatur *μυρίς*, ut ex *Hesychio*
liquet & *Etymologo*, quos in hac voce co-
natus

natus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. vīdendus etiam *Aristophanis Scholiastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cuius ad hunc dialogum nota hæc aberrantis librarii signa deīne: *ισιόντες ἐξήρχοντο* non *εἰσῆρχοντο*. & *μοχ*: τὸν ἄπαιτα τῆς ζωῆς χρόνον *προτρέπον*.

P. 57. Γάμους τειούτους] Quod hic *Alexandro* vitio vertitur, id alia paulum ratione & iisdem verbis laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* l. VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γογάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἴσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἰμοῖς. in eodem scriptore præstantissimo cap. 8. οὐκ οὐ σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατίας ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι, τὸν Ἀμμανῶ δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομουῖντες. quibus accurate convenit, quod apud *Nostrum* infra: οὐκ οἷσι πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησην ἐκείνην ἐπικερτομουῖντας.

P. 60. ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ] Ἀντιτάττεσθαι & ἀντιπαράταττεσθαι verba sunt a re militari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, ἀντιτάττεται vel ἀντιπαράταττεται. Sic sæpe apud *Polybium*, *Diodorum Siculum*, & *Dionysium Halicarnassensem* atque alios: aureum *Dionis* os in *Rhod.* p. 315. ποδὶ ἢ παιῆσαι Λακεδαιμονίων τινας ἐν τοῖς περὶ αὐτοὺς ἀντιτάττεσθαι πρὸς τοσούτους Περσῶν
μὲν

μυριάδας· eleganter *Heliodor.* lib. V. p. 258.
 ἀρπάζσαι τις τῶν ἐγχαρίων διανοῖται τὴν κό-
 ρην, πρὸς δὲ οὐκ ἔστιν ἀξιόμαχος ἀντιτάξασ-
 θαι· Hinc concinnæ apud Græcos transla-
 tiones sunt enatæ: νόσῳ ἀντιπαρατάττεσθαι,
*animi hilaritate morbi viribus resistere: Epi-
 curus Ep. ad Idomeneum: ἀντιπαρατάττετο δὲ*
πᾶσι τούτοις (στραγγουρία καὶ δυσεντερικοῖς
πάθεσι) τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῇ τῶν
γεγοιότων ἡμῖν διαλογισμῶν μνήμῃ· Psellus
de Lapid. inter alias *Jaspidis* dotes hanc
 quoque reponit: λοιμικοῖς ἀντιτάττεται πά-
 θεσι καὶ ἐπιληπτικοῖς· Denique aptissimus est
 in *Achille Tat.* locus lib. II. p. 35. quem
 adscripsisse operæ erit pretium: κάταθεν δ'
 ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἔρως ἀντιφθέγγετο·
 καί, τολμηρῇ, κατ' ἑμὸς στρατεὺν καὶ ἀντιπα-
 ρατάττη; quæ belle cum *Luciano* congruunt:
 neque vero facer scriptor hujus usum voca-
 buli refugit ad *Roman.* XIII. v. 2. ὁ ἀντιπα-
 τόμενος τῇ ἐξουσίᾳ· & prorsus eximie cap.
 VII. ὕ. 23. Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσσι
 μου ἀντιστρατεύόμενοι τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς μου·
 quam sæpe locutionem æmulati sunt Patres.
 Mox ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, cum
Horatio dicas, *tenera conjugis immemor.*

Ἰδοὺ δὲ] Argumentum parile uti frequen-
 ter *Lucianus* tractavit, ita præcipue in
Necyom. p. 312. si quis autem primam *Ho-*
meri *Iliada* perlegerit, facile perspiciet, cui
 pleramque dialogi partem debeat *Auctor.*

Mox

Mox ad Eruditiss. Graviū mentem Verba
Lucianea distinxī.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἀβλίπῃ] *Equidem ex*
his judico, ea confidero, quæ oculis apparent,
quæque jam nunc habes: qualis autem fueris,
istius temporis homines noverunt: sensum
explicui, ut ostenderem, non injuria me
existimare, unam alteramve vocem hinc
periisse: forte tamen Ellipticā fuerit locu-
tio, ubi non inepte intelligas, cognosco,
video, aut aliud istiusmodi: eo ducunt se-
quentia οἱ τότε ἴσασιν.

P. 62. ἐν τῇ μετασχεῖν] Sententiæ vin-
cula me non fugiunt: non in eo, inquit
Chiron, quod iisdem semper rebus fruamur,
sed in continua rerum & varia commuta-
tione sita est voluptas: neque hoc Interpre-
tes latuit: sed quod me sollicitat, id nimi-
rum est, non apte hunc sensum reddi per
illa verba ἐν τῇ μετασχεῖν: quibus cum non
habeo quod substituam, alios velim roga-
tos, ut de loci salute cogitent: interim
considerari fas est, si vulgata lectione præ-
stet, ἐν τῇ μεταλλάττειν; quod quidem ar-
bitror: verbum enim illud in vetustis Co-
dicibus sic scribi solitum μεταλάττειν facile
degeneravit in μετασχεῖν. In præcedenti
oratione quiddam itidem ἀναπόλευσεν ani-
madvertitur, quod a Grammaticis pruden-
tius adhibitum probari solet: in Xenophonte
istius formæ leguntur non pauca. In ex-
tremo

tremō dialogo καὶ διήσει μεταβολὴν γὰρ ζη-
τεῖν τινα καὶ ἰντιθεῖν (seu πᾶντιθεῖν) εἰς
ἄλλον βίον· male in prioribus editis maiore
distinctionis nota divellebantur: parum ab
Auctoris nostri facetia distat illud *Agathar-*
cidis in *Excerptis Photii*: τὸ δ' ἔσχατος τῶν
αὐκείῃ ὄντων τοὺς τύπους ἐκ πορθημίδι διαπλεῖν
ἔχοντας Χάρωντα γάγκληρα καὶ κυβερνήτην,
ἅμα μὲν κατατραφέντες ἐκφαρᾶς ἐπιδίδονται
πάλλῃ. Cum maximam in rerum vicissi-
tudine dulcedinem constare sancierit Chi-
ron, nos quoque jam nunc præcepti ejus
memoros, Acheronte relicto, ubi constitu-
to diutius confedimus, ad superos cœli
beatissimos incolas adire juvat.

P. 65. Ὀξύχειρ] Qui manibus agilis est
& promptus, huic convenit id nominis:
Pollux itaque componit, εὐκαλίαν, λυγισ-
μὸν, παραγωγίαν, κάμψιν, παραφορᾶν, ὀξύ-
χειρίαν, εὐποδίαν &c. lib. IV, 97. nescio,
an idem intelligi debeat II, 149. ὀξύχειρ
γὰρ καὶ ὀξύχειρίαν, τὰ μὲν παρὰ Μινυῖδαν
ἄρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδ'· utraque vides
Comicorum nomina, quod in eam me du-
cit opinionem, non alia *Alexidem* & *Ma-*
nandrum adhibuisse notione hanc vocem,
quam nostrum *Auctorem*, qui Mercurii de-
signavit furacitatem: apud illos sane, qui
ex corporis indiciis animi conjectant statum
& affectus, acutæ & oblongæ manus fu-
randi notant cupiditatem, ita quoque, ὁ
qui

quī συνιστραμμένους ἔχουσιν τοὺς δακτύλους, ut apud *Adamantium*, seu, quomodo in *Pæmone* lego συνιστραμμένους, παροῦργοι, πακοήθεις, φιλοχρήματοι. Artes Mercuriales scite *Noster* enumerat primo *Cataplo.*

P. 66. κολλάβους] Reduxi MSS. lectiorem pro καλάμους, quod malum huc intulerat pedem: agnoverat etiam κολλάβους *Scholiasia*. Κολλάβους, inquit, τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. sic enim plerique, non καλάβους, quanquam κόλοπες & κόλαβοι simplici a in *Thoma Magistro* scribantur: vox hæc in antiquis rarior, κόλλοπας enim dicebant, a recentioribus civitate fuit donata: *Jamblichus* de *Vita Pythag.* segm. 118. τῶν δὲ πόσων ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεισι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἀνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν. ibi vide *Eruditiss. Kusterum*. *Scholiasies Homeri* vetus, quem *Didymum* vocant ad *Il. I. Ζυγὸς*] ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ἣ ἔγκυπται οἱ κόλλαβοι. οὕτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὅν ἐξάπτονται αἱ χορδαί, παρὰ τὸ πεκολληῖσθαι. quæ ad verbum descripsit *Ety-mologus* in *Ζυγὸς*. ne alios memorem: plurimum tamen κόλλοπας *Lucianus* dixit, *Jove Trag.* p. 195. τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισυσλημένον. *Adv. Indoct.* κιθάρα μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπιχειμένην. e *Doridis* & *Galatææ* colloquio aliud præterea notavit summus *Grævius*: ut usum horum verticillorum ne declarem,

curiosa cavit Grammaticorum diligentia, qui omnes satis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* denarrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in *Pindari Pythion*. quem erit cum emendabo, & *Apollodorus Biblioth.* lib. III. p. 169.

P. 68. καὶ τούτο] Asperi nescio quid in hoc loco latet, quod aliqua me ratione offendit: *caruleos habet oculos, sed illud ipsum galea decorat*: quodnam enim ornamentum cæruleis oculis imposita capiti galea confert? in his me fluctuantem cogitationibus opportune *Nicol. Heinsius* expedit ad lib. II. *Artis Ovid.* v. 659. quam notam per elegantem omnino velim legas.

P. 69. τὸν πῆχυν] Risi jocosam Interpretis simplicitatem, qui *penem* verterit, ubi minime ista *Luciani* contaminatione opus erat: quis nescit Cybeles sacerdotes & Bellonarios convulneratis brachiis aliisque corporis partibus elicuisse sanguinem, eoque Dearum honori litasse? quam multi sunt patres in exagitando hoc Gentilium sacrificulorum scelere? commodo *Benedictus* sui fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucianus* (nisi quis alius istius scripti Auctor potius sit habendus, Assyrium enim in principio se dicit) de *Gallis*: τὰ μνηστὰς τε τοὺς πῆχας, καὶ τοῖσι γάτοις πρὸς ἀλλήλους τυπτοῦται: hic aliquanto castius Interpretes: *cubitosque incidunt*: præstitisset etiam in hoc loco non tam obscœne cogitasse: *Propert.*

port. lib. II. El. 18. *Cur aliquis sacris laviat sua brachia cultris?* Tremendam Cupidinis potestatem vivide Venus deformat, qui non tantum vulgus Deorum, sed ipsum quoque Jovem ludum facit, & emeritam amoris Rheæ senectam novis ignibus suscitatur: componi cum his merentur acerba Veneris ad Cupidinem increpatio apud *Apulejum* ad finem lib. V. *Metamorph.* & blandum Jovis ad eundem alloquium lib. VI. An paulo post potius scribendum? *Ἰδία τι τοιοῦτον.*

P. 70. Βιβιωται ἡμῖν] Verbi elegantia non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βιβιωμένα res in vita gesta dicuntur ab *Æschine* Ep. 7. *Μελενῶπα δὲ οὐκ ἐπαπλοῦν μένον πρὸς ὑμᾶς νομίζω τοῖς βιβιωμένοις αὐτῷ κριπύσαν ἀποδόντι χάριν.* Mox ἐκπαθαίρων τὸν βίον, vitam, id est, illam hominum aetatem, seu homines illa aetate viventes expurgans: hanc loquendi venustatem polite *Casaubonus* exposuit ad *Athen.* XV, 5. eruditissimi Viri observatis multa vel ex solo *Luciano* adjungi possent: ut in *Fugit.* p. 787. τί, ὦ θύγατερ, θαυρούς; ἢ τί ἀπολιπύσα τὸν βίον ἰλάλυθας; relicta vita obscure *Benedictus*: melius dixisset; relicta terra, & incolentibus eam hominibus p. 788. σὺ γὰρ κατιδῶν τὸν βίον ἀδίκας καὶ παραπορίας μετὲν p. 790. ὁμήσασα εἰς Ἰνδοὺς τοπρωτον, ἴθιος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ p. 799. ἀπὶ τι ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. recte versum:

ad homines ite quam celerrime. Hæc ex uno libello apposui, cetera præteriturus. Non aliter etiam Longin. Sect. 43. τοσαύτη λογικῶν κοσμικῇ τις ἐπὶ χεὶ τὸν βίον ἀφορία· ad quæ commodum ex Herodiano locum notavit Doctiss. Tollius: Basil. V. Th. p. 58. ἵνα γένωμαι τραγωδία τῷ βίῳ· Hymnus in Virtutem antiquus: Ἄριτά πολύμοχθοι βροταῖα γίνεαι, κάλλιστον θέαμα βίῳ· βρόττειον γένος & βίος comparia sunt: non autem simpliciter ipsos homines significat viventes, sed modum etiam vitæ aliquando & consuetudines inter eos receptas: unde ἐισηγήσασθαι τῷ βίῳ· in usum humana vitæ communem inferre: Euseb. Προπαρασκευ. l. I. εἴτα δὲ τὰς παρὰ πᾶσι βουμένας διοποιίας τε καὶ διογονίας ἐισηγήσασθαι τῷ βίῳ· quibus apposite congruunt illa Basilii in Vita Thecla p. 32. ταπεινὰς δὲ λόγους καὶ μετῆρια καὶ ζωοθυσίας καὶ ἀνδρακτηονίας διὰ μύθων μὲν τινῶν καὶ λόγων ἐκπεριεῖραι ἐπισκευμάσαντα τῷ βίῳ τούτῳ· παραδίδουσαι τῷ ἱεῶς βίῳ posteris tradere, in Cinnamo Histor. lib. I. Heliodor. ipsos latrones λεγόντων βίον vocavit Æthiop. lib. I. διὸ καὶ συρρίψῃ ἐκ' αὐτὴν (λίμνην) ὁ τοιαύτος βίος· hinc explicare conatus sum obscuram apud Pol- lucem locutionem IX, 33. τιλῶντος κριτέρας τοῦ βίου, publicanorum vulgo ὦ face me- lior· Jungi aliquando solet ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων· Porphy. de Abstin. l. 27. Πρώτους αὖν τοῖσιν ἰστίον, οἷς οὐ παντὶ τῷ βίῳ τῶν ἀν-

ἀνθρώπων ὁ λόγος μὲν τὴν παραινέσιν οἴσται,
 non cujuscunque generis hominibus. Ab hac
 autem eleganti locutione non abhorruerunt
 Romani, qui, si qua fieri potuit, Græco-
 rum flores in hortulos detulerunt suos:
Lucret. I. 64. Humana ante oculos fœde cum
vita jaceret In terris oppressa gravi sub reli-
gione. humana vita, ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος.
Phadr. & prudenti vitam consilio monet:
 hic jam ab eruditis hominibus notatum,
 qua debeat significatione sumi *vita*, pro
 ipsis scilicet hominibus: alias certe, ne
 quidem judice, minus commode diceretur
 & Latine, *vitam monere consilio*, si pro-
 prie capias. *Plinius* etiam H. N. XXVIII.
 c. 2. *In universum vero omnibus horis cre-*
dit vita nec sentit: ex hoc autem scriptore
 plura sunt a *Casaubono* collecta. Audacius
 aliquanto *Calius Aurelianus Siccensis* omnem
 medicorum vitam pro ipsis posuit Medicis:
 tandem *Propertius* lib. I. El. 2. *His tu sem-*
per eris nostra gratissima vita: cum ad mo-
dum intelligi posse puto *Ælian. V. H. I.*
 c. 34. Ἀμα καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὸν βλά-
 πτοντα τὴν ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν
 βίον, εἶπε, θεωρῶν ἀπολλύμενον· ipsos fra-
 tres eorumque vivendi rationem. Ἐκκαθαίρειν
 simili ratione de *Hercule* dixit *Synesius*
 in *Epist. στέλλεται οὖν ἐπὶ πονηροῦς ἀνδρας*
 τὸν Ἡράκλειον τρόπον ἐκκαθαίρων αὐτῶν τὴν
 πατρίδα.

P. 72. Ἐπιβούλευσι] Lucianus habet Græviani Codicis lectionem, quæ omni orationis asperitati commodo medetur. Sæpenumero fabulam Hyacinthi Scriptores Christiani insectantur: Tatianus gravis auctor & eruditus: λέγεται μοι νῦν ὁ ἑκατήβολος, πῶς Ἰάκινθον διαχρίσαστο Ζέφυρος; Ζέφυρος αὐτὸν νίκηκε· καὶ τοῦ τραγωδοποιοῦ λέγοντος, Αὔρα θεῶν ὄχημα τιμωτάτου, ὑπὸ βραχίας αὐρᾶς νικηθεὶς ἀπώλεσε τὸν ἐρώμενον· Orat. ad Græc. §. 14. Theophilum & Clementem prætereo: accurate congruunt illa Luciani Dial. seq. αὐτὰς γὰρ ὁ πάντις ἁγνίζει, ὅτι φονεύει μὲν ἐρώμενον τῇ δίσκῃ &c. multa habet comparia Oenotanus apud Eusebium.

P. 73. Ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς] Ἀπάτης ἔργαστήρια has easdem oraculorum officinas appellat Clemens in *Protrept.* Sed ire juvat in rem præsentem: diffors est in hac voce a communi notione usus: proprie quidem ergastula vocantur, quo mancipia detrudi solent, vel etiam prostibula & tabernæ meretriciæ, unde Theramenes a *Demosthene* Ep. 4. ἐν ἐργαστηρίῳ τιθραμμένος ἐκ παιδὸς dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, & juvenilem nequitiam ad seram continuerat ætatem: illam autem nitidiorem, quam respicio, vocabuli significationem, potius in exemplis malo, quam mea cognoscas descriptione: *Demosth.* Orat. I. adv. Boeo-

τιμῇ: καὶ μὲθ' ἑαυτὰς κατασκευάσας ἔργα-
 τήριον συκοφαντῶν· quæ paucis mutatis re-
 peruntur ad initium Orat. II. μὲθ' ἑαυτὰς
 παρασκευασάμενος ἔργατῆριον συκοφαντῶν·
*Liban. Pro Saltator. οἶμαι μὲν οὐ Σπάρτην ἔρ-
 γαστήριον ποιῆσαι τῆς τέχνης, οὐδὲ παρὰ τοῖς
 Εὐρώταις ἴσιν ἀφῆκας τοὺς λόγους· ποῦ equi-
 dem existimo, te Spartam elegisse quasi scie-
 ram ex theatrum quoddam artis tuæ orato-
 riæ: summopere vero arridet illud Helio-
 dari de Delphis, urbe cultissima, ἱερὸν μὲν
 Ἀπόλλωνος, θαῶν δὲ τῶν ἄλλων τέμενος, ἀν-
 ἄρῶν δὲ τοφῶν ἔργαστήριον esse confirmantis
 idem Æthiop. lib. IV. p. 235, πειρατικῶν
 ἔργαστήριον ipsos piratas homines ergastulis
 & si quid his pejus, dignissimos, ita vocat;
 cetera in aliud tempus asservabo.*

P. 75. Ὑπὸ τυμπάνοις] Hæc arma to-
 tumque Bacchi bellicum apparatus repe-
 ries itidem in Baccho: non sine fructu con-
 ferri potest *Arrian. Ind. Hist. c. 7. expen-
 ditiones autem & res Bacchi gestas mul-
 to venustissime præpinxit Horat. lib. II.
 Od. 19.*

P. 76. Οὐδὲν ἂν ἐργάσαστο] Malim: οὐ-
 δὲ ἂν ἐργάσαστο τοιοῦται οὐδὲνα τῶν ζυμπα-
 τῶν· ut exempli raritate facinus hoc apud
 Junonem Jupiter excuset: ζυμπάται non
 simpliciter de sodalibus Icarii, sed de qui-
 busvis vino deditis intelligendi.

τῶν Ἑρμῶν] Relege, quæso, cuncta ve-
 terum

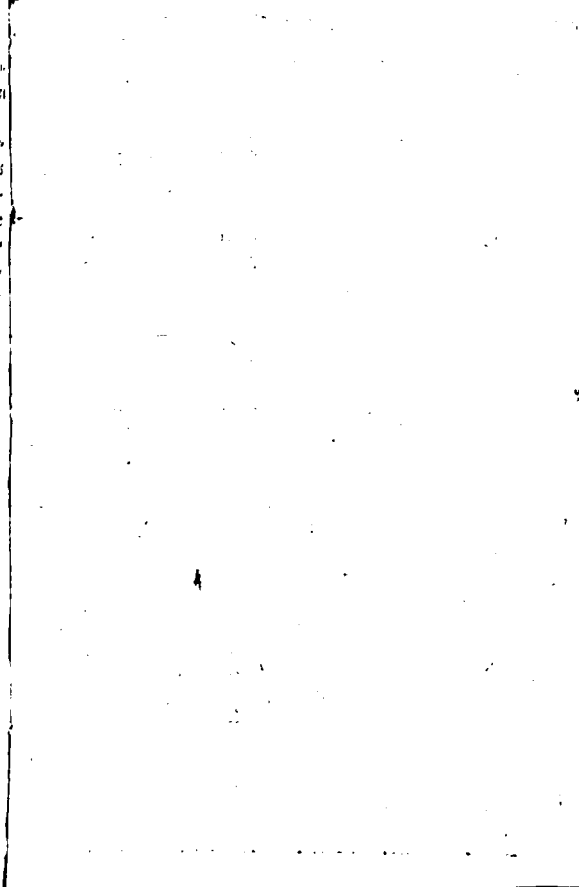
terum fabularum vestigia, de Junone certe non invenies, illam Cupidinis unquam ludibrio fuisse expositam: quid ergo? repone *Πίσιν*, cui jam vetulae pudendum amoris ignem adflaverat Cupido. Vid. Dial. 4. Hanc descriptionem editio Juntarum expressit, cujus ab Eruditissimo du Saoul admonitus sum.

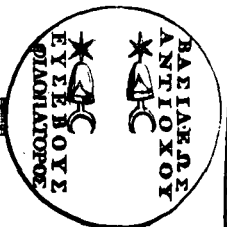
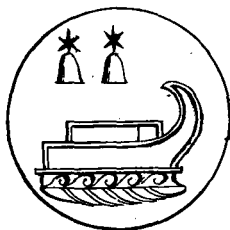
P. 79. καὶ τὰν θαλ.] Καὶ τῆς θαλ. moris enim non est καὶ eo modo repetere.

Ἐπιβούλευσαι ξυδῆσαι] Integras aliquando e *Luciano* voces incuria librarium omisit, ut illustri docuimus exemplo ad p. 6. hic tale quid admissum, fuit cum suspicarer: ita scilicet supplebam propter phraseos, ut opinabar, duritatem: ἐπιβούλευσαι ξυδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι λαβόντες· ut p. 94. ἐπῆλθεν ἐπικλῶσαι θέλων· non αὐτὴν ἐπῆλθεν ἐπικλῶσαι· sed nihil invitis hominibus doctis constituo: tolerabilis enim est in *Austore* nostro quaedam scribendi libertas. Παντοῖος dicitur εἶναι quā metu perculsus varias induit formas, emoti & trepidantis animi indicia: egregiam horum picturam vides apud *Nostrum Eunuchō* p. 981. Βαγιάς δὲ μᾶλλον ἱταράττιτα, καὶ παντοῖος ἢ εἰς μυρία τραπόμενος χρώματα καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι βέβηκας· Similiter *Tatiana* lib. V. Τούτοις ἐντυχὰν πάντα ἰγνέμενη, ὁμοῦ ἀνεφλεγόμενη, ὠχρίαν, ἐθαύμαζον, ὑπιστουν, ἔχαιρον, ἠχθόμενη· & ad iniciū lib.

lib. VIII. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρισανδρος παν-
ταλὰ πὸς ἑν , ἤχθετο , ἀργίζετο , ἐβουλεύετο
&c.

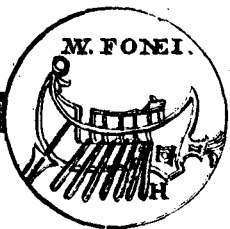
P. 81. Ἀπαγορεύειν] In notissima locu-
tione , iis saltem , qui veteres scriptores
non incuriose tractarunt, *Benedictum* im-
pegisse jure quis miretur: tirones itaque
mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαγο-
ρεύειν , ἀπειπεῖν , ἀπειρηκέναι , qui labori-
bus periculisque ferendis non sufficit, eo-
rumque gravitate victus fatiscit & ani-
mum despondet. *Noster* in *Hermot.* 551.
πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύειν· hic
tamen recte idem *Benedictus* , ob temporis
prolixitatem animum despondere: *Libanius*
ad *Theod.* p. 380. ἐν ἡμέτερον τὴν ἰδὼν καὶ οὐκ
ἀπέπειν· plura peti possunt ex *Isocratis* Ep.
1. προαπειρήκει , *Platone* p. 598. B. *Arrian.*
de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350, 561. *Polluce*
VII. 186. *Luciano* T. I. p. 444. *Synes.* Ep.
4. *Achill. Tat.* p. 159. qui ante oculos ha-
buisset *Synesii* locum videtur, aliisque: at-
tamen ego plures in eodem hæsisse luto
interpretes animadverto. *Servis*, qui im-
miti dominorum & intolerabili sævitia
pressi , herum mutare constituerant , jus
erat πρὸς αὐτοὺς· ad quem *Atheniensium*
morem in sequentibus alludit *Mercurius*:
rem ipsam declarat *Pollux* VII. 13. ubi lau-
danda *Commentatorum* industria, ad quos
Lectorem ablego.

e.
v.
fu
d
q
p
c
y
t
t
l
c

P. 83. τὰ ἔχνη τῶν τραυμάτων] Quæ castium vulnera Plinio dicuntur, cui hanc vocem pereleganti emendatione restituit Vir summus Joh. Frider. Gronovius p. 780. adducto insuper Auctoris nostri loco: adde quoque doctiss. Lamb. Bos Observ. ad N. T. p. 98 Sic ἔχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰγχαυμάτων Catapl. p. 448. & Diogenes in Zenone: τῶν γνωρίμων τινὲς παιδάριον μεμλωτισμένον θιασαίμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σοὶ τοῦ θυμοῦ τὰ ἔχνη. Quale Castoras insigni capiti impositum habuisse memorat Lucianus, etiam nunc in nummis conspicitur: non dissona prodit Codinus in Circi Constantinopolitani descriptione, quem operæ est super hac re consulere. Hæc ut non tantum mente sed oculis etiam percipias, Benevole Lector, laudatissima fecit & ad augendas literas prona nobilissimi Wildii humanitas: quos enim adjeci Antiochi nummos; ad exemplaria repræsentavi, quæ servat Spectatissimi Viri incomparabilis nomismatotheca. Postea præsens Dioscurorum numen utilissimum nautis periclitantibus officium præstare, & tranquillandi maris provinciam sortito tanquam inter Deos iis obtigisse, Mercurius affirmat: per apposite ad veterum opinionem: hoc enim obeundi maris munere Castoras & Helenam poetæ venustissimi honorifice condecorarunt: Euripides in Oreste: Ζητὸς γὰρ εἶσαν, Ζῆν δὲ ἄδ' ἔτιον

χριών, Κάστωρ τε, Πολυδύκει τ' ἐν αἰθέρι
 πτυχαῖς Σύντακος ἔσται ναυτίλοις ἀντίρρο-
 iterumque in extrema fabula: Σὺν Τυδαρ-
 λαις τοῖς Διὸς υἱοῖς αὐταῖς μεδίουσα θαλάσ-
 σης. De Helena tamen contraria scripsit,
 notante Scholiasta, *Sofibius*: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς
 χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπ' ἐκός ἐστι,
 κατὰ Εὐρωπαϊκὴν σιγημίῳται. ὁ μὲν τοι Σω-
 στήριος ἑρπαλιν οἶσται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπ-
 φαίνοσθαι. etiam si de fausto Helenes nu-
 mine dubitaverit *Sofibius*, de Castore saltem
 & Polluce res est certissima: eximium ad-
 scribam *Plutarchi* locum in *Lysandro* pag.
 439. ἦσαν δὲ τινες οἱ τοὺς Διοσκόρους ἐπὶ
 Λυσάνδρου νῆος ἐκπύρην, ὅτι τοῦ λιμένος
 ἔξωπλοι πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολέμιους ἄσπρα τοῖς
 οἴαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες: ut constent ver-
 ba, & omnia rite cohaereant, vel post ἡμε-
 ράσθην addendum reor, εἶδον, vel ultima
 sic refingenda, ὡς ἄσπρα τοῖς οἴαξιν ἐπιλάμ-
 ψαι ἔλεγον. prius tamen facilitate sua ma-
 gis arridet: hanc igitur ob causam in Ca-
 storum honorem *Lysander* Delphis conse-
 cravit χρυσὸς ἄστρας τῶν Διοσκοῦρων, au-
 ctore *Plutarcho* p. 343. quin etiam Pollu-
 cis Græcum nomen eo trahunt Gramma-
 tici, quoniam δίδκος *dulcedinem* notat; nam
 & vitam duxit humano generi utilissimam,
 & in Deorum acceptus numerum suavissi-
 mam jactatis mari navigantibus salutem
 annunciare non dedignatur; vide *Scholia-*
stam

Item Apollon. Rhodii ab lib. I. v. 1037. *St Etymologum* in Ἀδινυκῆς. Similem Achillis benevolentiam ad insulam Achilleam memorix mandavit *Arrian. Perip. Pont. Eux.* Sed limitibus inclusus angustis, eos tantum curabat, qui ad hanc appellebant insulam, iisdemque præsens suum numen significabat indiciiis, quibus ipsi Castores: non indigna, quæ ponantur, *Arriani* verba: οἱ δὲ καὶ ὅτι καὶ λέγουσιν φανῆναι σφισιν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ, ἢ ἐκ' ἀκρῶ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκόρους· τοσοῦτοι μόνον τῶν Διοσκόρων μῖλλον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διοσκόροι τοῖς πανταχοῦ πλωιζομένοις θαργυῖς φαίνονται, καὶ φαίνετες πατῆρες γήσονται; ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἔδῃ τῇ νήσῳ. Alibi forte plura, ubi simul, cur hanc præcipue Dioscuris provinciam veteres assignatam voluerint, explicabitur: istiusmodi certe stellularum in morem ignes per transtra navium oberrantes haud mediocri gaudio nautarum animos pertendant, & maris ad austrum se componentis tranquillitatem prædicunt: causas horum naturales multi recentiorum enuclearunt, qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. Ἰδὼν ἰδὼν] Sanissima lectio & bene Græca: e *Pausania* monstravit hanc similesque loquutiones præstantissimus Syl-

Sylburgius in eruditissima illa ad Lectorem præfatione: usurparunt etiam LXX. Interpretes *Exod.* 111, 7. ἰδὼν ἰδὼν τὴν καίπωση τοῦ λαοῦ μου: quæ a *Stephano* repetuntur *Actor.* VIII, 34. in hac autem scribendi formula lapsi sunt Viri doctissimi, *Pfochenius Diatr.* §. 52. quod Hebrææ phraseos æmulationem negaret, & *Gatakerus* de N. T. *Style* c. 1X. quod *Pfochenio* adversarius insolens hoc esse Græcis loquendi genus confirmaret, & Luciani loci vim frustraneo conatu eludere niteretur: etsi enim phrasidis quædam native Græca sit, a LXX. tamen & N. T. scriptoribus adhibita ad locutionem Hebræam accurate exprimendam aliam utique induit formam: quare prudenter *Sylburgium* scripsisse iudico: *cujusmodi phrasēs occurrunt etiam in sacris literis ex Hebræica consuetudine petita.* De polypo legatur *Theophrast.* de *Color.* *Ælian.* H. A. pluribus in locis, & H. V. lib. I. c. 1. *Basilius* & *Eustath.* in *Hexaëm.* ad quem posteriorem multa congeffit *Leo Allatius.*

P. 89. Ἐπελίζατο] *Prælegit*: rarissimi usus significatio, quam observandam moneo: in historia parili *Antoninus Liberalis* c. 1. scripsit: ἡ δὲ ἀνέλικο, καὶ ἀνέγνω. Sic tamen & *Euparium* adhibuisse censeo in extrema *Libanii* vita: καὶ ὁ τοῦ ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται. quamquam

quam aliter *Interpres* ceperit; & *Callimachus* *Epigram.* XXIV. Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξόμενος. Paulo post, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου malim quam αὐτῆς. *Jurgia* *Dearum* asperrima nisi sedasset *Jupiter*, res ad manus venisset, quod ita *Lucianus*: καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς δίστησιν αὐτὸς &c. veram agnovisse *Lectionem* videtur *Benedictus*: ac nisi *Jupiter* ipsas *diremisset*: αὐτάς. alias enim potius scripsisset, εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς δίστησιν. neque decorum est, δίστησιν suo casu cedere.

P. 92. ἀπιλάττω] Sic tres quatuorve, quas oculis usurpavi, editiones: vitiose tamen: quis enim auribus defæcatis & Græcæ puritati assuetis toleret ἀπολαμβάνειν τῶν κεράτων? nam nativa locutio est ἐπιλαμβάνειν τῶν κεράτων. ut in *Navigio* τῶν κροιάων ἐπιλημμένος. καλαδίου ἐπιλαμβάνειν apud *Max. Tyrium* *Serm.* V. & φιλοσοφίας ἐπιλαμβανόμενοι, *Philosophie studiosi* *Serm.* XXXI. *Artapanus* de *Judæorum* *Rebus* apud *Euseb. Præpar. Evang.* lib. IX. Τὸν δὲ Μάυσον ἐν εἵχε ῥάβδον ἐμβαλόντα ὄφιν ποιῆσαι. πτοηθέντων δὲ πάντων ἐπιλαμβάνουσι τῆς οὐρᾶς αἰετίζουσι καὶ πάλιν ῥάβδον ποιῆσαι. Igitur hoc etiam loco scribe ἀπιλάττω.

P. 94. Ἐντριπῇ] Ante legebatur ὑπρι-

*** 5

πῇ.

πῇ· quæ lectio fane parum erat εὐπροσῆς· nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti, & meliorem unius literulæ mutatione lectionem *Luciano* redonavimus. Occurrit equidem in *Æschyli Choëphoris* ἐπικουρία εὐπριπτος, auxilium paratum, & ornate instructum: sed hoc damnatam a Codicibus scripturam nullo modo confirmat: cognosce potius hæc exempla aptissimos restitutæ lectionis tibicines: *Lucian.* in *Cataplo*: Εἶναι, ὃ Κλαυδί, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἐρεῖν πάλας εὐτριπής. *Æschines* in illa multo facetissima epistola X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλυφῶνιν εὐτριπής· *Dionysius Halicarnassensis* *Antiq. Rom.* lib. IV. c. 72. πρὸ ἧ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτριπῇ γυνίθαι· *Hesych.* Εὐτριπῇ, ἑτοιμασμένη· Hinc εὐτριπίζειν, apparare apud *Aristoph.* *Pl.* ὕ. 626. alibique frequentissime.

P. 95. ἐγκαυμάται] Dubitabilis est huius lectionis bonitas: nam superius p. 70. ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμεν legebamus: breviter inquiram, utrum anteponendum videatur. Ἐγκαύματα notæ vocantur igne signatæ & iniustæ ἀπὸ τοῦ ἐγκαίεσθαι, unde ἐγκαυμίνος, ἱππῆς in *Glossis*: & μέλτος ἐγκαίστα μιδαίστω τὴν χέραξιν apud *Nonnum.* *Synag.* Ἰσορ. ad *Stelit.* II: *Gregorii* 15. *Noster Catapl.* p. 44. καὶ τοι, τί τοῦτο, ὅχου μὲν καὶ συμῖαν τῷ ἐγκαυμάτῳ, οἷα οἶδα

οἷα δὲ ὅπως ἐξαλείπται, μᾶλλον δὲ ἐκτί-
 ποπται· insignia cognoscis literati servi, quæ
 vafer ille exciderat, ne conspicuas dedeco-
 ris notas corpore præferret· *Legenda*, quæ
 hac de re eruditissime scripsit *Rhodius* ad
Scribonium Largum. *Euparius* in *Ædesio*
 hos vocat ἀνδράποδα διδουλεύκοντα κακῶς,
 καὶ μάστιξιν καταδιδάπνημένα, καὶ τὰς
 τῆς μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν τοῖς εἰδύλοις φέ-
 ροντα· apud *Platonem* in *Timæo* p. 1045.
 ὥστε οἷον ἐγκαύματα μοι ἀνεκπλύτου γρα-
 φῆς ἔμμενά μοι γέγονε· quibus ad κρηογρα-
 φίαν seu ἐγκυστικὴν *Philosophum* respexisse
 duco: *Chalcidius* interpretatione liberiore
 mentem Auctoris sui expressisse fuit conten-
 tus: Fors etiam quod studiosa senis & assidua
 relatio meracam quandam & inobsoletam
 impreffert animo notam: simili modo τρυ-
 σίππιον exponit *Etymologus*, ἐγκαυμα ἰπ-
 πον γιγνηκός ἐπὶ τῆς γιάθου, quod pro-
 pterea πυρὸς χάραγμα non inconcinne vo-
 cat *Anacreon* Od. 55. Tandem *Scholias*tes
 nostri *Luciani* ad *Lexiphanis* ista: καὶ
 ὅτι καύματα ἢ hæc adnotat: ὅμοια τὰ ἀπὸ
 τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα
 ἡμῶν λέγειν· rectissime scripsit & ex medi-
 corum consuetudine, qui solent ἐγκαύμα-
 τα nominare signa, quæ frigus penetrabile
 corporibus humanis impressit, quamquam
Luciano nihil faciat. At vero ab istis ἐγ-
 καύμασι multum distant ἐκκαύματα· bonis

avibus illa vox in *Pollucem* reducta est lib. VII, 110. & X. 110. ubi opportuno *Diodori* exemplo ostendi significare *cremia*, seu *ligna arida*, quæ focis imponuntur: qua propter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI, 91. τὰ δὲ ἱγκαύματα ἴσθαι· non tamen me præterit, & in *Hesychio* sic vulgatum: Ἐῖσθαι &c. τὰ ἱγκαύματα· melius utriusque integritati consultum arbitror, si resingas ἱγκαύματα· discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, & meliorem me ducere in priore dialogo lectionem ἱγκαύματα, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam ἱγκαυμάτων ea nunquam est notio, quæ huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. Πιτόμενος] Vide *Gravium* ad *Solæc.* p. 751. In prima *Tritonis* narratione Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα &c. ἡ Ἀθηναῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης· non bene digestus orationis nexusprehenditur, quæ Græcis ἀνακολουθία· dixi supra.

Ad *Timonem* accedimus, quod ego nobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror & permagnifacio: quid enim eo purius est, & ad veterem eloquentiæ formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, & ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata

Etata voluptate perfundit. In hanc itaque
 curam incubuerunt doctissimi viri, ut mel-
 litissimum hoc ingenii Luciani monumen-
 tum expolirent atque illustrarent: neque
 adeo sua laude fraudanda est *Tanaquilli
 Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in
 hoc Luciani scripto utiliter collocavit:
 hunc non passibus æquis & longo satis in-
 tervallo sequitur *Lambertus Barlaus*, cujus
 in *Timonem* labores diligentiae gloriam certe
 & propensi in literas animi merentur: ego
 post alios lineam in hac tabula ducere con-
 stitui, & fors operæ fecisse pretium videbor,
 si accuratius quædam ex *Aristophanis* fabula
Pluto loca monstravero, quæ sibi pro-
 posuit imitanda *Lucianus*; non enim inde
 scripti præcipuum tantummodo argumen-
 tum, verum etiam locutiones nonnullas &
 sententias desumpsit. Sed post *Tanaquillum
 Fabrum* restant, quæ de *Timone* prædica-
 mus: neque enim tanto nos hunc homi-
 nem odio, quanto ille genus omne huma-
 num, prosequimur, vel propter hunc solum
Luciani nostri libellum: nam hos ejus mores
 inficetos & ab hominum congressibus ab-
 horrentes male nititur excusare *Faber*. Sane
Platonis Epistola a *Leone Allatio* publicatæ,
 sophistica potius sententiarum ludibria,
 quam nativam principis philosophi gra-
 vitatem spirant: contra stat veterum au-
 thoritas, sine qua nihil in hujuscemodi re-

bus licet: *Aristophanes* in *Lysistrata* p. 337. ingenium Timonis inhumanum sale Comico defricat, & in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat καθάρην Τίμωνα, merum Timonem: quapropter & merito μισάνθρωπον cognomen ipsi adhæsit: *Cicero* *Tuscul. Quæst.* lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος appellatur. Idemque obscurius de *Amicitia* §. 87. Quin etiam si quis ea asperitate est, & immanitate natura, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus &c. *Plinius* *H. N.* lib. VII. c. 19. ubi æquabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quendam torvitatemque naturæ duram & inflexibilem, affectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiæ Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani eveclum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiæ, siquidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e *Digene* in *Timonis Philiæii Vita*, sed alieno ibi loco positam, quæ breviter ingenium hujus Misanthropi complectitur, excerpam: Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Τίμων, ὁ μισάνθρωπος, ὁ δ' οὐ φιλόσοφος, καὶ φιλόσοφος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων.

ὡς καὶ Ἀντίγονός φησι· λόγος γοῦν εἰπὶν Τίμων
 οὐκ ἔστιν ἐν Περιπατητικῷ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ
 τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ Φεύγοντες τοξεύουσι καὶ
 οἱ διώκοντες, οὕτω τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώ-
 κοντες θηρῶσι τοὺς μαθητὰς, οἱ δὲ Φεύγοντες
 καθάπερ καὶ ὁ Τίμων· alieno dixi loco po-
 sitam, quoniam ex more *Diogenis* ad finem
 erat rejicienda: ut enim nunc est, narra-
 tionem de Timone Phliasio non bene in-
 terrumpit & conturbat: sed observa mihi,
 Timonem nostrum fuisse φιλόκεπον: id
 nimirum ad *Lucianum* facit, qui illum in-
 ducit agrum sarculo versantem: ne verò
 non de Timonis natura credat Lector, res
 erit ipsa testimonio, quam e Plutarcho sa-
 tis ridiculam commemorabo. Cum proces-
 sisset aliquando noster homo in Athenien-
 sium concionem, omnium animos rei no-
 vitate perculsos ad se convertit, magnam-
 que sui expectationem concitavit: ille verò
 ad attentos Athenienses hæc dixisse fertur:
 area mihi parva est, in qua domum eri-
 gere decrevi: in hac ficus enata multorum
 suspendiis est nobilitata: non possum ita-
 que non, quin publice significem, si quem
 Atheniensium vitæ ceperit ædium, me eum
 velle rogatum, ut ex hac felici arbore se
 suspendat, antequam excindatur: & quis
 post hæc certius asperitatis morum ejus ar-
 gumentum desideret? hunc autem rigorem
 ex injuriis amicorum videtur contraxisse,
 quo-

quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem præcipitavit, ut summam vitæ beatitudinem in universi generis humani odio definiret: μένος εἶδε μηδὲνα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους, ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historię veritate accepit: indicio *Plutarchus* est in *Antonio*, quem & ipsum refert hominum evitare congressus, καὶ τὸν Τίμαριος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῦν βίον ἴφασκειν, ὡς δὲ πιπνυθῶς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν. Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic alloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat *Apemantus*, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemantus*, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripatericus*, *Timonem* discipulos fugientem captasse, cui nihil æque fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam & morum torvitate

tate horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, &, cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in Ἀπορίαις & Τιμων· ἀπὸ ἀχράδος πτώσας. Sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commentator, quem eruditorum hominum oculis concedet singulare Musarum decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαράδρας habet; quod mihi minus probum videtur & conveniens. Sepulchrum Timonis a reliqua terra maris impetus avulsit, ne non vitæ notas ipsum repræsentaret monumentum. Memorabile est, quod in *Pausania* reperio lib. I. cap. 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope Academiam) φαιεται πύργος Τιμόνος &c. itaque *Lucianum* laudo, qui rei veræ confictam eleganter subtexuit: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἰσχυρίαν πυργίον οἰκοδομήσας ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ. nam de insperata thesauri inventionē neminem habet auctorem, vel saltem nullum inveni, id qui memoriæ mandarit: quamquam me non prætereat, Commentatorem *Horatianum* illud divitis istius exemplum, qui, dum populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat domi, ad Timonem Atheniensem referre: neque de nihilo est, quod scribit in extremo *Timone*: ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ταύτῃ

ταύτην ἀειλὸν· etenim illa regio maxime saxosa erat, & collibus aspera, ut ex *Pan-
sania* liquet. Denique memoriam huius viri Epigrammatis æternarunt poëtæ: inter alia, quæ in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est.

Τίμων, (οὐ γὰρ ἔτ' ἴσσι) τί τας, Φάος ἢ
σκοῖτος ἰχθῆρον;

Τὸ σκοῖτος, ὑμῶν γὰρ πλείους ἐν αἵψῃ.
Vide *Callimachi Epigrammata* per *Rich.
Bentlejum* fidus eruditionis nobilissimum collecta.

P. 99. Ὡ Ζεῦ Φίλε] Multa vides in vat-
tum dedecus cognomina Jovis cumulata;
quibus quasi tibicinibus & fulturis ruinam
meditantes versus sustineant: eadem illa &
aliquanto etiam plura studiose collegit &
apte explicuit *Dio Chrysostomus de Dei co-
gnitione* p. 216. Jupiter nimirum πάσης
ἐπώνυμος ὢν φύσεώς τε καὶ τύχης, ἅτε πάν-
των αὐτὸς αἴτιος ὢν, tam varia nactus fuit
a diversis muneribus, quæ obire putaba-
tur, nomina, ut docet *Aristoteles*, aut qui-
cunque alius certe vetus scriptor *de Mundo*
c. 7. Εἰς δὲ ὢν πολυνύμιός ἐστι, κατοικῶν
ζόμενος τοῖς πάσι πάντι, ἅπερ αὐτὸς πο-
χμοῖ· lege cetera: plura dabit *Cornelius*
de Natura Deorum, *Scholias* *Euripid.* in
Hecub. v. 345. & *Pollux* lib. I. c. 1. cui ad
verbum fere conveniunt, quæ scribit *Sophocli.* *Commentator* in *Ajac.* *Elagell.* v. 492

Potuerat itaque & Jovem ostendisse πολού-
ρυμοι. Illustriss. Spanhemius ad Callim. H.
in Dian. V. 7. ubi hunc Luciani locum
tangit. Quæ vero Noster in ignominiam
convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulæ
meritis eorum laudibus adstruit Dio Chry-
sostomus dicta Orat. pag. 213. qui locus
in paucis eximius ab omnibus rei poë-
ticæ amantibus cognosci debet & confide-
rari.

Ἐμβρόντης] Poëticum illum furorem,
quem insaniam & non ingratum placentiæ
stultitiæ colorem Zoili denominare consue-
verant, sugillat hoc nomine Lucianus :
Ἐμβρόντης enim apud Hesychium, παρὰ
πεπληγμένος τὴν διάνειαν, μαινόμενος ite-
rum : Ἐμβρονηθείς. ἐκ τοῦ γενόμενος, μω-
ρανθίς. Ἐμβρονημένος, ἀναισθητός apud
Suidam μάταιος γνώριμος. μάταιος enim γί-
σθαι recentiores sæpissime dicunt, quem
repentino casu obstupidum animi corporis-
que vires deseruerunt. Hinc non vane su-
spicor, labem in Hesychio hæsisse, ubi scri-
bit : Ἐμβρονημένος, ἀναισθητός, ἐμβρόν-
της. quid enim facilius animadvertas,
quam refici debere, ἐμβρονημένος. quam
enim alterum illud originem habeat? nam
brutum iudicabo, ad id vocabuli quæ
confugerit. Proprie posuit Philostratus
lib. III. de Vita A. T. ἐμβρονηθείς δὲ ἀν-
σῆς ὑπὸ τῶν σοφῶν, πικρὸν ἄλλω ἄλλως.

eos autem a sapientibus fulmine tactos omni
 vulgo cecidisse: scilicet ex hoc præter alia
 loco pyrii pulveris usum, bellicorumque
 tormentorum jam olim in India fuisse no-
 tum quidam contendunt. Vide & Polluc. I.
 118. venuste transtulit *Achilles Tasius* lib.
 III. p. 191. μέτρον γὰρ οὐκ ἔχει τὸ κακὸν im-
 βρόνταί με· immoderatum enim malum me
 reddidit attonitum: id enim in *Glossis* Græ-
 ci vocabuli est interpretamentum: *Ada-
 mantius* de immobilibus oculis tractans,
 οἱ μὲν ἀχρότεροι, inquit, ἰμβρόντατους ἐ-
 παύουσι· commodè declarat *Polemo* in ea-
 dem re: οἱ δὲ ἀχρότεροι μαρινὸς αἰδῶσι
 σηπαινοῦσι· insanientes igitur stupidos vo-
 luit *Adamantius*. *Hesychium* e scena deru-
 lisse censeo facetum illud βρόντημα pro ἐ-
 βρόντητος·

P. 100. Ἐξω τοῦ παύου] Nihil hic
 imperfectum, ut *Barleus* putabat, modo
 veritas, excepto nominum strepitu: quæ lo-
 cutio illum fugiebat. Ab eodem paulo ante
Propertii versiculus prave est adhibitus; po-
 sitas fulcire ruinas. præterquam enim quod
 ibi legendum docuerit *pruinæ* elegantissi-
 mus *Broekhuysius*, aliam ibi longe notio-
 nem habet *fulcire*, ut ex eruditissimi ho-
 minis commentario disces. Sed viri illius
 errores non paucos præterire constitui.

Τὸ τραύματος] Immerito lites huic
 scripturæ moverunt doctissimi Viri, qui-
 bus

bus inepte de fulmine dici τραῦμα videbatur: seorsum ab iis sentio propter hunc Euripidis versiculum: Πολλούς δὲ βροτῆς τραῦμα δναιμον ἄλλοις· elegantissime profecto: conservavit Theon Smyrnaeus Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque Plutarchum Sympof. IV. c. 2. ubi editum est πνῦμα δναιμον, quod omni Venere caret: neque enim recte de βροτῇ πνῦμα dicitur, nec rite conjungas cum δναιμον· admonuit me stator eruditionis veræ ac vindex Lud. Kusterus. In hac autem tota Jovialium fulminum irrisione ante oculos habuit Noster hæc Aristophanis in Pluto ὕ. 124. Οἷσι γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα, καὶ τοὺς κραυγῶν ἀξίους τριμβόλου· Hæc vero μόνον δὲ τοῦτο οἰεσθαι &c. ad Iovis pertinere contemptores, extra controversiam meo arbitratu esse debet.

Ἀπίθωνος ὦν &c.] Inexpectata meis auribus accidebat hæc locutio: quapropter nescio quid meditabar; οὐ πᾶν τοι ἀπίθωνος, ὡς πρὸς οὗτω &c. quod molle est & bene Græcum. Salmoneum & Tantalum pro hominibus posuit impiis & Deos oppugnantibus Heracl. Vit. Hom. p. 408.

ὑπὸ μανδραγόρα] Leo Allatius ad Heraclm. Eustath. p. 57. ὑπὸ μανδραγόρου· quod ego potius probo, cum & vetustæ quædam editiones id agnoscant, & Stephanus Schediasm. lib. IV. cap. 6. comprobet;

animus ad *Palmerii* notata non est advertingendus: vim mandragoræ somnificam multis illustravit eruditionis non spernendæ Græcus d. l. *Hesychius*. Μανδραγόρας, αἶδος ἀρκίους οἶνον καὶ ὑπνωτὸν. scribe ὑπνωτικόν. nam sic alibi: Ὑπνωτὸν, ὃ μανδραγόρας & *Suidas* ὑπνωτικὸς κέρπος. alterum me sollicitat οἶνός. neque enim perplacet *Saxingii* conjectura μαρικόν. ψυκτικόν approbarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim mandragoræ potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta* aliique assignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum assumeretur, teste *Theophrasto*: alii perscrubunt: huc spectat nobile Cæsaris facinus, quod *Polyenus* narrat *Stratag.* lib. VIII. illum omnes interemisisse, qui se ceperant, latrones, vino mandragora mixto inebriatos & in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus* aliique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster Adv. Ind.* p. 554. Ἀλλ', ὃ καταπύγυν, οἷσι το σφόδρον μανδραγόραν κατακτεχῶσαι αὐτοῦ, οἷς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἶδέναι. οἷς μὲν σὺν ὃ μὲν ὑμῖν βίος &c. sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas: non aliter usurpasse censeo in-nominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φησὶται πολὺν μανδραγόραν ἐκπιπτοκώς. quæ ex *Demosthene* & *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo.

P. 101. κακιστὸν] Reperishoe apud *Suidam* & παρὰ δὲ, παρὰ δὲ apud *Hesychium*: præceptus autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformat: *Philo Judæus* adversus *Flaccum* pari orationem colore variavit: κατὰ τὴν οὐρανὸν προσημιζοντο &c. συνδεδυμένον δορῶσαι φασμαδὸν &c. αἱ στοιχευδὸν ἰνὸ μίαν &c.

[Φορτικῶς] Nimis acute *Faber* de vilitate vocis παρὰ δὲ notanda cogitasse *Lucianum* putabat: quid existimem paucis dabo: poetarum ridiculam antea verbositatem obiter irrississe *Nostrum*, nemo dubitabit: hic verba sunt Tragica & grande sonantia: præterea horridum quid & incomptum in istis μεταμὲς ἰκάνου σπαιγόν. accedo igitur ad *Eruditiissimi Jénssii* sententiam hæc e Tragico quodam antiquo desumpta suspicantis, cujus in fabulis, ut conjecto, numerosis vocibus insulsus suberat sensus: hinc jure videor inferre, Φορτικῶς παρ' ἰκάνου Comicis oppido familiarem poni pro προηγουμένως vel τραγικῶς, & *Lucianum* simul ineptum illius poetæ sensum perstrinxisse.

[Ἐν ἀκαρπείῳ χρόνῳ] Est in *Aristophanis Plu-*
to §. 244. *Noster* p. 113.

[Εἰς ἴδου τι ἀρχαῖον] Simulatam illam in
obeundis sacris religionem sæpe designat
Pla-

Plato: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀναστῆσαι τοὺς κύνες] Somniat *Barleus* de canibus οἰκουροῖς. scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit ad *Lucianum* historiola non inficeta de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Æliano* de *Animal.* lib. VII. c. 13. quam ibi cognosce: Idem canes Vulcano sacros in ejus templo visitasse refert lib. X. c. 2. *Philostratus* etiam canes ad valvas templi Dictynnæ in Creta invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus, qui Scipioni in Capitolium ingredienti nunquam allatrarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* v. 248. Ὑδὼρ ὕδαρ, ἃ γαίτονες.

P. 102. Πόσοι Φαίθοντες] Operæ est *Libanium* audire scribentem T. II. p. 391. οἱ δ' ὕποντο πᾶσιν ἁμαρτήμασι δίπαι, σφῆδρα αὖν ὀλίγον ἢ τό σωζόμενοι. ὅστις οὖν ἐοικέναι βούλεται θεοῖς, ἀφ' οἷς τιμωρίαις χαρίτω μᾶλλον ἢ λαμβάνειν. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι τοῖς δεομένοις] Colorem duxit *Noster* ex *Aristophane* Pl. v. 830. quæ si conferre neglexeris, minus perspectam habebis horum omnium elegantiam. Miseret me sane Timonis, quem, effusis culpanda liberalitate divitiis, omnes notī atque amici deseruerunt, ut purpura Terentiana panniculos meos exornem.

Δυσάντητοι καὶ ἀποτρέπαιον] Quarumdam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis sæpius inseruit, sibi que quodam suo jure vindicavit: adverte vero: *Eunuch.* p. 978. δυσοιώνισάν τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητοι θάμα, εἴτις ἔωδον ἱξίων ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα· *Pseudol.* p. 590 ἐκτρέπυσθαι τὸ δυσάντητοι θάμα· Proprie dixit ἐγέραι (ὁδόν) ἐκτρέπονται inde deductum ἐκτρέπυσθαι τινα, fugere alicujus & abominari conspectum: *Aristoph.* Pl. Οἱ δ' ἐξετρέποντο κ' οὐκ ἰδέουσι ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judæus*: παρθένοι δὲ αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τῶν οἰκιστῶν ἐκτρέπόμεναι.

P. 103. ἀναγρίπτεται τὸν κεραυνὸν] Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit Doctiss. *Lamb. Bos. Observ. Crit.* cap. 8. Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94. Concinne solent alio transferre Scriptores Græci: *Stasimus* Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' ἰδὼν ἑλένην καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδισσι Ζύνθητο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Πίπτεται
* * * * *

πίσας πολέμου μεγάλην ἔσιν Ἰλιακοῖο· Δῆ-
 μοι ἀναρρίπιζεν inter alia Pollux habet: po-
 puli animos inflammare dicas cum Livio:
 parum abest illud Plutarchi in Demosth: οἱ
 δὲ πόλεις, πάλιν τοῦ Δημοσθένους ἀναρρίπί-
 ζοντες αὐτάς, συνίσταντο· & Theopompus
 apud eundem: ἡ δὲ τοῦ ῥήτορος δύναμις ἐκρε-
 πίζουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαίονσα
 τὴν φιλοθυμίαν· Detestabile Ephesii Pytha-
 goræ vitium scite culpat Bato apud Suidam:
 διαβολαῖς ταῖς εἰς πλεσίους ἐκρεπιδῶναι κο-
 φήματος ἢ· Tzetzes ad Hesiod. v. 226. ἐκ
 μικρᾶς ἀφορμῆς ἀναρρίπιζονται πόλεμοι· sic
 vetustæ; namque improbo φέροι, quod
 Daniel Heinsius expressit. Mox Αἴτιος re-
 stitui; de qua emendatione, ne quid scru-
 puli supersit, vide p. 110. ubi Cyclopas
 ex Ætna Jupiter advocari jubet ad refi-
 ciendum fulmen; & p. 121. hæc sunt dis-
 cedentis Mercurii verba: ἔγὼ δὲ ὑπὲρ τῆς
 Αἴτιος εἰς αἶσαν ἀναπτύσσομαι· Postea de-
 prehendi convenire mihi cum Fabio, quod
 Ixtor, quanquam ille hæc rationum mo-
 menta non attulerit.

Ἐπιτρέψι] Perdidit: frequens in Ari-
 stoph. fabula Pluto: ut, v. 120, 351, 1120.
 & alibi. Noster. n. 169. & adversus Indoct.
 ἄλλους τινες ἀνθρώπους ἐπιτρέψοντάς σι· Sic
 etiam in Pseudol. p 600. & Fugit. p. 800.

Εὐέθεια] Mores nimium simplices & fa-
 ciles hominem aliorum ludibrium faciunt
 &

& risum, degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiæ significationem: centies apud *Palæphatium*: rara est & observanda notio, cum νότους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς εὐτρέπτους, qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia detrectant: docuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ἐξείων. Idem tamen Ἰπποκρ. β in *Prognost.* quem locum forte totum *Barleus* non inspexerat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit prolatis e *Dinarcho*, *Demosthene*, & *Platone* exemplis. Hos æmulatus *Theon Smyrneus* cap. 1. scripsit: ὅτε μόνος ἂν εἴη μουσικὸς ὁ κυρίως εὐήθης. Non vacat similia describere plura e *Platone*. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτροπίαν & τὸ εὐήθες οὐ τὸ γυναικῶν πλεῖστον μετέχει ut contraria & adversis frontibus pugnancia ponit: docet *Scholias*tes: τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀπρόηρον σημαίνεται τὸ εὐήθες ἐπὶ καλοῦ. hæc ipsa *Thucydidis* verba voluit *Suidas* in Εὐήθεις.

P. 104. Τεσσαῦτα μύρια } Verissima est illa lectio, quam e MSS. Reg. *Tanaq. Faber* reduxit; neque hac emendatione carere debuit *Timon Lucianeus*: opera verò danda est, ut clare liqueat barbaram esse locutionem & e Græcarum numero delendam τεσσαῦτα πλοῦτα ταύρων καὶ αἰγῶν, quoniam aliter eruditissimis viris persuasum video: nam inepte profecto *Interpres* tot pinguißimos tauros & capras, cujus im-

peritiam superavit *Barleus*, cum αἰγῶν πί-
 τата Atticam esse constructionem affirmat
 pro αἶγας πιστάτας· vellem equidem, ille
 dignum habuisset testimoniis auctorum
 istam loquendi formulam probare. Sed
 eamus in rem præsentem: vel significabit
 hæc locutio *tot partes taurorum pinguis-
 simas*, vel, quod arbitrati sunt, *tot tauros
 pinguisimos*: utrumque ab ingenio linguæ
 Græcæ alienum est: de primo, quis ali-
 quanto nasutior ferat hanc phrasin, τοσαῦ-
 τα πίοτατα ταύρων θύειν? τοσούτος enim nun-
 quam adjectivis simpliciter adjungitur, sed
 nomina substantiva desiderat expressa,
 quod puto nullis contrariis posse debilitari
 exemplis. Quoad alterum, Græci sane non
 dicerent τὰ πίοτατα τῶν ταύρων, sed οἱ πίο-
 τatoi τῶν ταύρων· quo loquendi usu potis-
 simum utuntur, cum res aliqua potest in
 varias separari species: sic *Isocrates* οἱ σκου-
 δαῖοι τῶν γυναικῶν· *Sextus Empiricus*, οἱ με-
 γαλοφρεῖς τῶν ἀνθρώπων lib. I. c. 6. repe-
 riuntur enim & inhonesti parentes & ho-
 mines animi atque eruditionis expertes: est
 itaque, ac si dicas, illi ex parentibus, qui
 honesti sunt & boni: scio tamen non ubi-
 que eodem valere modo hunc compa-
 rationis respectum: sic enim in procæmio
Thucydides: καὶ τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐν-
 τεῦθεν ἐποιεῦντο· apposite *Scholias*: Θεο-
 κυδίδης, καὶ τὸν πλείστον τοῦ χρόνου· nimi-
 rum

rum hanc locutionem *Thucydidi* familiarem notat, qui & alibi dixerit τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου pro πλεῖστον χρόνον· minus itaque recte *Valla*: *maximam victus partem*: concordat illud *Herodoti* in *Clione*: τοῦτον τὸν Ἀρίωνα λέγουσι τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρέβοντα παρὰ *Περιάνδρῳ*· illum memorant *A- rionem* longinquum contrivisse tempus apud *Periandrum*: & *Aristophanis* in Ἐφ. Ὑ. 166. Κάπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὰν· hujus rei ignorantio in errorem dedit *Henr. Stephanum*: de *Tiberio Cæsare* tradit *Zosimus*: Τιβέριος ὁ παρὰ τούτου (Ὁκταβιανού) διαδιξάμενος τὴν ἀρχὴν εἰς ἰσχάτην ἀμότητος ἐτραπείας &c. *Scribo*, inquit, *Stephanus*, ἰσχατοὶ ἀμότητος vel ἰσχάτην ἀμότητα· non intellexit, quod pace viri magni dixero, Græcam phrasin, eamque in *Zosimo* frequentem; nam & alibi apud eum ἰσχατος κινδύνου, & ἀρετῆς καλλίστη, pro ἰσχατος κίνδυνος, & ἀρετὴ καλλίστη· Paria sunt apud *Aristeam* de LXX. Interpretibus: εἰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐπιμικέσθαι νοθεύεις· *Epicurum* *Ep. ad Herodotum*: ἵνα παρ' ἐκάστους τῶν καιρῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς δύναται· *Sextum Empir. Pyrrh. Hypot. lib. I. c. 14.* καὶ γὰρ καταπαίζειν τῶν Δογματικῶν τιτυφωμένῳ καὶ περιαυτολογούντῳ οὐκ ἀποδοκιμάζομεν μετὰ τοὺς πρακτικοὺς τῶν λόγων· alia contulit & proba *Doctissimus Jensonius* *Lect. Luc. lib. III. cap. 14.* Neque

hunc scribendi nitorem repudiarunt Romani: in *Tertulliani Pallio novum visum Andromidis solocem* legimus: Vide *Salm.* p. 311.

P. 105. Ἐπιβυσάριον] Vide me ad *Pall.* X. 172. *Hejych.* Βύσι, καμύσι, φράσσιν ὅτα. *Nesler in Gall.* ἱπανχίνα περιβύσι.

Λίρους ξυνιρόντων] *Ξυνίριον* debito sit loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: *Dio Chrysost.* Alex. p. 363. de Cynicis: οὔτοι δὲ ἐν τι τῶν τοῖς καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι ἱσθῶν ἀγίων ἐκ παιδάρια καὶ νύτας, καὶ τοιοῦτον ὅχλον σκώμματα καὶ πολλὰν σπινθηρολογίαν ξυνιρίσκει καὶ τὰς ἀγοραίους ταῦτας ἀποκρισάτω. *Philo in Placcum:* χλευάζοντες τὸν βασιλῆα καὶ σκώμματα συνιρόντες. Vide *Nesler* p. 2. *Reuv.* p. 400. ξυνίριτε τὴν κατηγορίαν καὶ διαλέγχετε. & *Gail* p. 244.

P. 106. *Mercurii personam ex Aristophanis Pluto desumpsisse Nostrum* liquet: pro ceteris conferenda moneo, quæ leguntur *Act. V. sc. 1.* Ἀντίκα μάλα in *Pl. ὕ.* 432.

Δικράτοις ἰξιώθει] Vide *Scaliger.* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi verba quædam *Cedreni* adduxit, quæ huc apte quadrant.

P. 108. Διψέλλον θρυαλλίδιον] Hinc *Lucerna* dicitur πίνειν τοῦλαιον, ut ipsa facitissime testatur in *Catapl.* 452. καίτοι πολλάκις ἰκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον ἀπισβῆραι θέλων.

P. 109. Ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γησιῶν] Ex formula legum Atticarum, ut docuit *Petitus* ad Leg. Att. *Jamblich.* de Vit. Pyth. Segm. 210. γυνήσις appellat τὰς ἐπὶ τεχνουργίᾳ σώφρονι τι καὶ νομίμῳ γινόμενας· ibi eruditissimus *Kusterus* *Isidorum Pelusiota* emendat, apud quem prave fuerit expressum ἐπ' ἀρότρῳ· *Aristan.* lib. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γησιῶν ἐρωμένην ἡγάγετο γαμήτην· eundem errorem vides, quem equidem effugisse perspicaciam Doctiss. *Josia Merceri* miror: adde *Gataker.* de N. T. *Stylo* cap. 11. Ornate rem ipsam & splendide *Theognis* præpinxit: Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περὶδρομον, ἀνδρα τι μάργον Ὅς τὴν ἄλλοτρίην βούλετ' ἀρουραν ἀροῦν *Diogenes* etiam in adulterio comprehensus roganti quid faceret, respondit, Ἀνθρώπον φυτεύω, seu, ut alii, σπεύρω· talia facile sexcenta reperiās. Mox προσάπτισθαι sensum turpiculum speciose occultat: multa congeffit Doctiss. *Gataker* de N. T. *Stylo* cap. 11.

Κατακλίσας παρθενύοι] Extraordinariam Græci curam virginum habuerunt, ut eas a virorum consortio remotas in thalamis concluderent: eo *Noster* allusit n. 247. & 277. Hinc κατακλιστοί, de qua voce docta notat *Salmas.* ad *Tertulliani Pallium*: *Philo* in *Flaccum* γυναῖκα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προσρχομένη, καὶ θα-

λαμνύμεναι πάρθενοι. Adde Hieronym. in
Jes. c. VII.

P. 110. Εἰσρυῆναι] *Isocrat. de Permut.*
Πόσον δὲ πλοῦτοι εἰς τὴν πόλιν εἰσρυήσονται,
δὲ ἡμῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος σωζομένης.

Τί τοῦτο ὑποσκάζεις;] Distingue: τί
ταῦτο; ὑποσκάζεις; quod & *Benedictus* in
versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους,] *Albedinem*
in mulorum bigis & equorum maximi ve-
teres faciebant, vel ipso teste *Homero*: *Chry-*
sostomus περὶ τελείας ἀγάπης inter pretiosas
principum delicias in primis laudat ζεύγους
λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενοι. In
illo beatissimo somnio *Micyllus* sibi vide-
batur ἐξελαύνειν ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους in Gallo
p. 245. καὶ ἦν ἰδὲ ποτὶ ἐξελαύνοντα ἐπὶ
λευκοῦ ζεύγους κειμήνατε καὶ προσκυνεῖτε.
Epist. Saturn. p. 834.

P. 112. ὑπηρετήσιν] Ut meretriculæ χα-
ρίζεσθαι, sic deliciae dicebantur ὑπηρετεῖν,
cum se viris præbebant. *Pseudolog* καὶ ὡς
παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιάτῃ
συμπεριφθεῖρου πάντα ὑπηρετῶν. sæpius
Aristophanes. Utraque tamen non raro con-
fusa: nam apud *Athenaum* *Matho* de femi-
nis τῷ ὑπηρετεῖν usus est, uti de deliciis
τῷ χαρίζεσθαι *Noster* p. 9. ἤδη μαθηάω, ἢ
τινὰ σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

Πυρρίους &c.] *Servorum nomina e Co-*
mœdia

moedia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos devenerunt: haud raro invenias apud *Lucian.* ut de *Saltat.* pag. 925. ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νεύμεται, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ μαγειρῶν πρόστα. ad hæc quæ observavit *Grævius*, erudita sunt & lectu digna. De *Merc. Conduct.* p. 482. ἀλλ' ὅρα εἰ μιτριώτερά σοι προστετακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστέταγμένων. *Pyrhias* occurrit in *Philops.* p. 486. & p. 492. janitoris nomen est *Tibius*: hæc autem nomina solis mancipiis apta, liberis hominibus nunquam imponebantur: quamvis ætate deteriore hæc liberorum hominum & mancipiorum per nomina distinctio obsolevisse videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in *Platonis Alcibiad.* πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκρίντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο. ἴδν δι καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Si quis horum originem pernoscere cupiat, ad *Salmasium* ablego *Exercit. Plin.* p. 34 & 559. obiter & quædam tetigit *Reinesius* V. L. lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμορφότερον Νιρέως. Omnium, qui sub Ilium venere, Græcorum longe formosissimum fuisse *Nireum*, posteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum* & *Thersitem* altercatio apud *Nostrum* p. 60.

Eadem vero, quæ hic, ferme reperias p. e
Horat. Epod. 15. Forma que vincas Nirea. Achill. Tatius lib. VI. pag. 387. ἑμοὶ δὲ οὐκ ἔστι μέλλει τούτων, εἴτε ἴστί καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος. Cecropi enim & Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter *Synestius Ep. 3. εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κίκροπι* de homine splendido genere nato: ut in *Calvisii Encomio τῷ Βελλεροφόντι σωφροσύνης ἀμφισβητεῖν* de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius in Βασανίσῃ* τοὺς προγόνους, ἀνδραγαθούς Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καὶ περ Ὅμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρίκτας τῇ ἀπὸ Κόδρου. Alia quædam non dissimulata conjunxit *Philo* περὶ Προνοίας apud *Euseb. Προπαρασκευ. lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κροίσου, Λυγκέως ὀξυπνέστερος, ἀνδραγαθότερος τοῦ Κροτωνιάτου Μίλωνος, καλλίον Γανυμήδους.* Possem aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operæ non est.

P. 113. οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Aristophanis* hic est versiculus in *Pl. 210. Βλέποντ' ἀποδιέξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.* *Apulej. Metam. lib. II. Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo ὡς oculo totum: & cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplare oculis.*

P. 114. Προσωπεῖον] *Lucian. Pro Imagin.*
 ὡς περ

ὑπὲρ ἂν εἴ τιμι ἀμόρφῳ προσωπίῳν εὐμορ-
φον ἐπιθεῖη τις φέρων.

P. 115. Λαθὼν ὁ τύφος] *Paucis hanc to-
tam orationem complexus est Plutus apud
Aristoph. v. 107. Ad unguem cum Auctore
Nostro concordant, quæ Longinus scripsit
περὶ Ὑψους c. 43 p. 236. Τὰ συμφυῆ τῶ
πλούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπιτίοντα
μὴ παραδίχισθαι &c.*

P. 116. ἰσχατιὰν] *Agellum mari adfi-
nem, quem colebat Timon, hoc appellat
nomine in sequentibus etiam Lucianus.
Æ/chines adversus Timarch. Οἰκίαν μὲν γὰρ
ἔπισθεν τῆς πόλεως, ἰσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ·
ad ea quæ notat Scholiastes antiquus & in-
editus, cum erudito Lectore communicare
constitui: ἰσχατιαὶ εἰσι τόποι ἔσχατοι τῆς
χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν·
τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δέμων ἰσχατιαὶ
ἐκαλοῦντο ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπολαμ-
βαίνονται ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν. παρ
αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ, οἱ ἰσχατιαὶ κα-
λοῦνται· hæc sunt præter propter, quæ hic
illa de voce scribit; nam nonnulla, quæ
minus cum ingenio linguæ Græcæ concor-
dabant, ex Hærocrations & Suida in me-
lius mutavi. *Paucis Hesychius: Ἐσχατιὰ,
ἄκρα, τὸ ἔσχατον μέρος χωρίου, τὸ συνιάπτον
τοῖν ὄρεσιν, ἱερήμια.**

P. 117. Παραδῶσα] *Conferre ne refu-
gias, quæ Aristophanes habet in Plut. Ὀ. 558.*

ῥαίκος] Proverbii formam habet de re inutili & nullius pretii, quod si *Brodus* non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: *Noster in Pseudol. pag. 566.* ἄχρι δὲ σὶ τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ῥαίκος πολλοῦ σχιδὸς ἐργασάμενος ἐξίωσεν & de *Merc. Cont. p. 496.* Inde sumserunt in metrica paroemiarum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis* apud *Pollucem X, 33.* Τί μιν, ὦ πατρὲ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλεινέριον? non nihil accedit ponderis explicationi mea ab hoc *Seneca* edicto: *Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari et Soterici lectos: vilissimos nimirum & artis admiratione nulla dignos.*

P. 121. διαρραγῶσι] A Græcis sumserat *Virgilius: Invidia rumpantur ut ilia Cædros: Cicero paulum aliter lib. III. ad Quint. Ep. 9. ut his malis reipublica licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. Aristides de Momo, qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαρρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται ut alia ne memorem, ὅσα πόσις.*

Τῇ εἰρησίᾳ τῶν πτερῶν] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐπέσειν πτεροῖς: quæ translatio familiaris apud Græcos in usum concessit Romanorum: *Plautus in Amphitr. non ocius quivi, si me Dadalois tulissem remigiis. Apulej. lib. V. Metamorph. Sed ubi remigio pluma raptum marisum*
pro-

proceritas spatii fecerat alienum.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] Ut aliorum opiniones refellere in proclivi est, sic, quid voluerit Auctor, constituere, difficile iudico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conjectura Codicum aliqua ex parte auctoritate nititur, si vera est *Brodai* observatio: tamen deterit aliquid *Thomas*, qui vulgata confirmat lectionem: quod arbitrat^r Vir Eruditissimus, sic exponenda esse hæc verba: *Ego vero vobis suppositus ero*, vel, *substabo*, ignoscat, si dixerò, id mihi quidem videri disconveniens: is enim ipse locus, unde sibi præsidium petebat homo doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi *Plutus* neutiquam cum *Thesaurò* suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a *Mercurio* monetur, ut ad *ligonem Timonis* effodientis ex intimis terræ visceribus thesaurum protractum adducat; hunc enim ipsi inclamanti obtemperaturum: hæc, uti decebat, ad amussim congruunt cum iis, quæ explicuit *Lucianus* p. 116. ibi sollicitum *Mercurii* animum, quod *Thesaurum* secum non adduxissent, scite sedat *Plutus*, nihil in ea re periculi esse confirmans, siquidem ipsum in terra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potiore hætenus existimo interpretationem, ut ὑποστήσομαι sumatur

pro ὑποχωρήσω · *Smidas* etiam ὑποστήτω, ἀπὸ τοῦ, ὑποχωρησάτω · *Hesychium*; ὑποστήτω, ὑποταγήτω, ἐξάτω, παραχωρησάτω · jure nimirum poterat cedere *Plutus*, tali suorum munerum relicto sponse: præterquam quod nulla *Pluti* in sequentibus sit mentio, unde rite illum abiisse concludas: vel, si quis hoc forte malit, levi mutatione, ἔγω δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι · ego vero hunc thesaurum Tibi sub ligone constituam, aut, ὑποστήσω σοι, sponsorem pro me dabo: nam apud *Hesychium* ὑποστήσει, ὅταν τις ἐγκάθειτο στήσῃ ἐπὶ τῷ ἀνήσασθαι τι. Si quid commode dixi, gaudebo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin minus, una possunt litura emendari.

Ω' χρυσὲ] Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causæ sit, cur in *Luciani Gallo Euripideus* versiculus ita repræsentetur: Ω' χρυσὲ διζήμεναι κάλλιστον κτήρας · nam vera scriptio est προτοῖς, quam *Sextus Empiricus* adservavit adversus *Mathemat.* p. 55. *Clemens Alexan.* alique plures. Postea *Noster* facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μὲθ' ἡμέρας · nam ita *Pindarus*: — ὁ δὲ χρυσὸς αἰθέριον πῦρ ἄτε διαπρίπτει νύκτωρ μέγαντος ἕξαχα πλούτου.

P. 122. Ἀναθῆναι] Compone *Aristoph.* *Plut.* v. 843.

Ἐοικαίτωσθαι] In Philosopho cognomine *Diogenes*; ὅτι καὶ τοῦ Ἀδελφίου ἴφρατι, δι-

δεικνύς τὴν τοῦ Διὸς στοάν, καὶ πομπῆον αὐ-
τῷ κατισκυακίνας ἰνδαιτᾶσθαι· ἰνδαιτῆμα-
τα Græci plerumque vocant *απαῖνια*; ubi
jucunde vivitur, ad littus vel in campis
virentibus constructa. Liberius aliquanto
vitam humanam τὸ περίγειον ἰνδαιτῆμα di-
xit *Theoph. Simoc.* Ep. 10.

Διδόχθω] Ἔστω, διδόχθω propositum im-
mutabile designant; sæpe *Aristanetus*, quem
in istis formulis emendavit Eruditiss. *Josias*
Mercerus p. 243. & 272.

P. 123. *Στίφανον ἱππευχιῶν*] Mortuis tan-
quam victoribus vitæ stadio egregie de-
curso corona solebat imponi: *Suidas* in *Με-
λιττοῦτα*. Meminit & *Aristoph.* in *Eccle-
siaz.* Vide præterea *Kirchmannum*. Leve
autem, sed non levis momenti vitium im-
plicuit sententiam: scribe: ἦ δὲ δὴ ἀπο-
θανεῖν, καὶ αὐτῷ στίφανον ἱππευχιῶν· si verò
in hoc vitæ tam felicitis statu moriendum
sit, memet ipsum quoque coronare con-
stituo: ridicule, quasi post mortem sibi
solus nemine advocato Timon exquias ire
cuperet. Modo *ἱκασίαν τῶν ἄλλων* illustri
emendatione persanavit ingeniosissimus
Faber.

Ἀγχόνη] Similiter in *Pseudol* p. 597 Τὸ
δὲ ἱλίσχισθαι &c. βρόχος ὡς ἀληθὺς ἐστὶ σοί·
& *Heliod.* lib. VII. πειγμὸς τοῖον νῆχι τῷ
γραῦν.

Ὁσφραιόμενοι] *Aristoph.* Pl. 783. Βέλλ'

ἐς κόρακας, ὡς χαλιπὸν εἰσιν οἱ φίλοι & Φαινόμενοι παραχρῆμα ὅταν πράττῃ τις εὖ &c. cogitet quis 'Ὅσφραϊνόμενοι' sed frustra.

P. 124. Νεοδιδάκτων] *Terpander* apud *Euclid. Introd. Harmon.* p. 19. νέους κελεύδῃσμεν ὕμνους.

Εἰς Ἄριον πάγον] *Noster* in *Amorib.* pag. 1047. σχιδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρίῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς ἢ ἢ Δία καὶ Φαρμάκου ἀγωνιζόμενος ὑπερφυῶς ἀπεφθίνατο. Vide *Poli.* VIII. 117. & notas: de προκλήσει obiter *Salmasius* ad *Tacitum* p. 683. & 742.

P. 126. Μίγα ἔφίλος] *Ducus* tui generis & *praesidium* ex *Horatio* recte dicas: viri enim illustres & bene de republica meriti, concinne dicebantur a Græcis ἔφίλος τῆ πόλεως; præter alios *Aristophanes* in *Ecclesiæz.* Πολλὰς πάλιν *Ευαῖκας*, ὅτι περὶ ἑστὶν ἔφίλος ἐν τῇ πόλει. id est, exponente *Scholista*, εὐγυνίς, cui consentit *Suidas*: expectabimus autem omnem istius phraseos elegantiam penitus illustratam ab *Eruditissimo Kustero*.

Κολυττῦς] Adduxit *Suidas* in ea voce: *psephismatis* exemplum apud *Diogen.* in *Zenone* comparare non fuerit inutile, plura sunt apud *Demosthenem*.

Ἐν τῷ καταλόγῳ] *Commentarii* vice *Polluc.* legas VIII. 115. ibique *Eruditorum* observata.

P. 128. Αὐτοβορίας] *Comice*: *verus Bo-*
reas:

reas: sic in *Philops.* p. 480. αὐτοανθρώπων ὅμοιον· Αὐτακασίγνητος est apud *Hesychium*, & Αὐτόμαρτος, quod male sollicitat *Salmasius*.

Ζωροτέρη] *Phrynichus* improbat pag. 24. tanquam poetis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐζωρον & εὐζωρότερον· alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus.

Παραγκωνιζόμενος] Hoc itidem verbum prætero vulgatæ lectioni in *Revivisc.* p. 411. sæpius est in *Heliodoro* cum propria tum translata significatione: lib. VII. pag. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλητὶν διωθεῖτο καὶ παρηγκωνίζετο· pag. 319. ὡς ἐταιρίδιον τὸ ἐβελιάστειον ἐκείνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παραγκωνισάμενος. 359. τὸ μίχρις ὀνόματος ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαι δὲ γυναῖκες αἰδῶ παραγκωνισαμένη· lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεώς τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παραγκωνισαμένη·

P. 129 Ἐν ταῖς λοπάσι] Refutat *Thomam* hoc inter alia loco *Doctiss. Jensus* L. L. p. 11. est etiam proverbium & titulus *Satyræ* *Varronis* *Menippeæ*: εὖρεν ἡ λοπάς τὸ πῶμα· Ceterum ablego *LECTOrem* ad *Gruterum* in *Phanot.* *Ciceronis*, ubi hæc & illa *Luciani* superiora ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγονα &c. e *Persio* illustrat.

Τότε δὲ μάλιστα] Rejice majoris distinctionis notam post κύλις, ut intelligatur περί σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος λόγος πολλοὶ εἰσι· hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam διαλέγεται aut simile quid post κοσμιότητος· alias enim hæc non commode cohærent: notandum vero ὑποτρυχλίζον γελοῖος, id enim antepono receptæ lectioni γελοῖος; *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguæ vitio impeditum fuisse Epicurum memoriæ mandavit, qui fortunatam veri philosophi vitam luxuriæ & voluptatis finibus inclusisse existimabatur.

P. 130. Μίζα] Prorsus cum his conguit Persarum victus, quorum inemtas dapes polite describit *Xenoph.* *Cyrop.* lib. I. sale pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in *Apollonii Tyanensis* *Litteris*: ἔμοι δὲ εἶναι τὴν αἰλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμειδος οἴκῳ· mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Ἐνταῖκρουνος nomen erat fonti Athenis, unde vilioris homines fortis aquam ad potum hauriebant: de *Diogene* fortunæ injurias viriliter eludente *Laërtius*: meminere *Thucydides*, *Pollux*, *Hesychius*, alii

Κυματωγῆς] Codicibus antiquis & hos probantibus eruditis morem gessi: *Hesych.* Κυματωγῆ, ῥαχία, αἰγιαλὸς ὑπαγωγῆ· *Herodot.* *Calliopr.* κηρυκῆϊον ἐπὶ τῆς κυματωγῆς
καὶ

παίμενον & *Agath.* lib. III. quem *Suidas* citat: sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad litus allisione: *Noster* in *Navig.* pag. 670. καὶ φοβειοτάτην ποιῇ τὴν κυματογῆν καθ' τὸν ἤχον μέγαν· atque ita intellige in altero, quem apposuit *Suidas*, loco: non penitus tamen damnandam esse lectionem vulgatam docet *Longus Pastor*, III. pag. 95. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματοῦδος γῆς ἐβλίδιζι ζητῶν τὰς τρισχιλίαις· quam & ibi nescio quo jure *Mollis* venerit in mentem τῆς κυματογῆς· Ἄλλ' ὅσον crebro apud *Pausan.* sed infinito modo junctum: ut lib. I. cap. 23. Ἔστι δὲ λίθος οὗ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίζεσθαι μικρὸν ἀνδρα.

Ωτ' δὲ] Spuriam hanc formulam & alienam ab Atticæ locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Silæc.* Grammaticorum decretis scilicet obsequutus: utitur tamen & hic & alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Grævius*: *Polyb. Hist.* lib. I. οὐ μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὐς δὲ ἀπίσφαξαν· sed purius idem paulo post: τοὺς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφάξαντες τῶν πολιτῶν. *Soranus* in *Hippocr.* Vita: ἀφ' οὗ εἰκοστὸς, ἀφ' οὗ δὲ ἑντακκαιδέκατος· *Menandrum* si majorem habemus in pretio, quam *Phrynichus*, valebit hæc formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν δίδωσι, οἷς δὲ ἀφαιρῆται τύχη· Vide *Thomam*.

Τὴν πῆραν] Vide *Nostrum* de *Mort. Pereg.* p. 775. *Diogenis* erat: μὴδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

P. 131. Κονδύλων] Elegans est *Tollii* nota ad *Longin.* p. 232. κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεόν. *Ælian.* V. H. XIII. 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. *Demosth.* adv. *Midiam* & *Laërt.* in *Diog.*

Ὡς δημοκρατία] *Aristoph.* Pl. ὕ. 950. Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ἃν μόνος τὴν δημοκρατίαν. crimen hoc invidiosissimum iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur: sæpius in *Aristophane* & *Oratione Demosthenis* adversus *Midiam*, ad quam videas *Ulpianum*.

Ἐπιχαλαζῶ] Per simile est in Gallo: Κατεχλάζησας αὐτῶν ἀφθόνευς τοὺς λίθους.

A D D E N D A.

P. 3. Iis, qui *Menippi* cum laude mentionem fecerunt, nunc adjuuge *Eunap.* de *Vita Sophist. Proæm.* Καρνεάδης δὲ ἦν κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυνισμὸν οὐκ ἀφανὴς, εἰ τινα καὶ κυνισμοῦ χοῆ λόγον ποιῆσαι, παρ' οἷς ἦν Μουσώνιος καὶ Δημήτριος καὶ Μένιππος, καὶ ἕτεροι γέ τινας πλείους. *Luciani* autem dialogis ad fine quid reperio in *Eris Armenii* Apologo jucundissime ficto apud *Platon.* de *Rep.* lib. X. inter alia

alia defunctorum animas ad campos Elysios
 & lætissima florentibus herbis prata venien-
 tes narrat εἶον ἐν πανηγύρει κατασκηῶσθαι
 καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλας, ὅσαι γνώρι-
 μαι, καὶ πυθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆς γῆς ἡ-
 κοῦσας παρὰ τῶν ἑτέρων τὰ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐκ
 τοῦ οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγείσθαι δὲ
 ἀλλήλαις, τὰς μὲν ἑδυρομένας τε καὶ κλαιού-
 σας, ἀναμνησκομένας ὅσα τε καὶ οἶα πά-
 θουσιν κα' ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ· εἶναι δὲ
 πορείαν χιλιστῇ· τὰ δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 εὐπαθείας διηγείσθαι καὶ θείας ἀμνηστίας τὸ
 καίλλος· non itaque nonnulla caret specie,
 colloquia scribere mortuorum.

P. 8. l. 4. *Noster in Timone*: ἐμὶ δὲ οἱ ἐκ-
 ελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ.

L. 11. *Lucian. in Gallo. prope finem* ἔτι
 γὰρ σὺ ἐνιτροπολεῖς τὸν πλοῦτον· *eleganter*
vero Sextus Empiricus sapientem a Stoicis
 confictum, quem si omnia perlustres va-
 nam tamen quærendi operam perdideris,
 appellat τὸν παρ' αὐτοῖς ἐνιτροπολούμενον
 σοφόν· P. H. lib. I. *Theophyl. Simoc. Ep. 9.*
 τὴν σὴν ἐνιτροπόλουν ἐπ' ἀνάδοτον.

P. 20. l. 1. *ad Dicyysii locum* facit *Eu-*
napius in Jamblichō: οὐ γὰρ κατέχει τὸν ἀ-
 κροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ'
 ἀποστροφῇ καὶ ἀποκναίειν τὴν ἀκοὴν ἔοικεν.

P. 26. l. 24. *Homeri locum respexit &*
Eunapius in Libanio: δίσποινα πλοῦτος
 καὶ τὸ γῆρας ἀπεξισμένη· *Theophanes etiam*
 non

non inveniſte Hom. 14. de Thamare; αἱ δὲ ἀκολασίας ὑπερβολὴν ἀποξύσασαι τοῦ προῦ-
του πᾶσαν αἰδῶ.

P. 29. l. 14. legendus etiam *Thomas*, qui ab Atticis hominem senem & gravedine laborantem λιμφὸν dici notat: inde *Menander* γέροντα λιμφὸν vocat, ut *Ammonius* habet: *Lucilium* appellat emuncta naris *Horatius* Sat. IV. l. I. ad quæ proba est *Acronis* notæ: significat sapientem, quia e contrario mungotum stultum appellamus: vox meis auribus inexpectata mungosus; neque tamen obelo confingendam puto, etsi cogitarem de mungoso, quod in *Philoxeni* Glossis legas: *Mucosus*; μύζων paulo aliter commentator ineditus: *terſa vel munda, emuncta naris est, qui deridet alios fortiter*: *Horatium* cum in hac loquendi ratione tum in aliis sæpius imitatum esse *Hieronymum* scio. Vid. *Præsm.* Chil. II. Cent. VIII. Ad 59. Idem non præteriiit alterum illud ἀγκῶν ἀπομύττεισθαι, cui congruit, quod *Horatio* quidam acerbo convicio exprobravit, *Quærens vidi patrem tuum brachio se emungeniem?* ut in suavissimi poetæ vita narratur.

P. 30. l. 7. versiculum *Aristophanis* vulgo placuisse, ex imitandi studio patet: *Gregorius Palama*, mentem inducens corpus in jus vocantem, αὐτὴ δ' ἰγὰρ, inquit, προ-
καῖα λήμαις ἐπισκατεύμαι. & *Theophylactus* in *Epistolis*: hinc etiam *Epicurus* ridicula

dicula corruptione Democritum appella-
re consueverat Δημόκριτον, teste *Hesychia*
Illustri.

L. 9. & *Plutarcho* in *Pericle* p. 156. ubi
Interpretis errorem ex dictis non difficulter
emendabis.

P. 36. l. 14. Tentare juvat, si quid in
Hesychio a me possit emendari: ὑποσμή-
γι (ὑποσμήχι) θλίβει, ἀνιᾶ, καταπονί-
ει μεταφορᾷ τῶν τραυμάτων de vulnere
dici proprie ὑποσμήχι, unde hæc deri-
vari possit metaphora, equidem ignoro:
conjectabam: περὶ τραυμάτων ut translate
nescio quis Auctor de vulneribus usurparit
ὑποσμήχι· nisi præteras: τῶν καυμάτων
sequitur in eo ὑποσμήχουσα, ἵδων ἐπιβίζου-
σα· quovis judice contendam ita scriptisse
quidam, pro ἐπιβίζουσα, quod vulgaras
editiones occupavit: Idem: Διασμήχων
διαζών, διακαίων· *Hesychio* sponfore refi-
ciendum, διαζίων nam & ζῆω actionem
designat: Idem: Ζῆι, φλύγι.

P. 41. Veteres æmulatur *Nicephor. Gre-*
gor. Hist. Byzant. lib. 11. c. 7. οὐ μόνον ὃ,
ἀλλὰ καὶ νοσοκομεία καὶ πτωχοτροφεία τοῖς
τότε καιροῖς ἐπιδαψιλεύσαντο.

P. 46. l. 19. Haud poenitebit inspexisse
Salmas. Plinian. Exerc. p. 68.

P. 51. l. 14. Præterit me Doctissimum
Jensium eadem notasse.

P. 56. l. 8. Huc refer *Hesychii*: Βιβριθυό-
μιον,

μενον, παρὰ Ἰππώνακτι, ὀργιζόμενον· ἀν-
βιβριθυμένον; sed nihil mutandum videtur
propter ὀργιζόμενον.

P. 58. l. 27. Zenonis est, Νῦν εὐπλόηκα,
ὅτι νηκυάγηκα· teste Diogene & Suida in
Voce.

P. 61. l. 2. Pulchre Eunapius & significa-
tione metaphorica in *Prisco* πρὸς τὴν δύνα-
μιν τῆς ἀληθείας ἀντιβάλλειν· in *Chrysanthio*
τοῖς φανθείσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντι-
βάλλων.

P. 64. l. 3. Et inprimis *Maximus Tyrius*
Διαλ. κς. qui omnem vaticinandi modum
luculenter proponit.

P. 68. l. 13. *Theon. Smyrnaeus Mathem.* p.
8. ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχουσι ἐν
τῶν κολλάβων σριβλοῦντις·

P. 70. l. 15. Et Eunapio in *Proem.* τὰ
πλεῖστα τῶν βιβιωμένων αὐτοῖς·

P. 71. l. 6. Eleganter *Heraclides Vit. Ho-*
mer. p. 408. ὁ δεισιδαίμων βίος pro supersti-
tiosis hominibus posuit, & p. 495. αἱ ἐκ-
νεμόμεναι τὸν ἀνθρώπινον βίον κακίαι.

P. 95. l. 26. Adde *Hadr. Junium* virum
laudabilem Cent. I. Ad. I.

I N D E X

ad

N O T A S.

A.

AChilles apparens nautis circa insulam Achilleam salutis est signum, 81, 84.

Achilles Tatius, 8, 11, 45, 48, 65, 77, 78.

Acron in Horat. 120.

Adamantius, 68, 94.

Adjectivum masc. aut foem. cum genitivo casu substantivi more constructum, 103.

Ægialenses edocuerant Cererem de raptu Proserpinæ, hinc eis vestigal mortuale remissum, 18, 19.

Ælianus, 2, 12, 14, 21, 31, 44, 46, 47, 52.

72, 82, 98, 118. tentatus, 60.

Æschines, 12, 70, 84, 109.

Æschylus, 84.

Agatharcides, 67.

Agathias, 56.

ἀγχόν, res molesta atque ingrata. 113.

Alexander M. peregrinas nuptias non spre-
vit: Ammone se natum prædicavit, 64.

Ammonius, 7, 120.

Anacreon, 85.

ἀναπικίζω, inflammare, excitare, 99, 100.

ἀναστροφισθαι, 25.

Anthologia, 15, 62.

αἰδοῦμαι οἶνος, 10, 11.

ἀντιξισταῖσθαι τινι vel πρὸς τινα, 45.

ἀντιβάνειν, *refragari, adversari*, 60.

Antiochi nummi, Castorum imaginem praeferentes, 79.

ἀντιπαρτάττεσθαι & ἀντιτάττεσθαι τινι, 64.

Antiphanes, 17.

Antonius propter acceptas injurias omnibus diffidebat & irascebatur, uti Timo, 90.

οἱ ἄνθρωποι, qui sunt in vivis, τοῖς κατὰ ὄψιν, 13.

ἄνθρωποι τῶν ποταμῶν, Proverb. 31.

ἀπαγορεύειν, 78.

ἀπειπεῖν, 78.

ἀπειρηκέναι, *lassitudine vel curis confectus labori cedere*, 16.

Apemantus unicus erat, cujus consuetudinem toleraret utcunque Timo, 90.

ἀπισκλεμέναι, *exarescere & vigorem amittere*, 61, 62.

ἀποκτείνειν τὴν ἀρετήν, 19.

Apollodorus, 24, 69.

Apollonius Tyaneus, 44, 116.

ἀπομύχαι, 26, 27, 37.

ἀποξύνειν τὸ γῆρας, τὴν αἰδῶ, 26.

ἀποσφυγῆναι, *dolore confici, vel etiam ardere ira*, 34.

Apulejus, 15, 16, 70, 111. tent. 16.

Arabum sagittandi ratio, 60.

Aratus, 24, 115.

Archilochus, 59.

ἄριστος πάρος, 114.

Aristanetus, 12, 49, 113. emendatus, 105.

Aristeus de LXX. 103.

Aristides, 110.

Aristophanes, 8, 10, 17, 19, 30, 36, 42, 52,
56, 57, 84, 88, 91, 95, 98, 99, 109, 112,
113, 114, 118.

Aristoteles, 12, 21, 28, 29, 30, 92.

ἀρετῆς παιδῶν, liberorum habendorum cura,
105.

Arrianus, 10, 21, 45, 64, 76, 78, 81.

Athenaus, 1, 59, 63, 70, 106.

Auri præstantia, 112.

Ausonius, 4.

αὐτοβορίας, αὐτοκίνθρωπος, 114, 115.

τὴν ἀξίαν ἀποτίμιον, 39.

B.

Baccharis, unguenti Lydii genus, 54.

Bacchi arma, 76.

Basilus, 48, 62, 71, 82.

τὰ βιωμένα, 70. *res in vita gesta*.

Bion, 48.

βίος, & *vita* pro ipsis hominibus, 70, 71, 72.

Blennus, 29.

βουκόρυζος, 28.

βρίθιον μῦρον, 54.

βριθύνεσθαι, varix significationes, 53. seqq.

C.

Cælius Aurelianus, 72.

Cæsaris amphitheatrum, 23.

Cæsar latrones, a quibus captus fuerat, inter-
emit mandragora inebriatos, 96.

- Callimachus*, 83, 92, 93.
Canes custodes templorum, 97.
Canis ob vigilantiam honore affectus ab Atheniensibus, 98.
Catullus, 15, 49.
Cebetis τῶν ἐν ἁδου διήγησις, 1.
Cedrenus, 104.
Chalcidius in Timæum Platonis, 85.
χαρίζεσθαι, viro se præbere, 106.
Charontis naulum, 16.
Chrysostomus, 11, 31, 106.
Cicero, 88, 110, 115.
Cinnamus, 27, 71.
Clemens Alexandrinus, 8, 112.
Codinus, 79.
Codro generosior, 108.
Consputare, 49.
Cornelius Nepos, 52.
Cornutus de Natura Deorum, 92.
Cybelæ Sacerdotes lancinabant sibi corpus, 69.

D.

- Δάκνειν, urere, molestiam afferre*, 15.
δαψιλεύεσθαι, & ἐπιδαψιλεύεσθαι, 39.
Democriti, τὰ περὶ τῶν ἐν ἁδου, 1.
Democritus ab Epicuro vocatus Δημοκρίτης, 121.
Demosthenes, 14, 32, 75, 76, 96, 101, 118.
apud Dianæ in Creta canes vigilabant, 98.
διαρραγῆναι, invidia rumpi, 110.

Dicaarchus περὶ τῆς εἰς Τροφονίου καταβά-
 ρους scripsit, 63.

Didymus, 68.

Δικράνοις ἱξοθεῖν, *furcillis ejicere*, 104.

Dinarchus, 101.

Dio Chrysostomus, 10, 52, 64, 92, 93, 104.

Diogenianus, 11.

Diogenes in adulterio comprehensus quid
 responderit, 105. faciem consputavit illi,
 a quo ad coenam vocatus fuerat, 49.

Diogenes Laërtius, 1, 2, 3, 55, 79, 88, 115,
 116, 118, 122.

Dionysius Halicarnassensis, 19, 24, 32, 40,
 84.

Dioscuri in capitibus habent stellas: beni-
 gna sunt sidera nautis, 79.

Δυσχεύητοι θέαμα, 99.

E.

Εἴκαυματα, *inusta nota*, 84, 85.
εἰρεσία πτερῶν, 110.

εἰσποίητος, *adoptatus*, 32.

εἰσρυῆται, de divitiis dicitur, 106.

Ἐκάτης διῆπνον, 41.

ἐκκαθίρειν, 72.

ἐκκαύματα, *cremia*, 84.

ἐκτρέπισθαι, *abominari*, 99.

ἐν ἀκαρεῖ, 97.

ἐν μέρει, *vicissim*, 45.

ἐν τῇ ράβδῳ καθικνεῖσθαι, & similes locu-
 tiones, 21.

Ellipseos exempla, ubi *ἐν* redundat, 51.

ἰμβρόντητος, attonitus, 93, 94.

Empedocles in Ætnam insilit, 50. Cui

χαλκόπους dictus, 27, 51.

Emungere, 37.

ἐννεάκρουτος, fons Athenis, 116.

ἐξάρχειν αἰδέσθαι, 59.

ἐπιλπίζειν, spe lactare, 7.

ἐπιβυστάμενος, 104.

ἐπίκροτον & ἐπικόπανον, truncus sive mens
in quo lanii carnes concidunt, 57.

Epicurus, 103, 116.

ἐπιλαμβάνεσθαι, 83.

ἐπιρροῖν. & ἐπιρροή, de divitiarum affluen-
tia, 12.

ἐπιτρίβειν, 100.

ἐπιχαίνειν, inhiare, 31.

Ericharmus, 57.

ἐπιχαλαζῶ λίθοις, 118.

Equi & muli albi in pretio, 106.

ἐργασήριον, 75.

ἔρχεσθαι & ἔκειν, de rebus lucro appositis, 10.

Erotianus, 54.

ἑσχατιὰ, agellus mari proximus, 109.

Etymologus, 6, 8, 40, 54, 63, 68, 81, 85.
tent. 30.

Euclides, 114.

εὐχθία non stultitiam tantum, sed morum
etiam bonitatem notat. 100, 101.

Eunapius, 82, 85, 118, 119, 122.

Euripides, 31, 52, 79, 95, 112. Vid. Schel.

Eusebius, 71, 75, 83.

N D II

Iustathius, 18, 25, 29, 37, 82.
ἵππευς, *paratus*, 84.
ormæ pro *Formosis*, 13.
 G.

G *Alenus*, 20, 96, 110.
γλαμαῖν, *lippire*, 30.
Blasse, 48, 84, 95. emend. 28.
Galen, 20.
Philoxeni, 120.

Gregorius Palama, 120.
 H.

H *Elenæ* *fidus* *prosperum* *nautis*, 79.
Heliodorus, 8, 10, 20, 21, 34, 45,
 48, 57, 62, 65, 71, 76, 113, 115.
 emend. 35.

Heracledes de Vita Homeri, 122.
de Inferis, 1.

in Hermocratem avarum Lucilii epigram-
ma, 15.

Herodianus, 71.

Herodotus, 40, 103, 117.

Hesiodus, 22, 59.

Hesychius, 18, 20, 25, 27, 29, 31, 37, 40,
 45, 61, 62, 63, 94, 97, 104, 109, 112,
 115, 116, 121. & alibi. tent. 86, 121.
 emend. 20, 38, 93, 96.

Hesychius Illustris, 121.

Hieronymus, 106.

Hieronymus Peripateticus, 90.

Hippocrates, 101.

Homerus, 24, 26, 65, 106, 119, 120.

***** 4

Hora-

Horatius, 9, 65, 76, 91, 114, 120.

Hunni ubique utebantur equis, 61.

Hyacinthi Fabula, 75.

Hymnus in Virtutem, 71.

Hyperides, 49.

I.

J *Amblichus*, 31, 68, 105.

Iaspidis dotes, 65.

ἰχθυή, 78.

ἰδὼν ἰδὼν, bene Græca formula, 81.

Indorum sagittandi ratio, 60.

Jovis epitheta multa, 92.

Isæus, 32.

ἰσηγορία, 24.

Isidorus Pelusiota, emend. 105.

Isocrates, 78, 102.

Juno casta, 77.

Juvenalis, 17.

K.

K *Καταβάλλειν*, pretium solvere, 6.

Καταβάλλειν, ῥίπτειν ἑαυτὸν, 14.

κατάκλειστος, conclusa in thalamo virgo, 105.

κατάλογος, 114.

κύλλαβοι, 68.

κύλλοπες, 68.

κόρυδλος, *κοίληρος*, 118.

κόρυζα, *κορυζᾶν*, eorum propria & metaphorica significatio, 25, 26, 27.

κορίζειν, 27.

κυματωγή, litus arenosum, in quo se fluctuum marinorum ira frangit, 117.

L.

L Acedæmoniorum mores corrupti, 43.

λέμφοι, 29, 120.

Leonidas, 61.

λήμαι κρονικαί, 121.

λήμη, λημᾶν, 19.

Libanius, 9, 31, 55, 76, 78, 98.

Livius, 100.

Longinus, 2, 25, 70, 118.

Longi Pastoralia, 117.

λοπάς, patella, 115.

Lucianus, 9, 11, 12. passim.

Luciani dialogis simile quid in veterum Scriptis haud facile invenias, 1.

Lucianus videtur æmulatus Menippum, 2.

Lucianus quod ipse reprehenderat, alibi committit, 9, 23, 45.

Lucilii Epigramma, 15.

Lucretius, 72.

Lydorum unguentum, Baccharis, 54.

Lynceo perspicacior, 108.

Lyfander aureas stellas dedicavit Dioscuris, 80.

Lyfias, 11, 52.

M.

M Acarius, 39, 42.

μαγίς, 63.

μάζα, 63.

Mandragoras herba soporifera, 95, 96.

***** 5

Ma-

Manes, 14.

Manetho, 21.

μαντεύομαι, 63.

Marcus Antoninus, 2, 3, 29, 55.

Martialis, 23.

Mausoleum, 23.

Maximus Tyrius, 83, 122.

Megillus formosus, 43.

Menander, 15, 19, 28, 117, 120.

Menippi primæ partes in Dialogis Luciani, 3.

Menippi Scripta qualia fuerint, 2, 3.

Menippea Satyra Varronis, ib.

Menippi Arcefilaus & Symposium, 3.

Menippi Νεκυία. ad cuius imitationem videntur compositi Dialogi mortuorum *Luciani*, 2.

μεταξὺ λόγων, 58.

Momus, 62, 110.

Mortuis Corona imponebatur, 19.

Mortuorum Colloquia quinam videantur scripsisse, 1, 2.

Mungosus, mucosus, 120.

μύξα, 28.

N.

N *Icephorus Gregoras*, 121.

Nicetas Choniates, 27.

Nireo formosior, 108.

Nonnus, 84.

O.

Obolus Mortuorum ori impositus, unus ne fuerit, an duo, 15, 16.

Oenomaus, 75.

Olympiodorus in Platonem, 107.

ὄνειροπολεῖν, somnia sibi fingere, 8, 119, 120.

ἐξύχει, 67.

ὄφελος τῆς πέλειας, homo illustris, & de civitate bene meritus, 114.

Orphei εἰς ᾄδου κατάβασις, 1.

ὄσον, 117.

Ovidius, 69. emend 14.

P. & Φ.

PAlaphatus, 101.

Palladius, 38.

παντῶιός γίνεται, metu percellitur, 77.

παράγκωνίζεσθαι, cubito repellere, 115.

Paræmiographus Vaticanus, 29.

Paulus Aegineta, 96.

Pausanias, 44, 45, 63, 78, 81, 90, 91, 98, 117.

Peresus dolore, 15.

περιγυῖσθαι, accurate aliquid enarrare, 46, 47.

περιπτύττεισθαι, 48.

Persarum victus, 116.

πίρα· μηδὲν ἐπὶ τὴν πύραν, 118.

Φέρων, aliquando abundat, 32.

Philo, 21, 39, 97, 104, 105, 108.

Philostratus, 93, 98.

φλύκταινα, 50.

Photius,

Photius, 67.

Phrynichus, 45. repr. 115, 118.

Plato, 5, 12, 24, 26, 36, 55, 60, 78, 85,
101, 118. *Ejus Epistolæ*, 87.

Plautus, 110.

Plinius, 72, 88.

Plutarchus, 1, 80, 89, 90, 96, 100, 121.
emend. 95.

Pœta epitheta Deorum cumulant, 92, 93.

Polemo, 21, 86, 94.

Poliux, 21, 37, 48, 49, 50, 53, 54, 57, 67,
71, 78, 86, 92, 94, 110. emend. 60.

Pollux sive πολυδύκης unde derivetur, 80.

Polyannus, 96.

Polybius, 27, 117. *Collectaneis Constanti-*
ni, 46.

Polypus, 82.

πορθμεῖον & πορθμῖον, quid differant, 17, 18.

Porphyrus, 50, 71.

Propertius, 12, 17, 19, 23, 70, 72. emend.
14, 15, 94.

προσπύειν τινί, adversari, 28, 29.

Proverbia, 31, 41, 110, 103, 108, 115.

Pseilus de Lapidibus,

Pulveris pyrii usum jam olim apud Indos
fuisse, 94.

Pythagora præceptum de fabis, 50.

Pythagorei, 8.

R.

P^ⁱ*Axos, nullius momenti homo, 110.*

Religio, 97.

*Rhodii ex statuis eradebant nomina He-
roum antiquorum, & recentiorum quo-
rundam inscribebant, 52.*

ῥίπτειν αὐτὸν, 14.

Rumpi invidia, 110.

Rutilius Lupus tent. 30.

S.

S*Almoneus, 95.*

Scholias^tes Æschinis ineditus, 191.

Æschyli, 52.

Apollonii Rhodii, 81.

*Aristophanis, 19, 29, 30, 55, 114.
emend. 64.*

Euripidis, 80, 92.

Hesiodi, 22.

Homeri, 68.

Juvenalis, 17.

*Luciani, 6, 18, 34, 54, 58, 68, 85.
repr. 10, 46.*

Sophoclis, 92.

Thucydidis, 7, 101, 102.

Scipionem noctu canes non allatarunt, 98.

Scribonius Largus, 85.

Seneca, 110.

Servus literatus, 85.

Servorum nomina in Comœdiis, 106, 107.

Sextus

Sextus Empiricus, 102, 103, 112, 119.

Sicula & Sybaritica mensa, 11.

Sidonius Apollinaris, 37.

σύνχρισθαι, 35.

Socratis incessus & gestus, 95.

Sophocles, 42.

Soranus, 117.

Sossibius, 80.

Stasimus Cypriorum auctor, 99.

Statuæ eorum nominibus inscribebantur,
quibus erectæ erant, 52.

Stobæus, 17.

Suetonius, 96.

Suidas, 2, 7, 11, 18, 20, 27, 28, 29, 37,

38, 40, 41, 55, 56, 62, 91, 93, 96, 97,

100, 101, 112, 114, 117, 122. emend.

1, 2, 61, 121.

Superi, & superos relinquere pro mori, 13.

Synesius, 13, 41, 72, 78, 108.

συνδόν, & similis terminationis adverbia,
97.

T.

TAntalus, 95.

Tatari Wogulskii obolum mortuorum
oribus imponunt, 15.

Tatianus, 75.

Terpander, 114.

Tertullianus, 8, 104.

Themistius, 11, 108.

Theodoretus, 10, 56.

Theognis, 135.

Theon

Theon Smyrnaus, 101, 122.

in *Aratum*, 21

πρὸς Μουσικῆς, 95.

Theophanes, 119.

Theophilus, 75.

Theophrastus, 57, 82, 96.

Theophrastus, 48, 66, 120.

Simocatta, 113, 119, 191.

Theopompus, 100.

Therames, 75.

Thomas Magister, 5, 6, 68, 118, 120. repr. 7.

Thucydides, 7, 101, 102.

Tibullus, 52.

in *Timonem Epigramma*; 92.

Timonis ingenium & mores, 87, 88, 89.

Timo cur tanto odio cunctos persecutus fuerit, 90.

Timo turrim sibi ædificat, 91. an thesaurum invenerit, *ib.*

Timonis verba ad Athenienses, 89.

ad *Alcibiadem*, 90.

ad *Apemantum*, *ib.*

Timonis mors & sepulcrum, 91.

Timo Phliasius, 88.

πρὸς Μουσικῆς, 95.

Trophonii antrum, 63.

Tzetzes ad Hesiodum, 100.

V.

V *Arronis Satyræ Menippeæ*, 3.

Vellejus Paterculus, 13.

Virgilius, 8, 60, 110.

Virgines in thalamis conclusæ, 105.

Vita, pro ipsis hominibus, 72.

in Vulcani templo canes, 98.

X.

X *Enopthon*, 21, 40, 59, 61, 66, 116.
 ξυνείρειν σκώμματα, 104.

Y.

Y *πύργον*, 20, 21.
ὑπερίτεϊν, *deliciæ dicuntur amatoribus*
suis, 106.

ὑπισχνέσθαι, 8.

ὑποῤῥεῖν, 12.

ὑποσέσομαι, 111, 112.

Z.

Z *Enonis dictum*, 122.

ζέω, 121.

Zosimus, *ejus locus assertus*, 103.

ζωρότερον ἐμβάλλειν, 115.

FINIS.